

KNOKIE

© 2016 Loena Suzuki / Uitgeverij Mapini

ISBN 978 94 92561 03 9

ISBN eBook 978 94 92561 04 6

NUR 282

Omslagfoto en vormgeving: AtelierRondine.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of
op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

www.mapini.nl

LOENA SUZUKI

KNOKIE

Uitgeverij Mapini

1. Een klein en stil kerkhof

Aan de rand van de grote stad ligt het oude kerkhof, vol
scheefgezakte stenen met daarop versleten namen van vergeten
mensen. Helemaal achterin staat een klein stenen huisje, een
mausoleum.

Wie kent nog de mensen die daar liggen?

Niemand toch?

Niemand loopt er meer over de paden tussen de versleten stenen
door.

Het onkruid groeit tussen de paden. De bomen staan zwijgend
langs de rand. Vogels springen van tak tot tak en zingen van
's ochtends tot 's avonds. Niemand die ze hoort.

Er gebeurt daar helemaal niets.

Eigenlijk is het een saai plekje, daar aan de rand van de grote stad.

Op een maanverlichte nacht klinkt er plots een geluidje.

Het komt helemaal uit het achterste gedeelte van het kerkhof.

Daar waar al eeuwen het kleine vergeten mausoleum staat.

Op het al eeuwenlang gesloten deurtje zit een bronzen plaat. De
plaat is groen uitgeslagen en de letters zijn bijna onleesbaar.

Als je een zaklantaarn bij je zou hebben zou je het misschien
kunnen lezen.

Koenraadt Henrick van Aversoonen toe Gobelaer

* 6 - 6 - 1621

12 - 2 - 1633 †

Non erit saltare et cantare

Het is al heel lang stil bij dit kleine mausoleum.

En nu ineens klinkt er een geluid in de stille maanverlichte nacht.

Het is een schuifelend geluid.

Alsof een dorre tak over een steen schraapt.
Zou het een late merel zijn, die tussen de bladeren woelt?
Of een muisje dat zijn weg zoekt naar zijn holletje?
Maar nee, het geluid komt van binnen, vanuit het mausoleum. Dus
een merel of een muis, dat kan het niet zijn.

Laten we maar eens binnen kijken.
Achter het deurtje is een klein kamertje. Het is er donker,
aardedonker. Maar langzaam wennen je ogen aan het donker. In
het midden van dat kamertje staat een stenen tafel. Op die tafel,
een bed is het eigenlijk, een stenen bed, ligt een skeletje. Het ligt
daar al eeuwen stil en onaangeroerd. Het is het skeletje van
Koenraadt.

Maar wat is dat?
Er beweegt iets aan het skeletje.
Er gaat een trillinkje door de botjes van het linkervoetje. En dan
een trilling door het linkerbeentje. De botjes rammelen licht tegen
elkaar aan.
Plots trekt het skeletje zijn rechterbeen op. Zijn hand beweegt en
voelt zoekend over de stenen ondergrond.
Het is duidelijk.
Hij wordt wakker!

Natuurlijk had hij zo nog eeuwen verder kunnen slapen en zo
hoort het natuurlijk ook. Maar toch, in deze stille donkere nacht,
wordt hij wakker.
Het skeletje gaat rechtop zitten en kijkt om zich heen. Hij wrijft
met zijn knokige handjes over zijn onderbenen. Dan krabbelt hij op
zijn kale schedeltje.
Hij heeft een onrustig gevoel. Hij richt zich verder op.
Hij zwaait zijn beentjes over de rand van zijn bed en stapt eraf. Een
beetje zwaaiend op zijn onhandige skelettenvoetjes staat hij naast
zijn oude stenen bed.

Hij beweegt eerst zijn linkerbeen en dan zijn rechterbeen. Er zit een onrustig gevoel in, dat is zeker. Misschien is hij daarom wel wakker geworden. Gewoon, door dat onrustige gevoel in zijn benen.

Hij wrijft met krakende armen en handen weer over zijn beentjes maar het onrustige gevoel gaat niet weg. Het kriebelt en het jeukt. Hij weet niet wat het betekent, maar slapen, dat kan hij in ieder geval niet meer.

Hij neemt een stap. Alles kraakt en piept aan hem.

‘Het is duidelijk dat ik lang stilgelegen heb,’ mompelt hij.

Hij neemt nog een stap. Zijn botjes protesteren en kraken en piepen nog meer.

Hij maakt een paar kniebuigingen. Zijn gewrichten knapperen luid. Hij maakt nog meer kniebuigingen, en nog meer. Net zo lang tot ze soepel bewegen en dat knappende geluid bijna weg is.

Hij strekt en buigt zijn armen.

Hij bukt en gaat weer rechtop staan, wel twintig keer.

Hij draait zijn hoofd een paar keer flink in het rond. Eerst langzaam maar dan steeds sneller en sneller. Tot zijn hoofd rondtolt en hij het met zijn handen gauw moet vastpakken, anders was het misschien wel van zijn nekje afgeschoten. En ga dan maar eens je hoofd zoeken terwijl het ergens in het stof ligt toe te kijken hoe je lichaam wanhopig en blind over de grond tast.

Uiteindelijk vindt hij het genoeg. Hij loopt naar de deur en trekt aan de klink. Piepend en krakend gaat de deur open. Het skeletje loopt zijn mausoleum uit en kijkt uit over het kerkhof. Achter hem valt de deur met een klap dicht. Van schrik kijkt hij snel achter zich. Door de snelheid draait zijn hoofd achterstevoren terwijl zijn lichaam nog stilstaat.

Met zijn hoofd achterstevoren kijkt hij naar de dichtgevalle deur. Hardop leest hij het bronzen bordje.

‘Koenraadt Henrick van Aversoonen toe Gobelaer.’

Het is zo lang geleden dat hij die naam gehoord of gezien heeft dat hij er even over na moet denken.

‘Koenraadt, dat ben ik, inderdaad,’ mompelt hij. Hij kijkt naar zijn eigen skeletje en ratelt met zijn knokige vingerbotjes over de ribbetjes.

‘Nee, Koenraadt, dat was ik ooit, lang geleden. Nu ben ik nog maar een paar knookjes. Een knokie, dat ben ik.’

Hij knikt tevreden.

‘Knokie ben ik nu en Knokie, zo heet ik nu.’

Dan leest hij verder: ‘1621 tot 1633. Mmmm. Ik ben maar twaalf jaar oud geworden, het blijft jammer. Iedere keer als ik wakker ben en het lees.’

En daaronder.

‘Non erit saltare et cantare’

Hij raakt met zijn knokige vingertjes de letters aan en grimast.

‘Zal niet meer dansen en niet meer zingen. Nou, dat zullen we nog wel zien. Dat zullen we nog weleens zien.’

Even later loopt hij tussen de scheefgezakte stenen door. De maan beschijnt de stenen en laat de oude namen en jaartallen stil oplichten.

Knokie loopt er langs zonder ernaar te kijken.

Dan ziet hij in de verte iets in het maanlicht glimmen.

Iets veel interessanter dan de oude namen op de stenen of zijn eigen naam. Iets waar hij nu naar op weg is. Aan het andere eind van het kerkhof ziet hij namelijk een poort met een glinsterend hek.

Een poort naar buiten!

Terwijl hij naar de poort toe loopt, fluit hij zacht een wijsje tussen zijn tandjes door. Een vogel kijkt hem verschrikt aan vanaf een lage tak, waarop hij zat te slapen.

‘Dag vogeltje,’ sist Knokie tussen zijn tandjes door.

De vogel fladdert gauw hoger de boom in. Een lopend skeletje! Dat heeft hij nog nooit gezien.

Wanneer Knokie bij de poort aankomt ziet hij dat deze gesloten is. Hij voelt aan het hek. Het blijft gewoon dicht. Het is een groot stevig hek. Jaren geleden is het met een ketting en een flink hangslot dichtgemaakt. Het hangslot is nu wel verroest, maar het ziet er nog degelijk uit.

Hij steekt zijn handen door de spijlen van het hek en hij pakt het hangslot. Hij peutert eraan. Steekt een vingerkootje erin, rammelt er een beetje aan. Een prettig ijzeren gerammel van de ketting klinkt over het kerkhof.

Wat een heerlijk geluid.

Hij rammelt nog een keer. De ketting laat zijn heerlijke rammelende geluid weer horen. Het hek zwaait met een geinig piepen een beetje heen en weer, maar het blijft dicht. Potdicht.

Wat nu?

Knokie krabbelt op zijn kale schedeltje. 'Hoe heerlijk het ook rammelt, ik ga niet de komende eeuwen hier aan een oud hek staan morrelen. Ik wil eruit. Ik wil naar buiten.'

Hij wriemelt zijn armen door de spijlen van het hek. Dan pakt hij zijn hoofd vast en trekt deze tussen twee spijlen door buiten het hek. Vervolgens peutert hij zijn ribbetjes door het hek. Met een 'pling' schieten ze één voor één naar buiten. Hij kijkt om zich heen. Zijn halve lichaam hangt nu door het hek naar buiten. Dan het ene been en dan zijn andere been. Hij laat zich voorover vallen op het grind en de rest van zijn skelet schiet tussen de spijlen door naar buiten.

Langzaam staat hij op. Eerst controleert hij of hij nog helemaal compleet is.

Geen losse botjes in het grind, alles op zijn plek, ziet hij tevreden. Hij aarzelt even en kijkt nog één keer achterom naar het stille wachtende kerkhof.

‘Dooie boel zeg,’ mompelt hij en hij stapt met ferme pas weg van de poort, weg van het kerkhof, de wijde wereld in.

Hij loopt over een leeg parkeerterrein. Rond het plein staan lantaarnpalen die het terrein verlichten. Ze schijnen hun zachte gele licht op de glimmende stenen.

Knokie kijkt verbaasd.

Hij ziet geen flakkerende gasvlam bovenin de lantaarnpaal.

‘Tja, ik heb natuurlijk best lang geslapen. Er zal wel het één en ander veranderd zijn in de wereld. Ik zal me maar nergens over verbazen.’

Aan het einde van het parkeerterrein begint het park.

Dat ziet er beter uit, denkt Knokie tevreden.

Hoge bomen staan op mooi glad gemaaid gras. Hier en daar zijn groepjes bloeiende struiken te zien.

Met een luchtige tred, een beetje huppelend zelfs, loopt hij het park in.

Hij snuift de heerlijke frisse lucht diep in. En nog een keer. Hij wordt er zelfs een beetje duizelig van in zijn hoofd. Dan ziet hij ineens uit het duister iets op hem af komen rennen!

Het hijgt en gromt.

Het wordt groter en groter en komt met grote sprongen dichterbij.

Knokie maakt een sprong van schrik. Hij draait zich om en rent weg van het monster dat daar aan komt stormen uit de duisternis. Door de sprong verliest hij een ribbetje, maar het bange skeletje merkt het niet eens.

Hij hoort het dier aan komen rennen, maar hij durft zijn hoofd niet om te draaien om achter zich te kijken. Snel schiet hij achter een struik.

Achter zich hoort hij het dier hijgen en slobberen.

Het geluid komt niet dichterbij. Blijkbaar is het dier ergens gestopt.

Hij kijkt voorzichtig tussen de takken van de struik door.

Tot zijn opluchting ziet hij dat het dier stil is blijven staan.

Het snuffelt aan iets wits dat in het gras voor hem ligt.

Dan herkent hij het dier.

Het is een hond!

Een grote zwarte lobbies van een hond.

De hond heeft het witte dingetje uit het gras in zijn bek genomen en loopt er triomfantelijk, zwiepend met zijn staart, mee weg.

Knokie kijkt geschrokken naar de hond.

Nee!

Wat die hond in zijn bek heeft...

Dat lijkt wel....

Nee, dat IS een ribbetje!

Snel voelt Knokie aan zichzelf en telt zijn ribbetjes.

Tot zijn grote schrik merkt hij dat hij een ribbetje mist.

‘Maar, dat is mijn ribbetje!’ roept hij boos en hij stampvoet op de grond.

Als hij achter de hond wil aanrennen merkt hij dat zijn voetje door zijn gestamp van zijn been is gevallen.

Strompelend draait hij zich om en pakt zijn skelettenvoetje uit het gras.

Wanneer hij die eindelijk weer aan zijn beentje geprutst heeft ziet hij dat de hond het park uit loopt en in het donker verdwijnt.

Wanhopig zwaaiend rent Knokie achter de verdwijnende hond aan.

2. Het ribbetje

In de straat die aan het eind van het park begint, staat een hele rij kleine huisjes. In het huisje dat in het midden van de rij staat, wonen Tjerk en Jilte met hun dochter, Diana. Het is een gezellig huisje met een woonkamer, een gezellige keuken en een oude houten krakende trap naar de eerste verdieping waar twee kleine kamertjes zijn en een badkamertje.

In de gang op de bovenverdieping zit een luik in het plafond. Als je je goed uitrekt kan je dat luik opentrekken. Als je niet lang genoeg bent, zoals Diana, kan je op het krukje gaan staan. Wanneer je het luik opentrekt komt er een ladder tevoorschijn die zich openvouwt. Wanneer je dan die ladder opklimt kom je op de zolder. Daar heeft Diana haar kamer van gemaakt.

Tjerk en Jilte werken in het grote ziekenhuis verderop in de stad. Ze hebben vaak nachtdienst en dan zijn ze de hele nacht allebei weg. Dat betekent dat Diana vaak alleen is. Tjerk en Jilte begrijpen goed dat dat best moeilijk is voor Diana.

Toen Diana vroeg of ze haar kamer op de zolder mocht maken vonden ze dat natuurlijk eerst geen goed idee. Maar na lang zeuren gaven ze uiteindelijk toe.

Op de zolder, met het luik in de vloer dicht en de vlizotrap opgevouwen op het luik, zit ze op haar bed en staart naar de muur. Ze verveelt zich.

Alles is stom!

Stom en saai!

En school helemaal.

Vandaag is er een nieuwe juf begonnen omdat hun oude juf met zwangerschapsverlof is.

Toen de juf vertelde dat ze in verwachting was van een kindje had

iedereen dat geweldig gevonden.

Bonny Vereuse, juf Bonny zoals iedereen haar noemde, was al jaren haar lievelingsjuf. Vanaf groep vier was ze de juf van hun klas geweest en Diana kon zich geen andere juf voorstellen.

Dus toen de juf vertelde dat ze lang weg zou zijn door het zwangerschapsverlof had Diana niet gejuicht.

De juf had het gezien en was naar Diana toegelopen en had bij haar bankje geknield.

‘Ik heb de vervangjuf gesproken en ze is hartstikke aardig hoor,’ had ze tegen Diana gezegd. ‘Ik weet zeker dat jij haar ook heel aardig zal vinden. Misschien wil je mij niet eens meer terug hebben als ik van zwangerschapsverlof terugkom.’

Diana lachte maar wat.

Tuurlijk, dacht ze, het zal.

Vandaag was de nieuwe juf begonnen en Diana wist het meteen zeker.

Dit is geen leuke juf!

Echt niet!

Ze had de klas lang aangekeken.

Eén voor één had ze de kinderen met haar priemende ogen diep aangekeken en gezegd: ‘Mijn naam is Wandí Leun. Jullie mogen mij mevrouw Leun noemen. Niemand mag voor zijn beurt spreken. Als je dat toch doet, krijg je strafwerk mee, met een briefje om door je moeder of je vader te laten ondertekenen. En als je dat niet doet...’

En ze keek zo dreigend dat de klas, waar normaal altijd wel iemand zat te giechelen, doodstil werd.

‘... En als je dat niet doet... Dan volgen er ernstige straffen. En dan bedoel ik ook echt ernstige straffen.’

De hele dag had iedereen stil en trillend van angst in zijn bankje zitten werken.

Opgelucht was Diana aan het einde van de dag naar huis gelopen. Haar fiets had weer eens een leuke band.

Al een week geleden had ze het tegen haar vader gezegd, maar nog

steeds had hij de band niet geplakt.

Nu zit ze op haar zolderkamer en ze verveelt zich. Ze staat op en hangt haar hoofd uit het zolderraampje. Zo kan ze precies in de kleine voortuin kijken.

‘Dat heb je zo met hard werkende ouders,’ zegt ze zuchtend als ze haar fiets ziet die nog steeds ondersteboven in de tuin staat te wachten om geplakt te worden.

Ze kijkt nog naar buiten en ziet Boes over de straat aan komen rennen. Iedere keer als hij onder een lantaarnpaal door rent, licht zijn vacht op. Hij blijft even in het voortuintje dralen en gaat dan jankend voor de voordeur zitten.

Diana klapt het luik los, zodat de ladder naar beneden valt en ze haar kamer uit kan.

Ze kijkt snel in de slaapkamer van haar ouders, leeg. Natuurlijk. Geen van tweeën zijn ze al terug van het ziekenhuis. Mam had gezegd dat ze waarschijnlijk wel vroeg thuis zou zijn, maar Diana gelooft haar allang niet meer als ze dat zegt.

Het is altijd te druk in het ziekenhuis, of er is een groot ongeluk gebeurd waardoor ze toch niet snel naar huis kan.

Wanneer haar ouders werkten, moest ze vroeger met Boes aan de lijn ’s avonds twee keer een rondje lopen.

Tot die keer dat ze verteld had dat ze dan altijd naar het kerkhof ging om daar naar die mooie oude graven te kijken.

Haar moeder had Diana huiverend aangekeken en toen verboden om ’s avonds en ’s nachts nog met Boes een rondje te lopen.

Vanaf dat moment laat Diana Boes alleen naar buiten en ze laat hem weer binnen wanneer de hond terugkomt en bij de voordeur gaat zitten janken.

Diana is overdag nog wel een paar keer naar het kerkhof gegaan, maar dat is lang niet zo leuk als ’s nachts.

’s Nachts ziet het er daar altijd veel spannender uit. Alsof er elk moment iets bijzonders kan gebeuren.

Maar overdag is het maar een dooie boel.
Ze gaat er dan ook niet vaak meer heen.

Beneden gekomen rommelt Diana aan het slot en laat de hond binnen.

Kwispelstaartend wringt Boes zich langs Diana de gang in en rent meteen door naar zijn voerbak.

Diana haalt een zak hondenvoer uit het keukenkastje en duwt Boes opzij om beter bij zijn voerbak te kunnen.

‘Opzij Boes. Anders gooi ik alles ernaast.’

Ze giet wat brokjes in de voerbak en ruimt de zak weer op.

Uit een ander kastje haalt ze een chocoladekoekje en propt deze helemaal in haar mond.

‘Als jij wat mag eten, dan mag ik ook wat,’ mompelt ze met volle mond.

Een paar kruimels vallen op de grond. Ze kijkt ernaar, maar negeert het. Morgen zal mam wel de stofzuiger mopperend door de keuken halen.

Ondertussen vreet Boes, met een slobberend smakkend geluid, razendsnel zijn bak leeg.

Hij snuffelt er aan en kijkt dan met vragende ogen naar Diana.

‘Nee Boes, je wordt toch al te dik.’

Teleurgesteld omdat hij niets meer krijgt, draait hij zich om en loopt de keuken uit.

Diana hoort dat hij in de woonkamer op de bank springt en het zich daar gemakkelijk aan het maken is.

‘Slaap jij maar op de bank. Kan mam daar ook weer eens lekker stofzuigen.’

Dan sloft ze langzaam de trap weer op om via de ladder naar de zolder te gaan.

Even kijkt ze rond. Lusteloos pakt ze haar Nintendo van de grond.

‘Zal ik nog een keer Mario spelen?’ zegt ze halffluid.

Ze schudt haar hoofd.

‘Saai.’

Ze legt de Nintendo weg en smijt dan één voor één haar kleren op de grond en kruipt onder het warme dekbed.

Eigenlijk had ze zich voorgenomen om vannacht niet te gaan slapen. Als ze niet zou gaan slapen, dan zou de nacht veel langer duren. En als de nacht langer duurde, nou dan duurde het ook langer voor ze weer naar school moest.

Maar een mens heeft nou eenmaal slaap nodig.

Haar ogen vallen dicht en ze valt in slaap.

Als Diana naar buiten had gekeken had ze een vreemd schouwspel gezien.

Op straat komt namelijk een skeletje aangelopen.

‘Waar is die hond gebleven?’ mompelt Knokie.

Hij ziet de rij huizen. Sommige zijn verlicht, andere huizen zijn donker.

Bij sommige huizen staan de gordijnen open en bij andere huizen zijn ze potdicht.

Hij loopt het eerste voortuintje in en gluurt tussen de gordijnen door naar binnen.

Geen hond te zien.

Het volgende huis is donker.

Hij knielt voor de voordeur en opent de klep van de brievenbus om naar binnen te gluren.

‘Joehoe!’ roept hij door de brievenbuis.

Vanuit het donker komt er een hond blaffend door de gang aanrennen.

Zou dit het goede huis zijn?

De hond blijft luid blaffend onder de brievenbus staan.

Dan gaat het ganglicht aan en roept een stem van boven.

‘Stil Kazan! Rotbeest!’

In het licht kan Knokie de hond goed zien.

Nee, dat is duidelijk niet de hond die er met zijn ribbetje vandoor is.

Knokie staat op en loopt weer de straat op.
Het keffertje heeft met zijn geblaf de andere honden in de straat wakker gemaakt.
Knokie loopt naar het volgende huis waar hondengeblaf uit opklinkt.
De hond staat in de verlichte woonkamer met zijn poten op de vensterbank luidkeels te blaffen.
Het is een witte poedel met een roze strikje op zijn hoofd.
Nee, dat is hem ook niet, ziet Knokie.
Hij kijkt verder de straat af en ziet dan een grote hond voor een verlicht raam naar buiten staan kijken.
De hond blaft niet, maar kijkt hem alleen maar aan. Hij kwispelstaart.
Knokie kijkt nog eens goed.
Dat is hem!
De ribbetjesdief!
Maar wat nu?
Knokie peinst.
De hond verliest zijn belangstelling en verdwijnt uit het raamkozijn.
Knokie sluipt naar het raam en gluurt over de vensterbank naar binnen.
Hij ziet een gezellige woonkamer.
Een lekkere zachte bank waar de hond zich weer op installeert.
Een eettafel met vier stoelen.
Aan de muur hangen wat schilderijen en foto's.
Hij speurt de kamer af.
Nergens een wit ribbetje te bekennen.
Knokie peinst en krabt met zijn knokige vingertjes aan zijn witte schedeltje.
Er vallen wat schilfertjes af, maar hij merkt het niet.
'Ik zal het hele huis moeten doorzoeken,' zegt hij terwijl hij aan de voordeur voelt. 'Maar hoe kom ik binnen?'

Hij doet een stap naar achteren en kijkt omhoog.
Op de eerste verdieping is het helemaal donker.
'Geen raam open, jammer hoor.'
Teleurgesteld loopt Knokie weer de straat op.
Hij kijkt nog één keer om naar het huis.
Dan stopt hij ineens.
Het zolderraam staat open!
Knokie aarzelt geen moment. Hij loopt weer terug naar het huis en
klimt langs de regenpijp omhoog.
Als iemand nu naar het huis zou hebben gekeken dan zou die zijn
ogen hebben uitgekeken.
Een skeletje dat langzaam langs een regenpijp omhoog klimt.
Zodra hij hoog genoeg is, pakt hij met zijn benige handje de rand
van de dakgoot en hijst zichzelf de dakgoot in.
Hij staat voorzichtig op.
Hij kan precies bij het raampje.
Voorzichtig schuift hij het raampje verder open. Hij zet af en
springt door het open raam naar binnen.
Met een rammelend geluid duikelt hij de zolder op.

3. De puzzel

Knokie landt met een flinke rammelde plof op de stoffige plankenvloer. Door de klap waarmee hij op de grond komt verliest hij wat botjes.

Hij ziet een voetbotje weg stuiteren en er rolt een vingerkootje onder een kastje.

Hij zit in elkaar gedoken op de grond en graait met zijn hand onder het kastje.

Zijn hand voelt een wriemelige spin, een oude tol en gelukkig ook het vingerkootje.

Hij grabbelt zijn vingerkootje onder het kastje vandaan en ook het voetbotje is snel gevonden en weer op zijn plaats gezet.

Dan staat Knokie op en hij voelt zorgvuldig of alles nog op zijn plek zit.

Hij verschuift wat aan zijn schouderblad, drukt zijn hoofd goed op zijn nekje en

veegt nog een stofnest van zijn ribbenkastje.

‘Zo,’ zegt Knokie tevreden. ‘Ik ben binnen.’

In haar bed, onder het lage schuine dak, ligt Diana te slapen. Ze droomt.

Ze zit in een roeibootje midden op een prachtige vijver. Aan de rand van de vijver wuift het riet en staan treurwilgen met hun heldere gele bloemen te glimmen in de zon. Ze ziet ineens dat ze niet alleen in het roeibootje zit. Tom zit op zijn knieën tegenover haar en laat een ring in een fluwelen doosje zien.

‘Wil je met me trouwen, Diana?’ vraagt hij in haar droom.

Net op het moment dat zij giechelend wil zeggen ‘Nee gekkie’, vallen er allemaal glanzende knikkers uit de lucht die met harde tikken op het water terechtkomen en luid klaterend over het water heen en weer stuiteren.

Ze schrikt wakker van het ratelende geluid en ziet iets wat ze niet eens in haar ergste nachtmerries kan verzinnen!

Er zit een berg wriemelende botjes op de grond onder haar raam.

Een berg wriemelende botjes?

De berg met wriemelende botjes kruipt over de grond en pakt met een knokige arm iets op. Het frunnikt aan zijn been en voelt daarna met zijn arm onder haar kastje.

Dan staan de botjes op en voor de verbijsterde ogen van Diana staat er ineens een heel skelet in haar zolderkamer!

En of dat niet al gek genoeg is hoort ze het skeletje tevreden zeggen: 'Zo, ik ben binnen.'

Haar mond hangt van schrik open maar ze is te erg geschrokken om te schreeuwen.

Ze staart alleen maar naar het skeletje.

Het skeletje heft zijn hoofd op en kijkt haar recht in haar ogen!

Het is niet duidelijk wie van hun tweeën het ergst schrikt. Diana of Knokie.

Diana kan alleen maar stil, met haar mond open en haar ogen als schoteltjes, toekijken.

Het skeletje reageert wel.

Van schrik springt hij achteruit, maar stuit daarbij op het kastje en duikelt er ruggelings overheen.

'Hola!' roept het skeletje terwijl hij met zwaaiende skelettenarmpjes achterovervalt. Diana hoort een klap en het skeletje spat uit elkaar op de grond. Voor haar ogen stuiteren de botjes van Knokie vrolijk ratelend en knapperend alle kanten op. Binnen de kortste keren ligt de hele zolderkamer vol met botjes. Wriemelde botjes!

Vlak voor haar voeten stuitert een vingerkootje opgewonden op en neer. Even verderop wriemelt een handje naar een onderarm toe en een voet, die nog redelijk intact is, probeert naar een beentje toe te hoppen.

Dan ziet ze dat het schedeltje half achter haar speelgoedkist gerold is en met zijn gezicht in haar trui ligt te mopperen.

Diana aarzelt.

Wie zou niet aarzelen als er een skelet in je kamer uit elkaar valt en dan wriemelend op de grond ligt.

Jij toch ook?

Maar Diana vermant zich en stapt uit haar bed. Eerst loopt ze naar het schedeltje toe.

Ze bukt en raapt het voorzichtig op.

Het schedeltje kijkt haar bangig aan.

‘Eh... ik kan mezelf zo niet in elkaar zetten... eh...’ stottert het schedeltje.

Diana moet, ondanks dat ze natuurlijk erg geschrokken is, een beetje lachen.

Dan slaat ze haar hand voor haar mond als ze beseft dat het schedeltje tegen haar praat.

‘Maar... je... je leeft!’ zegt ze verbaasd.

‘Technisch gesproken niet, maar we kunnen erover discussiëren,’ zegt Knokies schedeltje met een klein verlegen lachje.

‘Hoe kan dat?’

‘Zou je me eerst willen helpen met me in elkaar zetten? Ik praat gemakkelijker als ik weer helemaal in elkaar zit.’

‘Oh ja... eh... ja...eh... natuurlijk,’ zegt Diana verlegen. ‘Ik... eh... ik begrijp het.’

Ze kijkt vertwijfeld door haar kamer.

Overal liggen botjes verspreid.

Sommige rammelen en bibberen alleen maar. Andere hoppen over de grond en Knokies rechterhandje rent door de kamer. Het handje klimt op een kastje en springt met een enorme sprong naar de lamp. Het klauwt zich vast aan de lampenkap, maar deze is te glad. Het krabbelende handje glijdt eraf en valt in stukken uit elkaar op de vloer.

Uit haar ooghoek ziet ze dat een ander handje, zeker het

linkerhandje, in haar bed is geklommen en nu onder de deken heen en weer rent.

Overal botjes!

‘Pfff,’ zucht Diana.

‘Ik help je wel,’ zegt het schedeltje in haar hand.

Diana was hem helemaal vergeten en gooit bijna van schrik het hoofdje van Knokie door de kamer.

Ze kan zich net op tijd inhouden.

Knokies schedeltje draait rond in haar handen om zo beter de kamer rond te kunnen kijken.

‘Leg me op je bed,’ zegt hij dan.

Diana doet wat hij zegt.

Daarna pakt ze de wasmand en gooit haar vuile was eruit.

Zo snel ze kan zoekt ze alle botjes bij elkaar. Ieder trillend en heen en weer hopsend botje pakt ze met twee vingers van de grond en ze gooit het snel in de wasmand.

‘Ik heb alles geloof ik,’ zegt ze tien minuten later.

Maar dan ziet ze dat Knokies linkerhandje onder de deken vandaan floept en op de grond springt om onder haar bed te verdwijnen.

Ze laat zich op haar buik vallen en graait onder haar bed, maar het handje verstopt zich trillend in het verste hoekje.

‘Ik kan er niet bij,’ zegt ze, terwijl ze zich zo ver mogelijk uitrekt.

‘Geeft niet,’ zegt Knokie vanaf haar kussen. ‘Laten we eerst mezelf in elkaar zetten, dat handje vang ik dan straks zelf wel.’

Diana grabbelt in haar wasmand en haalt er een rillend botje uit.

Ze houdt het omhoog voor Knokies gezicht.

‘Ah, een linkerrib, leg maar op de deken.’

Diana legt het botje op de deken.

Knokie gluurert ernaar.

‘Iets hoger.’

Diana verschuift het omhoog.

‘Ja, ja,’ zegt Knokie. ‘Goed zo, volgende botje.’

Diana pakt het volgende botje en houdt het omhoog.

‘Onderbeen,’ zegt Knokie. ‘Leg maar op bed, nee, het is van mijn linkerbeen, zo ja, goed zo.’

Diana kijkt vertwijfelt in de wasmand.

‘Dit gaat lang duren,’ zegt ze tegen Knokie.

‘Wat denk je,’ bromt hij. ‘Ik heb 206 botjes, wees blij dat ik geen baby ben.’

‘Hoezo?’ vraagt Diana. ‘Omdat dat veel kleinere botjes zijn?’

‘Nee,’ antwoordt Knokie. ‘Een baby heeft er wel 350.’

‘Oh,’ lacht Diana. ‘Dus dit valt eigenlijk nogal mee. Leuk bouwpakket ben je.’

Knokie lacht met haar mee.

Al snel geeft hij aanwijzingen welke botjes Diana moet proberen te vinden.

Ze knutselt zo eerst een arm in elkaar en een hand.

Aan zijn schedel maakt ze het eerste stuk van de ruggengraat vast.

Dan maakt ze de arm vast aan een schouderblad en die weer aan de ruggengraat.

‘Verkeerd,’ bromt Knokie als hij zijn arm probeert en merkt dat ze zijn rechter schouderblad aan zijn linkerkant heeft gemonteerd. Maar als hij dan eindelijk zelf een arm kan bewegen en met zijn ene handje zelf in de wasmand kan grutten naar botjes, gaat het een stuk sneller.

Toch zijn ze uren samen bezig als eindelijk Knokie voorzichtig van het bed af komt. Hij kijkt keurend in de wasmand. Hij haalt er een pakje ribbetjes uit en klikt ze met een knappend geluidje op hun plek.

‘Nu mijn linkerhand nog even vangen.’

In een snelle beweging schiet hij onder het bed en grijpt het handje dat zich nog steeds in een hoekje zit te verstoppert.

‘Zo, nu ben ik weer compleet,’ zegt Knokie tevreden.

Hij monteert zijn handje op zijn plek en kijkt Diana stralend aan.

Dan versombert zijn blik en voelt hij aan zijn ribbenkastje.

‘Nou ja, bijna dan,’ zegt hij.

‘Ik ben door het puzzelen helemaal vergeten dat je een pratend skeletje bent,’ zegt Diana.

‘Ik lees wel eens griezelboeken. Maar ik dacht nooit dat dat echt kon zijn, een levend skeletje.’

Ze wijst op haar boekenplank.

Knokie kijkt naar de boeken. Hij pakt er één van de plank en bladert erin.

‘De griezelbus,’ leest hij hardop.

Hij leest een stukje en lacht dan.

‘Leuk, maar ik ben niet griezelig hoor.’

Hij zet het boek weer terug.

‘Je bent geen geest,’ zegt Diana.

Knokie knikt.

‘Klopt, geesten zien er heel anders uit. Ik ben gewoon een skeletje.’

Diana kijkt naar Knokie.

‘Ik ben niet bang van je,’ zegt ze. ‘Maar wie ben je eigenlijk?’

‘Ik heb me inderdaad nog niet aan je voorgesteld. Ik ben Knokie.

Nou ja, eigenlijk heet ik Koenraadt Henrick van Aversoonen toe Gabelaer. Zo noemden ze me toen ik leefde, lang geleden. Nu heet ik gewoon Knokie.’

‘Ah...,’ zegt Diana. ‘Nou ik ben Diana, gewoon Diana. En ik denk dat ik droom, maar het lijkt wel echt.’

‘Dit is echt,’ antwoordt Knokie. ‘Ik ben echt, jij bent echt, wij zijn echt.’

Diana gaat op bed zitten.

‘Ik geloof het gewoon niet.’

‘Stop met niet geloven, je ziet me toch. Ik ben echt.’

‘Maar hoe kom je dan hier? En waarom bij mij?’

‘Nou dat is makkelijk.’

Knokie gaat naast haar op bed zitten.

‘Ik werd wakker in mijn kleine mausoleumpje met een onrustig gevoel in mijn benen. Je moet weten dat ik dat altijd al heb gehad. Vroeger, toen ik nog leefde, danste ik de hele dag. Mijn vader

zorgde ervoor dat er altijd een orkest in huis de mooiste melodieën speelde. En ik danste en danste, wanneer ik maar kon. Tot ik op een dag niet meer kon dansen.'

Hij kijkt even triest, maar vervolgt dan snel weer zijn verhaal.

'En ik had vannacht ineens zo'n onrustig gevoel in mijn benen dat ik er wakker van werd en opstond. Ik liep door de nacht en ik schrok van een groot beest, de hond die nu beneden op de bank ligt. Hij zag mij in het park en pikte een botje van mij mee. Kijk maar.'

Hij wijst op het plekje van zijn ribbenkast waar het ribbetje hoort te zitten dat Boes heeft meegenomen.

Diana slaat haar hand voor haar mond om niet te giechelen.

'Dus Boes, onze hond, heeft een ribbetje van je meegenomen?'

Knokie knikt.

'Inderdaad, dus ben ik achter hem aangegaan. Ik zag hem beneden in huis en toen ben ik langs de regenpijp omhoog geklommen. Je dakraam stond open en daar tuimelde ik doorheen naar binnen.'

Diana knikt.

'We moeten je botje gaan zoeken. Misschien heeft hij het wel ergens in huis verstopt.'

Dan hoort ze ineens een geluid van beneden. De voordeur gaat open en dicht.

Knokie hoort het ook en verstijft.

'Dat is mijn moeder,' zegt Diana. 'Die heeft late dienst gehad.'

Ze geeuwt.

'Ik ben moe. Ik wil nog even slapen voor het licht wordt. Morgen zoeken we naar je botje.'

Ze laat zich achterover vallen en valt meteen in slaap.

Knokie kijkt aarzelend in het rond. Dan haalt hij zijn dunne skelet-tenschoudertjes op en gaat op bed naast Diana liggen.

Diana glimlacht in haar slaap, draait zich op haar zij en slaat een arm om Knokie heen.

Die blijft doodstil liggen, wat voor hem niet moeilijk is, wachtend op de ochtend.

4. Droom of echt?

Die ochtend wordt Diana uitgerust wakker.

Ze wrijft in haar ogen en gaat rechtop in haar bed zitten.

‘Wat een gekke droom was dat zeg, het leek wel echt.’

Dan hoort ze een bekende stem.

‘Goedemorgen Diana,’ zegt Knokie zacht.

Hij zit naast de speelgoedkist en rijdt met een playmobil camper over de grond heen en weer. Overal om hem heen liggen poppetjes en fietsjes.

Diana springt uit haar bed.

‘Je bent echt, ik heb het niet gedroomd.’

‘Tuurlijk ben ik echt.’

Diana ruikt de geur van vers gebakken brood.

‘Mmm, verse broodjes,’ zegt ze. ‘Ik ga eten, ga je mee?’

Knokie schudt zijn hoofd.

‘Zoals je zal begrijpen hoef ik niet te eten en trouwens, het lijkt me geen goed idee als ik mee naar beneden ga. Je moeder zou weleens kunnen schrikken.’

Hij voelt weer aan zijn ribbenkastje.

‘Of wie weet pikt Boes dan nog een ribbetje van me. Nee, beter van niet.’

‘Oké, dan niet.’

Ze opent het luik en geeft een zet tegen de ladder.

‘Tot zo, Knokie.’

Ze huppelt door de gang en stampt de trap af. Al ze beneden de gang door danst hoort ze haar moeder al vanuit de keuken goedmoedig brommen.

‘Als dat ons eigen olifantje Diana niet is.’

Diana springt de keuken in en tettert als een olifant.

Haar moeder lacht.

Ze haalt net een paar vers gebakken broodjes uit de oven.

‘Dit is altijd de beste manier om je uit je bed te krijgen, luilak.’

Diana schuift aan tafel en schenkt een glas melk in.

Ze pakt een nog warm broodje van de schaal en neemt een grote hap. Met volgepropte mond begint ze tegen haar moeder te praten.

Het klinkt ongeveer als: ‘Bam, ib hebbum niuwv vwiendju.’

Haar moeder schuift ook aan tafel. Ze houdt een mok warme thee tussen haar handen.

Ze is nog moe van de nachtdienst, maar ze vindt dat op zaterdagochtend en op zondagochtend in ieder geval zij of haar man, Tjerk, ’s ochtends ontbijt moet maken voor hun dochter.

Door een groot ongeval op de rondweg kon Tjerk niet naar huis na zijn nachtdienst maar Jilte, Diana’s moeder, gelukkig wel.

En nu staat ze, met donkere wallen van vermoeidheid onder haar ogen, zompige croissantjes te bakken in hun oude krakkemikkige oven.

‘Eerst je mond leeg eten en dan praten,’ zegt ze werktuigelijk.

Diana slikt en propt nog een stuk van het broodje in haar mond.

‘Mjwa,’ zegt ze en kauwt het tweede stuk gauw weg.

‘Mam,’ zegt ze en haar ogen twinkelen.

‘Mam, ik heb een vriend.’

‘Tom is toch je vriend?’

Diana knikt ongeduldig.

‘Ja, natuurlijk, maar dit is een nieuwe vriend.’

‘Oh? Ken ik hem?’ vraagt Jilte terwijl ze een slok thee neemt.

Diana schudt haar hoofd en propt haar mond weer vol.

‘Een nieuwe jongen op school?’ raadt ze.

Diana schudt haar hoofd weer.

‘Op de gym?’

‘Bwee,’ zegt Diana met volle mond.

‘Wie is het dan?’ vraagt moeder. ‘Ik heb geen zin om de hele ochtend te gaan zitten raden, terwijl jij alle broodjes opeet hoor.’

Diana slikt en zegt dan: ‘Hij heet eigenlijk Koenraadt, maar hij noemt zich Knokie.’

Ze kijkt haar moeder triomfantelijk aan.

‘En weet je waarom hij zich Knokie noemt?’

Haar moeder zucht, die raadseltjes van dat kind ook altijd.

Vermoeiend hoor.

Ze denkt na en zegt dan: ‘Omdat hij, net als jij, te veel Paul van Loon boeken heeft gelezen misschien?’

‘Tuurlijk niet mam. Hij noemt zich zo omdat hij een skeletje is. Een echt skeletje!’

Haar moeder lacht ongelovig.

‘Misschien heb jij echt te veel van die boeken gelezen.’

‘Nee, echt mam!’

Diana staat op en drinkt staand haar glas melk snel leeg.

‘Hij is een echt skeletje. Hij klom vannacht door mijn zolderraam.

Wil je hem zien? Kom maar mee. Hij durft niet goed naar beneden te komen omdat Boes zijn ribbetje heeft gepikt.’

Jilte is sprakeloos.

Wat een fantasie heeft dat kind, denkt ze. Ze besluit er luchtig over te doen.

‘Tuurlijk kind. Nee, ik hoef je vriendje niet te zien hoor. Ga maar gauw weer naar hem toe.’

Diana haalt haar schouders op.

‘Nou dan ga ik weer naar boven.’

Jilte pakt een broodje en legt dat op een bordje.

‘Moet je niet wat te eten voor je vriendje meenemen?’ zegt ze, in een poging een grapje te maken.

Diana schudt haar hoofd.

‘Mam, denk nou na! Hij is een skeletje! Die hoeft niet te eten!’

Met die woorden laat ze haar moeder in de keuken achter en ze

verdwijnt weer naar boven. Jilte kijkt nog even naar de deur waardoor haar dochter is verdwenen. Misschien laten we haar toch te veel alleen thuis, denkt ze.

Een skeletje dat door haar raam naar binnen klimt! Wat een fantasie!

Ze staat op om de bordjes en glazen af te wassen. Drie minuten later is ze klaar.

Wat nu?

Ze wrijft over haar voorhoofd en voelt hoe moe ze is.

Eerst nog maar even wat slapen, denkt ze, dan ga ik straks wel boodschappen doen.

Ze loopt naar boven en ploft op haar bed neer. Binnen drie minuten slaapt ze als een os.

Ze hoort niet eens dat Tjerk thuiskomt en naast haar op bed gaat liggen.

Hij hoort iemand op zolder praten.

Diana heeft Tom zeker uitgenodigd, denkt hij, voor ook hij in slaap valt.

Boven op zolder zitten Knokie en Diana op de grond en ze spelen met alles wat hij uit de speelgoedkist gepakt heeft.

‘Wanneer kunnen we mijn ribbetje gaan zoeken?’ vraagt hij.

‘Als mam en pap weer weg zijn. Dan laat ik Boes naar buiten en kunnen we alles doorzoeken.’

Knokie knikt.

Diana staat op en tikt op haar iPod.

‘Even een muziekje opzetten,’ zegt ze.

Verbaasd luistert Knokie naar de muziek die Diana opzet.

‘Wow!’ zegt hij, ‘dat klinkt goed!’

Dit soort muziek heeft hij nog nooit gehoord. De dreun van de bas kriebelt aan zijn beentjes. Hij begint op de maat mee te tikken op de vloer.

‘Vind je dit leuk?’ vraagt Diana.

Knokie knikt.

‘Nou en of! Dit soort muziek kenden we vroeger helemaal niet.

Muziek was eigenlijk best saai toen. Dit is veel beter!’

‘Vet cool!’ roept Diana boven de muziek uit.

Hij staat op en zwaait een beetje heen en weer. Zijn ribbetjes

rammelen gezellig op de maat van de muziek mee.
Diana zet het geluid nog wat harder en staat ook op.
Samen swingen ze op de muziek. Diana zingt luidkeels vals mee.
Steeds sneller gaat de muziek en Knokies benen rammelen over de vloer.

Dan gaat ineens het luik van de zolder open.
Knokie schrikt en springt met een snoekduik onder het bed. Zijn botjes rammelen achter hem aan.

Diana kijkt naar het slaperige hoofd dat door het luik omhoog komt.

Ze zet de muziek uit en er daalt een stilte over de stoffige zolder.
Haar vader kijkt haar streng aan.

‘Kan die herrie wat zachter Diana?’ zegt hij. ‘We willen nog even slapen, begrijp je?’

Diana knikt. Ze wil haar mond open doen om wat te zeggen, maar haar vader valt haar in de rede.

‘Ik dacht dat Tom hier ook was? Is hij alweer naar huis?’

‘Tom?’ zegt Diana vragend. ‘Hoe kom je daar nou bij? Nee, het is niet Tom. Het is mijn nieuwe vriendje, Knokie. Wil je hem ontmoeten?’

‘Knokie?’

‘Ja, Knokie.’

Ze haalt adem en begint dan te ratelen: ‘Hij is heeeel oud. Eigenlijk is hij allang dood en daarom noemt hij zich Knokie. Toen hij leefde was de muziek eigenlijk heel saai, maar hij danste toch de hele dag. En nu is hij hier gekomen omdat hij zijn ribbetje kwijt is. En nu dansen we op mijn muziek. Cool hè. Hij is een skeletje. Kom binnen pap, dan kan je hem ontmoeten.’

Haar vader kijkt Diana verbaasd aan.

Een skeletje? Als vriendje? Op zolder? En die danst met haar?

Hij schudt verward zijn hoofd.

‘Laat maar kind, als je de muziek maar niet meer zo hard zet.’

Hij klimt de ladder weer af naar beneden.

Knokie kruipt niesend onder het bed vandaan.

‘Stoffig hier. Je vader gelooft je niet, hè.’

Diana schudt haar hoofd.

‘Zo zijn ouders.’

Tjerk loopt terug naar de slaapkamer en gaat weer naast zijn vrouw op bed liggen.

‘Jilte,’ zegt hij en hij schudt aan haar schouder.

‘Mmm, wat is er, moeten we al boodschappen doen?’

‘Nee, iets anders. Ik was op zolder en Diana vertelde me dat ze een vriendje boven had.’

‘Ja, dat vertelde ze mij ook al,’ zegt Jilte slaperig. ‘Een skeletje.’

‘Arm kind. Het is ook lastig voor haar, zoveel alleen te zijn. En nu heeft ze een ‘imaginary friend’ verzonnen. Een skeletje ook nog.’

Jilte schokt met haar schouder.

‘Ach, komt wel weer goed hoor,’ zegt ze. ‘Het komt wel vaker voor.’

Ik had vroeger ook een nep-vriendinnetje. Een konijn. Ik weet nog hoe teleurgesteld ik was toen ik op een dag een echt konijn kreeg.

Die kon niet eens praten. Zat daar maar suf in zijn hokje. Kwark heette hij.’

‘Het is natuurlijk gewoon die Tom en ze zitten ons in de maling te nemen die twee. Hij verstopte zich natuurlijk snel achter de kast of zo toen ik het luik opendeed.’

Jilte knikt.

‘Dat zal het zijn.’

Boven bij het open luik staat Diana met Knokie naast zich.

Giechelend doet ze het luik dicht.

‘Ik moet je dus geheimhouden. Ouders snappen nooit iets.’

Knokie knikt: ‘Klopt. Toen ik klein was, begrepen mijn ouders me ook al niet. Dat hoort blijkbaar zo.’

Een tijdje later hoort ze ineens een tik tegen het raam.

Iemand gooit er een steentje tegenaan.

‘Dat is Tom!’ zegt ze.

Ze opent het dakraam en zwaait naar de kleine figuur die beneden aan de straat staat. Het is een wat dikking jongetje met een brilletje. Zijn stekelige haren staan in plukken overeind.

‘Er is geen kam die jouw haren in fatsoen kan krijgen,’ verzucht zijn moeder regelmatig.

Hij zit, net als Diana, in groep acht van de basisschool, die twee straten verderop staat. Het is een gezellig oud gebouw met grote lokalen en een leegstaande rommelzolder. Ze zitten al sinds groep drie naast elkaar en doen op school alles samen. Ook buiten school trekken ze veel samen op. Tom is eigenlijk haar beste en ook enige vriend.

‘Hai Tom!’ roept ze.

‘Ik duik niet meer onder dat stoffige bed hoor,’ zegt Knokie die achter haar staat.

‘Kom je?’ roept Tom van beneden.

‘Ik ga vaak met Tom de stad in,’ zegt Diana tegen Knokie.

‘Ik begrijp het,’ antwoordt Knokie. ‘Dan zoeken we wel op een andere dag naar mijn ribbetje.’

Hij kijkt er zo zielig bij dat Diana in de lach schiet en tegelijkertijd medelijden met hem krijgt.

‘Goed dan.’

Ze hangt haar hoofd weer uit het raam en roept naar Tom. Ze voelt dat Knokie over haar schouder mee gluur.

‘Ik kan niet mee Tom! Huisarrest!’

‘Ah, oké!’ roept hij.

Op dat moment gaat de voordeur open en komen Tjerk en Jilte naar buiten.

‘Zie je wel,’ zegt Tjerk. ‘Het was Tom, die herriemaker.’

Tom kijkt hem verbaasd aan.

‘Ga je alweer, Tom?’ vraagt Jilte.

‘Eh... ja,’ zegt hij en pakt zijn crossfiets van de stoep.

Diana ziet hem opstappen en wegfietsen.

De autoportieren slaan dicht en Jilte start de motor van de oude Opel Astra.

Ze kijkt nog even naar boven voor ze van de stoep wegrijdt en zwaait naar het hoofdje dat uit het raam steekt.

Even aarzelt ze, dan haalt ze haar arm naar binnen en draait het raampje dicht. Met één hand stuurt ze de auto de straat op.

‘Ik dacht toch echt een schedeltje bij de schouder van Diana te zien,’ zegt ze met een schuin oog op Tjerk.

Die zit onderuitgezakt op de passagiersstoel.

Hij lacht.

‘Pas op hè. Straks denk ik dat jij ook een nepvriendje hebt.’

Jilte schudt het beeld uit haar hoofd en geeft een dot gas. Ze toetert naar Tom die met zijn te kleine crossfiets over de straat zwabbert.

Diana ziet ze vertrekken en draait zich om naar Knokie.

‘Zo.... en nu gaan we je botje zoeken.’

5. Rommel in huis

Knokie opent het luik van de zolder. De ladder klap uit en samen klimmen ze de ladder af.

‘Wacht even,’ zegt Diana.

‘Eerst Boes naar buiten laten.’

Ze gaat snel de trap af.

‘Boehoes... Boehoes...,’ roept ze.

De hond, die op zijn favoriete plekje in de woonkamer ligt te slapen, heft zijn kop op en luistert.

Dat klinkt als eten!

Blij kwispelstaartend loopt hij naar de gang. Hij snuffelt aan Diana.

‘Kom jongen,’ zegt ze. ‘Jij mag lekker buiten spelen.’

Ze loopt voor hem uit om hem de tuin in te laten, maar hij blijft stilstaan.

Hij heeft iets geroken.

Iets bekends.

Aan de kleren van Diana.

Dan snuift hij in de lucht. Die geur komt ook van boven. En voor Diana hem kan tegenhouden stuift hij blaffend de trap op.

Naar die vreemde en toch bekende geur toe!

Knokie staat verstijfd in de gang bovenaan de trap als hij de kop van de hond beneden ziet verschijnen.

‘Niet nog meer botjes van mij pikken!’

‘BOES!’ gilt Diana van beneden.

Ze rent achter hem aan en grijpt hem bij zijn staart om hem tegen te houden. Dat geeft Knokie net genoeg tijd om achterwaarts een kamer in de duiken en de deur dicht te gooien.

Diana kan de staart niet meer vasthouden en Boes stormt de trap op. Luid blaffend krabbelt hij aan de deur.

Diana probeert hem af te leiden, maar dat lukt niet zo makkelijk.

Pas wanneer ze beneden met de zak hondenbrokken gaat staan rammelen, reageert Boes.

Met een laatste grom en boze blik naar de deur loopt hij de trap af naar de keuken.

Diana vult een bak voer en zet deze voor hem onder de keukentafel.

‘Blijf jij maar even hier,’ zegt ze en sluit de keukendeur achter zich. Als ze weer boven komt, hoort ze gestommel en gebonk uit de werkkamer van Jilte komen. Ze gooit de deur open en blijft stokstijf staan.

‘Knokie, wat doe jij nou?’

Knokie is bezig om de hele kamer overhoop te halen.

Kledingstukken die op de tafel lagen om versteld te worden, liggen nu wanordelijk over de grond verspreid. Een mand met lapjes staat halfleeg op de tafel terwijl Knokie ze er één voor één uithaalt en achter zich neer gooit.

De laatjes van een kastje staan open en een ander kastje is helemaal overhoop gehaald.

‘Knokie! Wat doe je?’

‘We moeten mijn ribbetje toch vinden? En door die hond durfde ik deze kamer niet uit. Dus ik dacht. Laat ik dan maar hier beginnen.’

‘Maar Knokie. Je maakt er een puinhoop van!’ roept Diana uit.

‘Dit kan toch niet!’

Beneden hoort ze Boes in de keuken rondstommelen. Het klinkt alsof hij de keukenkastjes aan het leeghalen is.

Wat moet ze doen?

‘Wacht hier! Ik moet eerst Boes de keuken uitlaten.’

‘Boes de keuken uitlaten?’ schrikt Knokie en hij duikt trillend weg achter de lege mand.

‘Ik laat hem wel in de tuin. En dan moeten we hier alles opruimen en snel! Voordat mam thuiskomt, anders zwaait er wat!’

Juist als ze naar de trap loopt om naar beneden te gaan, gaat de voordeur open.

Jilte en Tjerk komen thuis!

‘Hé! Wat is dat?’ roept Jilte en stormt naar de keukendeur. Een

blaffende Boes probeert zich langs haar heen te wurmen maar Jilte grijpt hem in zijn nek.

‘Wat doe jij in de keuken, Boes?! Diana!? Heb jij Boes in de keuken opgesloten?’

Diana, die als verstijfd boven aan de trap staat, wenkt naar Knokie.

‘Kom! Snel! Zachtjes!’

Ze rent naar de ladder en klimt snel naar de zolder. Knokie volgt haar vliegensvlug.

‘Diana!’ roept Jilte boos van beneden.

‘DIANA!’

Boes blaft en gromt het hele huis bij elkaar.

Tjerk staat ondertussen met twee zware tassen en met onder iedere arm een fles cola, bij de voordeur hulpeloos toe te kijken.

Diana trekt met een soepel gebaar de ladder omhoog en zwaait in dezelfde beweging het luik dicht.

‘De keuken is een puinhoop! Dat beest gaat naar een asiel. Ik zweer het je!’ roept Jilte terwijl ze de trap op rent. In het voorbijgaan ziet ze dat de deur van haar werkkamer openstaat. Met één blik overziet ze de ravage.

‘Dat rotbeest is hier ook al bezig geweest! Wat een puinhoop!’

Dan loopt ze naar het luik en trekt de ladder naar beneden.

Diana heeft net de radio aangedaan als haar moeder het luik opent en haar hoofd haar kamer in steekt.

Jilte kijkt de zolder rond en ziet Diana onschuldig op bed zitten met een leesboek in haar handen.

‘Diana!’ zegt Jilte met een rood hoofd van woede.

Diana kijkt op van haar boek en zegt met een onschuldige stem:

‘Wat is er, mam?’

‘Heb jij Boes in de keuken opgesloten?’

Diana kijkt zo mogelijk nog onschuldiger.

‘In de keuken, mam? Maar dat mag toch niet?’

‘Zeker weten? Mijn werkkamer is ook al een puinhoop door dat rotbeest.’

‘Oh, balen mam,’ zegt Diana. ‘Zal ik je helpen opruimen?’

Haar moeder kalmeert wat.

‘Nee laat maar,’ zegt ze. ‘Dat doe ik liever zelf.’

Ze verdwijnt weer naar beneden.

Diana haalt de ladder weer omhoog en doet het luik dicht.

Achter de speelgoedkist komt Knokie met een trillend schedeltje voorzichtig tevoorschijn.

‘Pfff,’ zegt hij.

‘Gelukkig denken ze dat het allemaal de schuld van Boes is. Ik zal hem extra moeten verwennen om het goed te maken, want hij zal nu wel flink op zijn donder krijgen.’

Ze luistert aan het luik.

‘Ik kan het hier helemaal horen.’

Tjerk is de rommel in de keuken aan het opruimen als Jilte weer binnenkomt.

Ze is nog rood van woede.

‘Dat rotbeest,’ zegt ze.

Tjerk is alweer gekalmeerd.

‘Zo... alles is weer opgeruimd. Kom, ik zet even een kop thee voor ons.’

Jilte ziet dat Boes buiten in de tuin iets opgraaft.

Ze springt van haar stoel en roept boos: ‘Nou gaat hij ook nog de tuin overhoop halen! Eerst mijn werkkamer, dan de keuken en nu de tuin!’

Tjerk kijkt naar buiten.

‘Laat hem toch. Dat beest heeft ik weet niet hoelang in de keuken opgesloten gezeten. En Diana heeft hem door de muziek vast niet gehoord. Dat soort dingen gebeuren nu eenmaal.’

Ondertussen kookt hij het water en doet hij thee in de theekopjes.

Hij geeft een dampende kop thee aan Jilte en gaat tegenover haar zitten aan de keukentafel.

Jilte neemt voorzichtig een slokje, smakt en kijkt dan Tjerk recht aan.

‘Ik zweer het je, Tjerk,’ zegt ze. ‘Er is iets aan de hand met onze dochter. Volgens mij hield ze haar boek ondersteboven.’

Tjerk reageert niet, maar kijkt naar Boes die in de tuin bezig is.

‘Kijk, Boes heeft wat opgegraven. Een tak of zo.’

Kwispelstaartend rent Boes door de tuin met de tak in zijn bek.

Even later gaat hij tevreden onder de kersenboom op de tak liggen knagen.

De verdere dag houdt Diana zich schuil op haar kamer. Ze danst zachtjes wat met Knokie die haar allerlei ingewikkelde ouderwetse dansen probeert te leren. Ze heeft hem haar oude pantoffeltjes gegeven, zodat zijn voeten niet meer zo hard op de houten vloer roffelen.

Ze leest voor uit haar favoriete griezelboek. Knokie moet iedere keer lachen om de onzin die erin staat.

‘Een vampier die bang is voor zilver. Dat dachten ze vroeger ook, maar daar klopt niets van hoor. Vampiers vinden het gewoon niet fijn om opgejaagd te worden door mensen. Ze zijn eigenlijk heel schuchtere wezens. Ik heb er weleens één ontmoet, zo’n vampier. Toen ik in 1795 wakker was geworden, woonde er één op het kerkhof.’

‘Echt!?’ zegt Diana ongelovig.

‘En? Heb je hem gesproken?’

Knokie knikt heftig. Zijn hoofd zit erg los en hij moet het gauw vastpakken zodat het niet valt.

‘Jazeker heb ik haar gesproken.’

‘Haar gesproken?’ herhaalt Diana.

‘Het was een meisje, iets ouder dan ik. Nou ja, ze was wel al 350 jaar ondoed, maar je begrijpt wat ik bedoel.’

Diana knikt.

Knokie vertelt verder.

‘Nou, ze wilde juist graag bij de mensen wonen, maar dat ging niet.

De mensen joegen haar telkens weg en beschoten haar met zilveren kogels. Ook zaten ze haar achterna met houten staken met daaraan strengen knoflook vastgebonden. Belachelijk natuurlijk, maar wel vervelend. Ze besloot toen maar op het kerkhof te gaan wonen. Dat vond ze eigenlijk te saai en ze was heel verdrietig. Ze zat nachtenlang huilend op het kerkhof, op het dak van mijn mausoleum. Haar tranen drupten zo melodieuze op mijn stenen bedje dat mijn benen ervan gingen kriebelen en ik wakker werd.' Knokie zwijgt en kijkt door het dakraam naar buiten, de verte in. Alsof hij alles weer voor zich ziet.

'Op de melodie van de wind dansten we 's nachts bij volle maan over het kerkhof,' zegt hij dan.

Hij zucht en staart dan naar de grond.

Diana slaat een arm om hem heen.

'Was je verliefd op haar?'

Knokie knikt.

'Nog steeds eigenlijk.'

'Maar wat is er dan gebeurd? Waarom zijn jullie niet bij elkaar gebleven?'

Knokie schokschoudert.

'Een vampier, weet je, moet ergens in kunnen bijten, begrijp je.'

Hij wees op zijn nekbotsjes.

'En hierin bijten... Tja, dat levert een vampier niets op, geen drupje bloed. Dus op een nacht verdween ze om haar honger te stillen.

Een week later kwam ze terug. Met een vampierjongen aan haar arm. Ze knabbelden aan elkaars nek en zochten samen sappige schapen- of stevige paardennekken op. Wat kon ik zeggen of doen? Ik ben maar een eenvoudig skeletje. Ik was blij voor haar en heb ze gelukgewenst. Samen vertrokken ze. Ik zie ze nog zo voor me.

Samen wegvliegend als vleermuizen in het licht van de volle maan.'

'Arme Knokie. En toen?'

'Tja, je begrijpt dat ik geen zin meer had om te dansen. Ik heb verdrietig een tijdje treurend in mijn mausoleum op mijn stenen

bedje gezeten. Niet lang hoor, ik begreep dat het geen zin had om te blijven treuren en besloot dan maar weer verder te slapen. Tot ik weer wakker werd. En tja, hier ben ik.'

Hij grijnst naar Diana.

Diana kijkt hem aan en staat dan op. Ze hoort beneden de deur slaan. Haar ouders vertrekken naar het ziekenhuis. De autoportieren slaan dicht en ze hoort Jilte de motor starten.

De auto lijkt iedere dag wel steeds erger te reutelen en te kuchen. Ze sparen voor een nieuwe auto, maar Diana vindt het wel best zo. Nu kan ze precies horen wanneer ze thuiskomen en wanneer ze weggaan.

'Weet je wat? We gaan Boes uitlaten, op het kerkhof. Ik ben benieuwd naar je plek. En dan gaan we verder zoeken naar je botje.' Knokie schrikt.

'Eh, je hebt gezien hoe Boes op mij reageert.'

Diana knikt.

'Daar heb ik een oplossing voor. Ik zal kijken of de straat leeg is. Ik heb een leuk idee om naar het kerkhof te gaan.'

6. De step

Doordat haar ouders op de vreemdste tijden werken, heeft Diana zelf ook niet altijd goed besef van tijd. Het gebeurt regelmatig dat haar vader midden in de nacht hongerig thuiskomt en dat hij in de keuken een ei gaat staan bakken.

Soms wordt Diana daar wakker van en soms is ze gewoon nog op. Dan gaat ze naar beneden en steekt ze haar hoofd om de deur van de keuken en vraagt: 'Heb je ook een gebakken eitje voor mij, pap?' Haar vader bakt dan nog een eitje en samen zitten ze gezellig, om een uur of vier 's nachts, aan de keukentafel een gebakken eitje op te peuzelen.

Het gebeurt ook weleens dat ze heel vroeg 's morgens met haar moeder al aan de ontbijttafel zit, omdat ze wakker wordt van de geur van gebakken broodjes.

Daarna kan ze nooit slapen en ze speelt dan wat met Boes totdat ze Tom hoort bellen met zijn fietsbel om naar school te gaan. De deurbel is niet aangesloten omdat die veel te veel herrie maakt. Regelmatig slapen haar ouders overdag en dan willen ze niet door zoiets als een deurbel gewekt worden.

Diana is het zo gewend, ze denkt er niet eens over na.

Jij zou er niet aan durven denken om naar buiten te gaan, in het donker, zomaar midden in de nacht. Maar Diana denkt daar dus niet echt over na.

Ook nu gaat ze gewoon, zonder nadenken, met Knokie op pad. Ook al is het laat.

Ze stapt de voordeur uit en kijkt de straat in. Niemand te zien. Ze loopt de voortuin in en wenkt Knokie die voorzichtig naar buiten stapt.

Diana bukt en pakt haar skateboard op. Ze zet die op de stoep en

dan haalt ze een step tevoorschijn, die vergeten in de heg ligt te roesten.

‘Ik ga op mijn skateboard en jij, jij gaat op mijn oude step. Hij is een beetje geroest van het buiten liggen, maar verder is hij nog prima.

Ik heb er jaren op naar school gestept. Kom, pak aan.’

En met die woorden geeft ze de step aan Knokie die aarzelend het stuur vastpakt.

Hij kijkt een beetje achterdochtig naar de step.

‘Wat is dit?’

Diana kijkt verrast om.

‘Je weet niet wat een step is?’

Knokie schudt zijn hoofd.

‘Ah, nou dan weet je waarschijnlijk ook niet hoe je moet stappen.’

Knokie schudt weer zijn hoofd.

‘Ik zal het je laten zien. Let goed op wat ik doe. Het is heel gemakkelijk.’

Ze pakt de step en loopt er de straat mee op.

‘Je moet met je rechterbeen op de step gaan staan en dan zet je met je andere been af.’

Ze zet voorzichtig af en stept een rondje.

‘Kijk, als je je hebt afgezet dan zet je ook je linkerbeen op het plankje van de step, bij je andere been. Als je weer sneller moet, dan zet je weer af. Kijk zo.’

Ze laat het nog een keer zien.

‘Cool!’ zegt Knokie enthousiast. ‘Het ziet er makkelijk uit.’

Diana kijkt de straat in.

‘Niemand te zien, kom maar.’

Knokie loopt de straat op en pakt de step aan.

Voorzichtig gaat hij met één voet op het plankje staan. Hij knijpt met zijn handjes stevig in het stuur.

‘Goed zo. En nu afzetten.’

Voorzichtig zet Knokie af en de step gaat vooruit. Zijn handen bibberen een beetje van de spanning. De step zwabbert flink heen en weer.

Voorzichtig zet hij weer af. De step gaat vooruit. Nog een keer zet hij af. De step gaat iets harder nu.

Knokie lacht.

Het voelt heerlijk.

Nog harder zet hij af.

De step reageert direct. Met een lekker vaartje passeert hij Diana die lachend staat toe te kijken.

‘Joehoeoe!’ roept hij luid.

En nog een keer zet hij af.

‘Goed!’ roept Diana. ‘Nu terug naar mij sturen, zonder af te stappen.’

Knokie maakt een keurige bocht midden op de straat en zet weer af. De step maakt weer snelheid en met een flinke vaart gaat hij op Diana af.

De weg gaat een beetje omlaag, daardoor gaat het stappen veel makkelijker.

Knokie zet weer af en weer en nog een keer.

Hij voelt de wind in zijn gezicht.

‘WOHOOO!’ roept hij en weer zet hij af.

De step maakt nu echt goed snelheid en hij schiet langs Diana.

De step vliegt door de straat.

‘Remmen Knokie!’ roept Diana.

Maar Knokie luistert niet.

Met een forse zwaai zet hij weer af. Hij voelt een ruk aan zijn linkerbeen en achter hem klettert zijn been op de straat.

Knokie heeft het pas in de gaten als hij weer wil afzetten en tot zijn schrik merkt dat dat niet gaat.

Hij kijkt naar beneden en ziet dat hij een been mist.

‘Mijn been!’

De step maakt nog steeds snelheid.

Sneller en sneller rijdt hij door de straat.

Het gaat nu wel erg snel. De step hobbelt over de stenen van de straat en weet van geen ophouden.

Knokie krijgt het benauwd.

Dit gaat te hard!

‘Help! Diana!’ roept Knokie vertwijfeld. Hij weet niet wat hij moet doen.

Zo hard hij kan knijpt hij in het stuur en houdt het maar recht.

De weg loopt nu sterk af naar beneden. In de verte is het einde van de straat te zien. De straat eindigt in een T-splitsing met huizen recht tegenover de straat waar Knokie overheen suist. Tussen die huizen is een steeg. Daar staan de vuilnisbakken.

En de step gaat er recht op af.

Diana rent intussen achter Knokie aan. Ze bukt midden op straat om zijn afgefallen beentje op te rapen en rent dan weer achter de in de verte weggrijdende Knokie aan.

Haar hart bonst in haar keel.

Als hij maar geen ongeluk krijgt!

Als niemand hun maar ziet!

‘Knokie! STOP!’ roept ze, maar het is zinloos.

De step lijkt een eigen wil te hebben en die wil voert Knokie mee over straat.

Aan het eind van de straat schiet de step het kruispunt op. Diana durft bijna niet te kijken.

Er komt gelukkig geen auto uit de zijstraten en ongehinderd zoekt de step met een gillende Knokie het kruispunt over om in de donkere steeg aan de overkant te verdwijnen.

Een knal, een ratelend geluid en dan... stilte.

Diana rent naar de steeg. Het beentje onder haar arm ratelt en klappert op de maat van haar voetstappen mee.

‘Knokie! KNOKIE!’ roept ze vertwijfeld.

Als er maar niets met Knokie gebeurd is!

Diana vertraagt tot ze langzaam in de richting van de donkere steeg sloft.

Hij zal wel weer helemaal uit elkaar liggen.

‘En hoe vind ik al die losse botjes in een donkere steeg?’ vraagt ze zich wanhopig af.

‘Dat is toch onmogelijk.’

Dan ziet ze beweging aan het begin van de steeg.

Vreemd hoppend op één beentje komt Knokie de steeg uit.

Op zijn hoofd zit een bananenschil geplakt en tussen zijn ribben hangen slierten spaghetti.

‘Ik geloof niet dat naar het kerkhof stappen zo’n goed idee is,’ zegt hij met een koddige grijns.

‘Knokie!’

Diana lacht en huilt tegelijk.

‘Je leeft nog!’

Knokie lacht weer.

‘Nou, eh, technisch gesproken niet, maar ik begrijp wat je bedoelt.

Ha, je hebt mijn andere been gered.’

Hij pakt het beentje aan van Diana en bestudeert het.

‘Ook nog compleet. Mazzel.’

Hij monteert het been en recht zijn ruggengraat.

‘Gelukkig lagen er zachte vuilniszakken. Alleen jammer van die vieze luier waar ik met mijn gezicht in terecht kwam.’

‘Bwèh,’ zegt Diana. ‘Je stinkt inderdaad een uur in de wind. Kom maar gauw mee naar huis. We zullen je eerst even moeten schoonmaken.’

‘En je step?’

‘Die ligt daar goed. Die zoeken we morgen wel op. Niemand zal hem daar vinden en ik ga hem nu niet uit de vieze rommel halen.’

Zo snel mogelijk lopen ze terug naar huis. Diana opent de deur en duwt Boes terug de gang in.

‘Naar binnen Boes, nee, niet aan Knokie zitten! Hup de kamer in.

We gaan straks uit. Nog even wachten.’

Ferm duwt ze de tegenstribbelende Boes de woonkamer in.

‘Kom mee naar de badkamer, viespeuk,’ zegt Diana lachend.

Ze gaat Knokie voor naar de badkamer en duwt hem de douche in.

Ze draait de kraan wijd open en het water klettert over Knokie heen.

Hij kijkt verbaasd omhoog.

‘Wow! Dat is een stuk beter dan vroeger. Meestal was het badwater ijskoud.’

‘Hier is zeep en een borstel. Kan je je lekker afboenen.’

Diana gaat op een krukje bij de douche zitten en kijkt langs het douchegordijn naar Knokie.

Knokie ziet haar en trekt het gordijn dicht.

‘Niet gluren joh!’ roept hij lachend.

Het bevalt Knokie wel onder de douche. Hij laat het warme water op zijn schedeltje kletteren en boent zijn ribbetjes tot ze glimmen. Dan draait hij de kraan dicht en hij steekt zijn hand langs het gordijn de badkamer in.

‘Handdoek graag.’

Diana geeft hem een handdoek en Knokie droogt zich af in de douche. Pas als hij zich helemaal afgedroogd heeft, schuift hij het douchegordijn open.

‘Zo, nu ben ik weer toonbaar,’ zegt hij trots en hij stapt uit de douche.

Hij bewondert zich in de spiegel.

Diana doet een stap naar achteren en bestudeert Knokie. Het is alsof ze hem nu pas voor het eerst echt ziet.

‘Eigenlijk kan je zo niet over straat. Daar moeten we wat aan doen.’

Knokie kijkt naar zijn lichaam.

‘Omdat ik een botje mis? Kan ik daarom zo niet mee? Dat ziet toch bijna niemand.’

Diana lacht.

‘Nee, gekkie. Als we iemand tegenkomen die een wandelend skeletje ziet, dat kan niet!’

Ze loopt de badkamer uit.

‘Wacht jij maar hier!’ roept ze achterom. ‘Ik ga even wat halen!’

7. Naar het Kerkhof

Als ze de voordeur voor de tweede keer die avond opendoen, slaat de kerkklok elf uur.

Knokie heeft een blauwe pet diep over zijn schedeltje getrokken.

Daaronder draagt hij een lichtroze trui.

‘Kan best hoor,’ had Diana gezegd tegen een protesterende Knokie toen hij de kleur zag.

‘Roze kan best stoer zijn.’

En verder nog een spijkerbroek en natuurlijk zijn pantoffeltjes.

Zijn handen houdt hij maar in zijn broekzakken verstopt.

Boes snuffelt opgewonden aan een bange Knokie, maar omdat hij de kleren van Diana aan heeft blaft of bijt hij niet. Diana pakt de lijn van de kapstok en Boes begrijpt meteen dat hij mee mag.

Hij vindt het geweldig, eindelijk weer eens niet alleen over straat een rondje te hoeven lopen.

Hij kijkt nog één keer naar Knokie, maar dan accepteert hij hem en loopt kwispelstaartend tussen hen in door de voortuin naar de straat.

Ineens rent Boes snel weer terug naar het huis. Hij krabt aan de voordeur en jankt zachtjes.

Diana doet de voordeur open en Boes rent naar binnen.

Al gauw komt hij weer terug met het takje in zijn bek.

Knokie staat nog op de stoep en ziet het takje in de bek van de hond.

‘Mijn ribbetje!’ roept hij ineens blij uit en hij wijst naar Boes.

Hij grist het witte ribbetje uit de bek van een verbaasde Boes en frunnikt onder zijn trui.

‘Klak’ klinkt het.

‘Aaah,’ zegt Knokie gelukzalig. ‘Nu ben ik weer compleet.’

Hij pakt jolig de hand van Diana.

Boes blijft verward op de stoep achter en ziet de twee in het

maanlicht weglopen. Hij schudt zijn kop en rent dan toch kwispelstaartend achter hen aan.
Knokie huppelt door de straat en Diana huppelt giechelend mee.

Bij het hek aangekomen pakt Knokie de ijzeren spijlen en hij kijkt er sip tussendoor.

‘Het hek is dicht, Diana,’ zegt hij en hij rammelt aan de ketting die om de spijlen van het hek gewikkeld zit.

‘Ik kan er wel tussendoor, maar jij niet.’

Diana lacht: ‘Laat mij maar even.’

Ze prutst wat aan het oude roestige slot en klikt het open.

‘Het slot is al jaren doorgeroest,’ zegt ze.

Ze wikkelt de ketting van het hek af en legt hem op de grond, samen met het oude slot.

‘Eigenlijk kan die er wel af blijven, hier komt toch nooit iemand.

Nou ja, bijna nooit dan.’

Samen duwen ze het piepende en krakende hek open en ze stappen het oude kerkhof op.

Het grind knerpt onder hun voeten.

Diana wijst. Boes is naast een stenen bankje vlak bij de ingang gaan liggen.

‘Kijk, daar ging ik altijd zitten, toen ik nog met Boes naar het kerkhof mocht. Hij weet het nog.’

Knokie wijst ook.

‘Mijn plek is achterin op het kerkhof.’

Hij pakt Diana’s hand en samen lopen ze over het grindpad tussen de stille oude scheefgezakte stenen door.

‘Het ziet er hier wel erg vervallen uit,’ zegt Diana als ze bijna achterin op het kerkhof zijn gekomen.

Knokie knikt.

‘Klopt, hier komt al eeuwen niemand meer.’

Dan staan ze voor een klein huisje, helemaal aan het eind van het pad.

Een beetje trots zegt Knokie, terwijl hij een zwaai met zijn armen maakt.

‘Dit is mijn mausoleum. Hier hoor ik thuis.’

Diana leest het bordje op het deurtje. Ze wijst op de Latijnse woorden.

‘Wat betekent dat?’

Knokie lacht.

‘Non erit saltare et cantare? Dat betekent ongeveer ‘hij zal niet meer dansen en zingen.’

Diana lacht.

‘Nou we hebben anders flink gedanst op zolder.’

Dan heft ze haar hoofd op.

‘Wat is dat?’

Een zacht geluid klinkt tussen de bomen door. Het klinkt als een heel hoog schrill gefluit. Zacht, zo zacht dat ze het bijna niet kunnen horen.

‘Dat is de zang van een vampier,’ zegt Knokie. ‘Dat heb ik ook lang niet gehoord, prachtig hè.’

Diana schrikt.

‘Een vampier?’

Er valt iets ruisend uit de bomen. Het lijkt een vleermuis, maar voor Diana’s verschrikte ogen lijkt de vleermuis, terwijl hij landt, steeds groter te worden. Het lijkt wel een fladderende cape die uit de boom valt. Groter en groter wordt hij en Diana springt achteruit het mausoleumpje in en duwt de zware deur dicht. Door een kier gluurt ze naar Knokie en het vreemde wezen dat ineens voor haar verscheen.

Hij lijkt verstard naar vleermuis te staren die langzaam uitgroeit tot een vampier.

Net als Diana hem wil toeroepen dat hij ook het mausoleum in moet komen hoort ze hem een kreet slaken.

‘Glaminia!’

De vampier omhelst Knokie. Diana ziet de blikkerende tanden oplichten in het maanlicht.

Dan draait Knokie zijn hoofd om en hij kijkt naar Diana.

‘Diana!’ roept hij. ‘Kom naar buiten.’

Knokie maakt een ongeduldig gebaar.

‘Kom nou!’

Diana opent de zware deur en stapt aarzelend naar buiten het maanlicht in.

De vampier grijnst.

Diana schrikt weer van de vervaarlijk blikkerende hoektanden. Dan ziet ze het ineens.

‘Je bent een meisje! Een vampiermeisje!’

Het vampiermeisje buigt lichtjes door haar knieën en kijkt haar strak aan.

‘Inderdaad, dat klopt. Ik ben een meiszje.’

Ze slist een beetje.

Diana houdt een hand op haar nek.

Knokie ziet het en barst in lachen uit.

‘Kom nou, Diana. Ze zal je echt niet bijten hoor.’

Het vampiermeisjes grijnst haar tanden bloot en kijkt Diana met een hongerige blik aan.

‘Oh nee?’ zegt ze zacht.

Diana trekt zich van schrik weer terug in het mausoleum van Knokie. Met een kloppend hart kijkt ze naar de deur. Daar ziet ze twee, drie, vier vingers omheen krullen en de deur wordt langzaam opengeduwd.

Snel duikt ze achter de stenen bank van Knokie.

‘Het wasz een grapje,’ slist de stem van Glaminia.

‘Ik szal je niet bijten hoor.’

Ze stapt het mausoleum binnen. Diana gluurt over de rand van de stenen bank en kijkt naar de duistere schaduw die op haar af glijdt. Diana drukt zich tegen de grond.

Dan voelt ze hoe een koude hand in haar nek grijpt. Ze maakt een heftige beweging met haar hoofd om zich los te rukken, maar de hand houdt haar stevig beet. Ze voelt hoe de vijf koude klamme

vingers zich nog strakker om haar nek heen sluiten. Dan trekt de ijskoude hand haar aan haar nek omhoog. Van angst spartelt ze niet eens. Met dichtgeknepen ogen voelt Diana hoe ze omhoog getrokken wordt.

Haar hart bonkt in haar keel en haar oren suizen van angst. De hand knijpt nog steviger om haar nek. Ze houdt haar ogen stijf dicht.

‘Wat ga je doen, Glaminia?’ hoort Diana Knokie zeggen. Maar zijn stem klinkt vreemd, als door een mist.

‘Wat dacht ik ook?’ schiet het door Diana heen.

‘Een levend skeletje ontmoeten en naar het kerkhof gaan. Het kan niet en het bestaat niet. Zoiets kan niet goed aflopen, zou mam zeggen.’

Dan voelt Diana hoe ze nog hoger wordt opgetild. Wind suist langs haar gezicht. De greep van de vampier verslapt iets.

‘Doe je ogen eensz open Diana,’ fluistert de holle stem van Glaminia in haar oor.

Diana doet één oog open. En spert dan van schrik allebei haar ogen wijd open.

‘Wat? Wat? We... we hangen in de lucht!’

Onder haar ziet ze de daken van de huizen van de stad. Honderden daken, en de straten, verlicht door het gele licht van de straatlantaarns.

‘We vliegen! We vliegen!’

Glaminia lacht. Een vreemd borrelend en sissend geluid.

Dan hoort Diana een andere stem. Knokies stem. Die komt van boven haar.

Ze draait haar hoofd een beetje en ziet dat Knokie op de rug van Glaminia zit.

Glaminia maakt een slingerbeweging met haar arm en Diana belandt ook op de rug van de vampier.

Knokie pakt haar beet terwijl Diana zich vastklampt aan de mantel van Glaminia.

‘Waarheen zullen we gaan?’ slist Glaminia.

‘Recht vooruit!’ roept Knokie.

‘Zie je dat rijtje huizen met die donkere daken?’

‘Zseker.’

‘Daar woont Diana, daar gaan we naartoe.’

Diana kijkt schuin naar beneden en ziet de straat met huizen. Op de straat rent Boes blaffend mee.

‘Lekkere hond,’ zegt Glaminia en wijst naar Boes.

‘Ik zou daar wel wat van luszten.’

‘Dat is Boes, Glaminia. Die mag je niet bijten.’

‘Goed, goed, maak je niet druk, denk aan je bloeddruk,’ klinkt het enigszins teleurgesteld.

‘Zie je dat open dakraam?’ roept Knokie.

‘Zseker,’ roept Glaminia terug.

‘Daar moeten we naar binnen!’

Voordat Diana kan protesteren zet Glaminia een duikvlucht in. Steeds harder en harder gaat het. Het dak met het openstaande raam komt heel snel dichterbij. Het lijkt wel of ze tegen het dak aan gaan botsen. Zo hard vliegt Glaminia.

Net als Diana wil gillen dat ze gaan neerstorten, maakt Glaminia een scherpe bocht. Knokie en Diana worden van de rug van Glaminia afgeschoten en tuimelen het open dakraam door, de zolderkamer van Diana op.

‘Hola!’ roept Knokie terwijl hij naar binnen stuitert en hier en daar een botje verliest.

Diana komt met een smak op haar bed terecht.

Even is het stil in de kamer. Dan gaat Diana rechtop zitten.

Naast haar ligt Knokies ribbenkastje, verderop ziet ze twee ribbetjes liggen en een handje rent knakkend over de vloer heen en weer. Zijn stem klinkt vanachter de kast.

‘Diana, ik zie niets, wil je mijn hoofd opzoeken en weer op mijn nek vastmaken?’

Diana kruipt op handen en voeten door de zolderkamer en vindt

Knokies hoofd op de grond achter de speelgoedkist. Hij is met zijn gezicht naar beneden terechtgekomen, boven op de trui van Diana. Ze pakt het hoofd van Knokie van de vloer en maakt het vast op zijn nek.

Knokie ziet zijn handje door de kamer heen en weer rennen. Hij kruipt moeizaam achter het vluchtende handje aan dat zich telkens ergens anders verstopt.

‘Kom nou, handje!’ roept Knokie.

Diana moet erom lachen. Dan hoort ze nog een lach. Het komt van het dakraam vandaan. Ze draait zich om en ziet een vleermuis binnen vliegen en op de grond landen. Terwijl de vleermuis landt, groeit ze uit tot Glaminia de vampier.

‘Sztóp met szpelen en pak je handje, Knokie,’ zegt ze als Knokie weer over de speelgoedkist heen springt waar zijn handje zich achter verstopt.

Er klinkt wat gestommel achter de kist vandaan. Diana kijkt Glaminia aan. Ze kan het niet helpen maar haar hand gaat weer beschermend naar haar keel.

‘Maak je geen szorgen,’ zegt Glaminia. ‘Ik zal je echt niet bijten. Ik heb me vorige week nog tegoed gedaan aan een heerlijk vol vet szchaap. Daar kan ik wel een maand op vooruit.’

‘Een schaaap?’

Glaminia lacht.

‘Het is typisch menszelijk dat jullie denken dat vampiersz jullie bloed willen drinken. Dat gebeurt weleensz, geef ik toe. Maar eigenlijk alleen alsz het niet andersz kan. We hebben liever szchapenbloed of paardenbloed.’

‘Ik dacht altijd dat vampiers mensenbloed drinken en dat die mensen dan ook in vampiers veranderen,’ zegt Diana.

Glaminia knikt.

‘Jullie menszen, jullie zsjen veel te bijgelovig. Als een vampier je bijt, dan voel je je wel een tijdje ondoed. Dat trekt dan weer weg. Maar een vampier, nee, dat kan je niet worden. En zseker niet door

een beet van een andere vampier. Vampier, dat ben je, of dat ben je niet.'

Diana knikt aarzelend.

'Ik geloof je... Een beetje dan...'

Glaminia haalt haar schouders op.

Knokie staat op van de grond en kijkt met een tevreden gezicht naar de hand die hij weer op zijn plek heeft geklikt.

Hij gaat naast Diana op bed zitten en maakt een gebaar naar de bureaustoel.

'Ga zitten Glaminia. Wat ben ik blij je weer te zien. Hoe lang geleden is het?'

'221 jaar,' antwoordt Glaminia.

'En... eh... je... eh...,' Knokie aarzelt.

'Je vriend?' zegt Diana snel. Knokie kijkt haar dankbaar aan.

'Och,' zegt Glaminia. 'Dat wasz zso'n dooie pier. Ik verveelde me ondood bij hem. Dusz ben ik op een dag weggevlogen. Op zoek naar vertier.'

Knokie staat op en pakt haar hand.

'En nu ben je weer hier, hier bij mij. Wat geweldig!'

8. De waarschuwing

Knokie kijkt weer verliefd naar Glaminia. Dan draait hij zich snel om en steekt zijn armen in de lucht.

‘Dit moet gevierd worden! Diana! Muziek!’

‘Wacht even!’ protesteert Glaminia, maar Knokie wil er niets van horen.

‘Wel! Kom op! Die geweldige dansplaat!’

Diana pakt haar iPod.

Van beneden klinkt het gejang van Boes door de nacht.

‘Ach... Boes staat op straat te janken.’

Glaminia draait zich om naar het raam en steekt haar hoofd naar buiten. Ze wijst naar Boes en met een enge vreemde stem sist ze: ‘Szsztıl Hund!’

Boes zwijgt meteen en blijft verstijfd op straat zitten. Zijn kop nog opgeheven naar het zolderraam. Zijn ogen staren in het niets.

‘Zso,’ zegt Glaminia tevreden.

‘Die isz wel even szıl.’

Diana zoekt het liedje op dat Knokie wil horen. Ze drukt op start en de basdreun trilt door de zolderkamer.

Knokie gaat meteen uit zijn dak.

Zijn hoofd tolt op zijn nek in het rond en zijn stakige benen zwieren alle kanten op.

Hij danst zo aanstekelijk dat Diana al snel zijn voorbeeld volgt. Ze staat midden in de kamer en swingt op de maat van de muziek. Glaminia komt van de stoel en met vreemde vloeiende gebaren danst ze op de maat van de muziek mee.

Ze lachen alle drie wanneer Diana een nog sneller liedje opzet. Sneller en sneller werfelt Knokie in het rond.

‘Pas op dat je je hoofd niet weer verliest!’ roept Diana boven de muziek uit.

Dan klapt plotseling het zolderluik open en er verschijnt een hoofd.

‘DIANA!’

Midden in een draai stopt Diana. Snel zet ze de muziek zacht.
Gesnapt!

‘Oh hai mam. Alweer thuis?’ begint ze.

‘Korte dienst gelukkig,’ zegt Jilte lachend. ‘En jij danste natuurlijk weer met je skelettenvriendje. Ik begrijp het. Ik hoorde een enorm gelach en gebonk en gejoel hiervandaan komen. Maar wij willen nu even slapen, oké?’

Diana knikt.

Het hoofd verdwijnt maar komt dan weer tevoorschijn.

Met een peinzende blik in haar ogen, zegt Jilte: ‘Ik dacht even toen ik het luik opendeed bij je raam een gestalte te zien. Maar het was een vogel of vleermuis denk ik, want het vloog weg. Gek hè, hoe je soms dingen anders ziet dan ze in werkelijkheid zijn. Het leek veel groter dan een vogel.’

Diana haalt haar schouders op.

Ze moet eens weten, denkt ze.

Dan klimt haar moeder de ladder af en sluit het luik.

Diana draait zich om en kijkt haar lege kamer rond.

‘Kom maar weer tevoorschijn,’ zegt ze zachtjes.

Vanachter de speelgoedkist krabbelt Knokie tevoorschijn. Hij veegt het stof en het spinrag van zijn ribbetjes en gaat naast Diana op bed zitten.

Al snel horen ze een zangerig gefluit in de nacht. Het komt dichterbij. De vleermuis landt op de rand van het dakraam, kijkt rond en springt dan de kamer in. Terwijl ze naar binnen springt verandert ze weer in Glaminia.

Knokie zucht en zegt: ‘Dat vind ik zo mooi hè. Zoals ze van vleermuis in vampiermeisje verandert. Zo... zo... zo smaakvol.’

Glaminia is weer op de bureaustoel gaan zitten en kijkt verliefd naar Knokie.

Diana is nieuwsgierig geworden en vraagt: ‘Dus een vampier is niet gevaarlijk voor een mens?’

Glaminia schudt haar hoofd.

‘Inderdaad. Een beet van een vampier isz vervelend voor een mensz, maar niet gevaarlijk. Behalve alsz je natuurlijk al aan bloedarmoede leed voordat je gebeten werd. Maar die kansz isz klein. En wij vampiersz vermijden het liefst mensen.’

Knokie maakt een gebaar naar zichzelf.

‘Behalve ondode mensen dan natuurlijk,’ zegt Glaminia snel.

‘En weerwolven en zo?’

Glaminia lacht.

‘Weerwolven zsjzn net als vampiersz. We zsjzn ook een szoort van familie van elkaar. Weerwolven komen helemaal niet in de buurt van menszen. De menszen zsjzn bang gemaakt door enge verhalen over weerwolven. Het zsjzn natuurlijk geen lieverdjes, maar ook zsjz vermijden het liefszt de menszen. De menszen gingen zsonder reden lang geleden de weerwolven besztrijden en zse gingen zse opjagen. En alsz een weerwolf opgejaagd wordt, ja, dan wordt hij gevaarlijk.’

Diana is verbaasd.

‘Is er dan helemaal niemand gevaarlijk. Ik bedoel niemand zoals jullie zsjzn?’

‘Je bedoelt van de ondoden?’

Diana knikt: ‘Zombies?’

Glaminia schudt haar hoofd.

‘Zsombies, ach zsombiesz, szomsz zsjzn zse szjacherijnig maar meesztal zsjzn het szchatjes. Nee, niet de ondoden, maar de levende mensen zsjzn veel gevaarlijker dan wij zsjzn.’

Glaminia houdt haar adem in.

‘Behalve natuurlijk de...’

‘Stil!’ schreeuwt Knokie plotseling.

Diana kijkt verschrikt naar het vertrokken gezicht van Knokie. Hij heeft zijn handjes op zijn oren gelegd.

‘Maar... maar...,’ zegt Glamina, ‘het isz toch zso...’

‘Ssst,’ sist Knokie. ‘Spreek die naam niet uit.’

‘Juiszt daarom ben ik hierheen gekomen, Knokie,’ zegt Glaminia.
‘Wat bedoel je? Wie bedoel je? Hierheen, waarom? Waar heb je het over?’ vraagt Diana, geschrokken van de heftige reactie van Knokie.
‘Ik zsal het vertellen,’ zegt Glaminia rustig.
Knokie ziet bleek, nog bleker dan gewoon.
‘Er is een wezsen waar wij bang voor zsjjn. Een wezsen dat wij verachten. Dat wezsen isz het ergszte wezsen van alle levenden en ondoden die er besztaan.’
‘Hoe ziet hij er dan uit? Hoe heet hij? Knokie? Vertel.’
Knokie maakt een gebaar. Hij is duidelijk bang en wil niets zeggen. Met angstige ogen kijkt hij naar Glaminia.
‘We weten maar van het besztaan van één. Zse reist over de wereld. Zse voedt zsjch met de angszt van kinderen, met de woede van volwaszsenen en zelfs met ons, de ondoden. Zse szaait angszt, woede en verderf en daar leeft zse van.’
Glaminia vervolgt: ‘Zse heet...’
Ze wacht even zodat Knokie zijn oren weer kan bedekken.
‘Zse heet... De Mandrikhaan.’
Knokie kreunt: ‘Dat hoorde ik toch hoor.’
‘De Mandrikhaan?’ zegt Diana. ‘Daar heb ik echt nog nooit van gehoord.’
‘Ik ben hierheen gekomen om je te waarszchuwen, lieve Knokie. Ik had van de vleermuizsen gehoord dat je weer wakker wasz geworden. Zsj hebben de Mandrikhaan gezien, hier, in de sztaad.’
Dan kijkt ze weer naar Diana.
‘Wij vampiersz vluchten ver van dat wezsen. Zso ver als we kunnen gaan. De Mandrikhaan isz de enige die onsz kan doden, echt doden. Maar omdat zse hier in de sztaad is, ben ik gekomen om je te waarszchuwen.’
Ze buigt voorover en pakt het hoofd van Knokie in haar handen. Ze drukt een kus op zijn schedel.
‘Pasz dusz op lieve Knokie, pasz goed op. Je kan de Mandrikhaan herkennen aan haar geluid als sze op jacht is. Een sziszsztende

szang. Gaat door merg en been.'

Ze kijkt daarna naar Diana en buigt zich naar haar toe.

Dan, in een onverwacht gebaar, pakt Glaminia ook het hoofd van

Diana in haar beide handen en drukt een kus op haar voorhoofd.

De scherpe tanden van het vampiermeisje schrapen over haar gezicht.

'Jij ook voorzichtig, Diana. Pasz goed op jezelf en pasz op elkaar.'

'Ga je al weg?' vraagt Knokie.

Hij kijkt ineens heel verdrietig.

'Kijk eensz naar buiten, lieve Knokie. Het wordt al licht. Ik moet echt gaan. Want dat vampiersz niet tegen daglicht kunnen, dat isz wel zseker waar.'

Dan springt Glaminia naar het raam.

Terwijl ze springt verandert ze in een vleermuis en fladdert ze door het open dakraam. Zo snel als ze kan vliegt Glaminia weg. Terug naar de bergen.

'Ik kom sznel weer langsz hoor!' horen Diana en Knokie een ijle stem nog roepen.

Knokie zakt terug op het bed.

'Ja, over driehonderd jaar of zo,' zegt hij brommerig.

Diana legt een arm om Knokie heen.

'Arme Knokie,' zegt ze troostend.

Zo zitten ze stil naast elkaar op het bed van Diana en ze kijken door het dakraam naar de dageraad die de hemel zachtrood kleurt.

Ze zitten nog steeds zo naast elkaar als de zon opkomt.

Dan ploft er ineens een steentje op de grond voor de twee stille vrienden. Het steentje stuitert een paar keer en blijft dan midden in de kamer stilliggen.

'Diana!' klinkt het van beneden.

Diana staat snel op.

'Oh, ik moet naar school! Het is alweer maandagochtend.'

Ze steekt haar hoofd en haar arm uit het raam en zwaait naar Tom die beneden met zijn crossfiets staat te wachten.

‘Ik kom!’ roept ze.

Ze opent het luik en stapt op de ladder die naar beneden klappt.

Even kijkt ze om.

‘En jij blijft hier hoor Knokie, geen gekke dingen doen.’

Uit de slaapkamer klinkt ineens de stem van Tjerk. Hij heeft haar gehoord!

‘Precies, je skelettenvriendje mag geen gekke dingen doen, en zeker niet hier.’

‘Tjerk! Laat haar nou,’ roept Jilte er direct achteraan.

‘Jij vond het maar raar en nou krijg ik op mijn donder.’

‘Ga slapen jij en hou je mond.’

Dan roept Jilte, overdreven hard: ‘Dag Diana! Veel plezier op school. Er liggen nieuwe koekjes in het kastje om mee te nemen!’

‘En ik heb je band geplakt hoor!’ roep Tjerk haar nog na.

Diana klappt de ladder omhoog en duwt het luik weer dicht.

‘Bedankt hoor!’ roept ze overdreven opgewekt als ze langs de slaapkamer loopt en de trap af gaat naar de keuken.

Ze pakt een handvol koekjes uit het pak dat in het keukenkastje staat en propt ze in haar broekzak.

Dan rent ze snel naar buiten en pakt haar fiets uit de voortuin.

‘Hai Tom,’ zegt ze.

Tom bromt wat. Hij aait Boes over zijn kop die nog steeds verstijfd op de stoep zit en niet reageert.

‘Kom Tom,’ zegt Diana snel. ‘We zijn al laat.’

Samen fietsen ze de straat uit en ze gaan bij het kruispunt linksaf.

Knokie kijkt ze na tot ze de hoek om zijn.

Wanneer ze vlak bij school zijn horen ze de bel.

‘Vlug!’ zegt Tom gejaagd en hij zet de vaart erin.

‘Wat heb jij nou ineens?’

‘Ik heb geen zin om te laat te komen. Dan krijg ik meteen op mijn kop van die nieuwe.’

Ze smijten hun fietsen in het rek, rennen naar het schoolplein en sluiten hijgend achteraan in de rij aan.

‘Tom en Diana!’ klinkt het snerpnd van vooraan de rij.

‘Ik heb jullie wel gezien. Jullie waren pas na de bel op het plein, dus te laat!’

Tom kreunt. ‘Dat wordt strafwerk!’

Zodra de kinderen in hun bankjes zitten komt mevrouw Leun naar Tom en Diana toe. Ze zet haar handen op het bankje en leunt voorover. De twee kinderen gaan zo ver mogelijk naar achteren zitten en kijken de nieuwe juf bang aan.

‘Zo, dus jullie waren weer eens te laat, tortelduifjes. Misschien hebben jullie het wel te gezellig saampjes en moet ik jullie maar eens uit elkaar zetten. Of zal ik een andere straf voor jullie bedenken?’

Ze kijkt streng naar Diana. Diana kijkt met grote angstige ogen terug. Het lijkt wel of de juffrouw snuift. Haar neusvleugels trillen en er parelt ineens een druppel zweet op haar voorhoofd.

Ze snuft weer en kijkt Diana nog eens diep aan.

‘Waar woon jij kind? Op het kerkhof soms?’

Diana schrikt.

Wat een vreemde vraag. Ze wonen dan wel vlak bij het kerkhof. Maar niet óp het kerkhof. Hoe komt ze daar nou bij?

Ze schudt van nee.

‘Wel beleefd antwoord geven als ik iets vraag, kind,’ snerpt de stem van de juf.

De kinderen die de vreemde vraag hebben gehoord proberen hun lach in te houden. Ze stoten elkaar aan. Dat is een goeie om te onthouden als ze Diana een keer willen pesten.

Diana slikt.

‘Nee, juf Wandi...eh juf Leun...eh mevrouw Leun. We wonen niet op het kerkhof.’

‘Mmmm,’ zegt de juf en ze snuft nog een keer.

Dan loopt ze weer terug naar haar plek en ze kijkt de klas rond.

De les begint en al gauw zitten alle kinderen driftig hun taken af te maken. Ook de middag verloopt zonder verdere incidenten. Aan

het einde van de middag sluit Diana tevreden haar taakschrift.
Alles af!

Juf Leun verzamelt de boeken en loopt naar voren. Ze legt het stapeltje boeken op haar bureau en kijkt over haar halvemaanbrilletje de klas rond.

‘Zoals jullie weten is binnenkort jullie afscheidsfeest.’

De klas reageert met opgewonden kreten.

‘Stilte alsjeblieft,’ zegt juf Wandi Leun zachtjes, maar dreigend.

Ze steekt haar vinger op en direct is het muisstil.

‘Het wordt een dansavond, maar iedereen moet verkleed komen,

het is een Bal Masqué. Iedereen mag een introducé meenemen.

Bijvoorbeeld een broer of een zus die hier niet op school zit.’

Ze kijkt Diana ineens recht aan en met een veelbetekenende blik in haar ogen zegt ze: ‘Ook jij Diana. Jij mag ook je vriendje meenemen.’

Diana kijkt verbaasd terug.

‘Ze gaat met mij,’ zegt Tom.

Juffrouw Leun kijkt naar Tom met een ijzige blik in haar witblauwe ogen.

Dode ogen, denkt Tom en hij huivert.

‘Oh ja?’ zegt ze dan en ze haalt haar wenkbrauw op. ‘Ik dacht het niet. Ze heeft een heel leuk vriendje denk ik. En dat is niet zo’n vettig saucijzenbroodje als jij, nee integendeel...’

Tom kijkt snel naar Diana.

Heeft Diana nog een vriend?

Wie dan?

En hoe weet de juf dat?

Diana bloost en kijkt naar haar schoolschrift. Ze frunnikt met haar pen en draait hem los, zodat de onderdelen over haar bankje stuiten. Tom zit als verstaand in zijn bankje en beweegt niet, zelfs niet als de bel gaat.

De kinderen staan op en verlaten luid joelend de klas.

‘Ik ga als agent,’ zegt er één.

‘Ik als verpleegster,’ zegt Bram en hij giechelt.

Tom is roerloos blijven zitten. Hij kijkt als gehypnotiseerd naar de juf. Die staart terug. Als de klas leeg is fluistert ze: ‘Je mag wel naar het feest Tom, maar niet met Diana. Heb je dat begrepen?’

Tom knikt stom.

Hij wil graag weg uit de klas, maar de priemende blik van de juf houdt hem gevangen in zijn stoel.

‘Je mag gaan,’ zegt ze.

Opgelucht merkt Tom dat hij zich weer kan bewegen.

Zo snel hij kan maakt hij zich uit de voeten.

9. Boes

Knokie ziet Tom en Diana de straat uit verdwijnen. Hij staart lang door het raam naar de omgeving. Er gebeurt niet veel in de straat. Hij pakt een boek uit de kast en bladert het door.

Saai.

Hij pakt wat papier en gaat zitten tekenen. Beneden hoort hij de deur open en dicht gaan. Tjerk en Jilte gaan boodschappen doen. 'Tot zo Boes!' roept Tjerk.

Knokie schrikt op. Boes! Die zit nog versteend op de stoep. 'Als ze het maar niet doorhebben.'

Dan hoort hij ze in de auto stappen en weggrijden.

Als het reutelend geluid van de oude Opel weggestorven is in de stille straat leunt Knokie uit het raam en kijkt hij naar beneden. Ja hoor, daar zit Boes, nog steeds als versteend op de stoep.

'Net goed,' zegt Knokie eerst. 'Blijf jij daar maar lekker zitten, anders ga je toch alleen maar zitten janken en blaffen naar mij.'

Toch krijgt hij medelijden met de hond. Het is dan ook geen pretje om verstijfd te worden en niet te kunnen bewegen.

En, beseft Knokie, als Tjerk en Jilte terugkomen dan valt het ze misschien wel ineens op dat er iets vreemds met Boes aan de hand is.

De lucht betreft en er vallen druppels uit de hemel. Boes lijkt nu helemaal ongelukkig te kijken.

Knokie besluit er wat aan te doen.

Hij klimt uit het raam en stapt in de dakgoot. De dakgoot ligt vol met rottende bladeren en mos dat van het dak is gerold.

Voorzichtig schuifelt hij naar de hoek van het dak en klimt dan over de rand. Zijn voetjes spartelen even in de lucht. Al gauw voelt hij de regenpijp en hij klemmt zijn benen eromheen.

Dan klimt hij naar beneden. De regenpijp wordt snel glad door de vallende regen. Beneden aangekomen blijft Knokie even in de

stromende regen staan. De druppels vallen door hem heen. Sommige komen op zijn ribbetjes terecht en vallen daarna op de grond. Boes kijkt uit zijn ooghoek naar het skeletje dat langs de regenpijp naar beneden is geklommen. Het skeletje loopt naar hem toe. 'Ik wil je wel bevrijden,' zegt Knokie. 'Maar dan moet je niet blaffen of janken en me zeker niet proberen te bijten.' Boes is bereid alles te beloven, als hij zich maar weer kan bewegen. Helemaal omdat zijn rug ontzettend jeukt en daar moet hij flink aan krabben. Nu hij eraan denkt gaat het nog erger jeuken. 'Kon ik me maar even krabben, ik heb zo'n jeuk.' Knokie ziet de wanhopige blik in de ogen van de hond. 'Nou, ik moet er maar op vertrouwen dat je me niet aanvalt,' zegt Knokie tegen Boes. Dan hoort hij een bekend geluid. De auto van Tjerk en Jilte komt reutelend de hoek om. Wat nu? Wegwezen! Hij legt zijn hand in de nek van de hond en drukt op de zenuw die daar zit. Meteen is Boes vrij. Hij springt op en gaat als een bezetene met zijn achterpoot op zijn rug krabben. Knokie wacht het verder niet af. Hij rent naar de regenpijp toe en klimt omhoog. Snel duikelt hij in de dakgoot en hij trekt zich aan de onderkant van het raam op. Hij zet af en met een reuzensprong belandt hij weer op de zolderkamer. Hij gluuert naar buiten. De oude Opel is al bij het huis. Zouden ze hem gezien hebben? Hij gaat op bed zitten en pakt de Nintendo van Diana. Al snel is hij verdiept in de avonturen van Donkey Kong. 'Kijk nou, Boes, wat doe jij nou weer op straat?' zegt Jilte als ze uitstapt.

Midden op de stoep zit Boes zich uitgebreid te krabben. Hij broemt van tevredenheid.

Jilte kijkt ondertussen peinzend naar boven.

‘Wat is er?’ vraagt Tjerk, terwijl hij Boes aait.

‘Ik zweer het je, Tjerk. Het leek wel of er een skelet langs de regenpijp naar boven klom.’

‘Volgens mij draai jij te veel nachtdiensten,’ zegt Tjerk.

‘Ik weet dat we het geld hard nodig hebben, maar je moet je niet overwerken, schat.’

Jilte schudt met haar hoofd.

‘Je zal wel gelijk hebben,’ zegt ze dan en ze stapt de wagen uit.

Boes springt blij kwispelend tegen haar op.

‘Nee Boes,’ zegt Jilte. ‘We gaan nu niet uit wandelen. Jij hebt al genoeg beweging gehad buiten, denk ik zo. En ik ben moe. Ik wil eerst douchen en dan slapen.’

Boven zit Knokie op zolder. Hij heeft het blauwe petje van Diana weer opgezet en bewondert zichzelf in de spiegel. Van beneden komt wat gestommel. Iemand gaat de badkamer in en zet de kraan van de douche open. Boes loopt heen en weer in de gang onder de zolderkamer. Zijn nagels tikken ongeduldig over het laminaat. Dan wordt het weer stil in huis.

Knokie pakt de Nintendo van Diana weer en klikt hem aan.

Lusteloos speelt hij een stom spelletje over elfjes die stomme opdrachtjes moeten doen.

‘Elfjes!’ zegt hij schamper.

Als de mensen denken dat elfjes er echt zo liefjes uitzien en zo schattig zijn, zullen ze nog schrikken als ze er één in het echt tegen zouden komen.

Elfen zijn namelijk niet schattig, maar krengerige en egoïstische wezentjes die het de ondoden moeilijk maken wanneer ze maar kunnen.

Knokie rilt bij de herinnering aan die andere keer dat hij wakker was geworden, langgeleden.

Het onweerde hevig en de bliksem sloeg in, vlakbij zijn mausoleum. Door die elektriciteit was hij wakker geschrokken. Toen hij overeind kwam, voelde hij iets vreemds aan zijn voeten. Hij keek ernaar en zag tot zijn schrik dat er twee elfen bezig waren om zijn scheenbeen los te wrikken. Toen ze zagen dat hij wakker was, grijsden ze naar hem.

‘Wij hebben dit nodig om een beeld van onze geliefde koningin te maken. En jij hebt er toch niets meer aan, klein skeletje.’

Voor de verbaasde ogen van Knokie begonnen ze, luidkeels kakelend en grappen makend, nog harder aan zijn scheenbeen te wrikken.

Eén van de elfjes fladderde naar zijn gezicht toe. Met haar gouden vleugels en wapperende bruine haren zag ze er prachtig uit. Ze was een beetje lichtgevend en een krans van stralen maakte haar helemaal betoverend mooi. Met een lieve glimlach hing ze vlak voor zijn ogen en keek hem aan. Knokie was op slag verliefd. Hij voelde bijna niet meer dat ze aan zijn been zaten te sjorren. Het elfje glimlachte haar prachtige stralende glimlach en zweefde nog iets dichterbij. Knokie dacht een zacht elektrisch geknetter te horen. Waren dat haar vleugels of was het zijn verliefdheid die hij hoorde?

Het leek wel of de wereld stilstond en alleen hij en het elfje bestonden.

Toen draaide het elfje zich in de lucht om naar de andere elf. ‘Zeg, dat schedeltje kunnen we misschien ook goed gebruiken. Daar kan ik dan stukjes van hakken en uit die stukjes borden slijpen.’

Knokie kwam op slag bij.

‘Hé! Lelijke elfen!’ riep hij en hij trapte met zijn beentjes en wapperde met zijn handjes. Boos fladderden ze naar buiten en vlogen klagend weg.

Nee, elfjes zijn niet zijn vrienden.

Terwijl Knokie verdiept is in zijn eigen gedachten gaat het luik langzaam open. Knokie merkt het niet. Pas als Diana voor hem staat, merkt hij dat hij niet meer alleen op zolder is. Van schrik laat hij de Nintendo vallen.

Diana lacht.

‘Ik heb een geweldig idee!’

‘Wat dan?’

‘Nou. Binnenkort is er een feest op school. Ons eindfeest. En ik dacht zo, waarom kom je niet mee?’

‘Is er muziek?’ vraagt Knokie enthousiast.

‘Jazeker, we gaan de hele avond dansen op keiharde muziek.’

Dan kijkt Knokie ineens somber. Hij laat zich op bed vallen. Diana gaat naast hem zitten en pakt zijn hand.

‘Wat is er Knokie?’

Knokie haalt zijn schouders op en schudt zijn hoofd. Het regenwater klotst zacht in zijn schedel. Een druppel glijdt langzaam naar beneden.

‘Knokie! Je huilt!’

Knokie schudt zijn hoofd weer. Daardoor rollen er nog meer druppels water uit zijn schedel via de barst in zijn oogkas naar buiten over zijn gezicht.

‘Nee, dat is regenwater dat in mijn schedel zit.’

‘Regenwater?’

Knokie knikt.

‘Ik ben even naar buiten gegaan om Boes te bevrijden van zijn verstijving. Niemand heeft me gezien.’

Hij aarzelt.

‘Denk ik,’ voegt hij eraan toe.

‘Maar nu over het feest,’ zegt Diana. ‘Ik heb een geweldig idee waardoor je wel mee kan. Het is namelijk een gemaskerd bal. Iedereen moet verkleed komen.’

Knokie lacht voorzichtig: 'Een verkleedfeest. Maar ik kan toch niet als skelet gaan. Dan kijkt iedereen door me heen. Dat zal een sensatie zijn!'

'Nee gekkie. Maar je kan wel als spook! Gewoon een laken over je heen en klaar. Niemand die het ziet!'

Knokie springt op.

'Dat is cool! Gaaf! Vet!' roept hij uit.

Diana trekt lachend het laken van haar bed en gooit het over Knokie heen.

'Kijk maar in de spiegel!' zegt ze.

Knokie bekijkt zichzelf in de spiegel.

'Perfect!' zegt hij en hij maakt een rondedans over de zolder. Zijn laken wappert om hem heen.

Diana zet een stampend liedje op en samen zwieren ze zo over de zoldervloer. Tot de bekende kreet van beneden komt: 'Kan het wat zachter daarboven?! Er willen hier mensen slapen!'

'Tuurlijk!' roept Diana.

Knokie doet gauw zijn pantoffeltjes aan en Diana zet de muziek wat zachter. Zo dansen ze nog uren door.

Zwijgend fietsen Tom en Diana naar school.

Ze sluiten achter in de rij aan en schuifelen, als de bel klinkt, onder het wakend oog van de vervangjuf naar binnen.

'En Tom?' vraagt de juf met opgetrokken wenkbrauw. 'Met wie ga jij naar het feest?'

Tom kijkt schichtig naar Diana.

'Uh... met mijn nichtje, die logeert bij ons dus... eh...'

'Uitstekend,' zegt juf Leun glimlachend.

Ze klopt Diana met haar knokige koude hand op de schouder en zegt dan: 'Aan jou hoeft ik niet te vragen wie je mee neemt, hè Diana? Heb je Tom al verteld over je vriendje? Misschien moet je dat eens doen.'

Ze lacht om de verbaasde gezichten van Tom en Diana.

Diana kijkt naar de juf en ziet een raar vertrokken gezicht. Alsof het gezicht niet echt is, maar een soort masker.
Onzin, denkt ze. Niet iedereen kan moeders mooiste zijn.

De dagen vliegen voorbij. Het is druk in het ziekenhuis en Jilte en Tjerk werken bijna dag en nacht. Diana en Knokie hebben het rijk voor zich alleen. Ook met Boes, die nu gewend is aan Knokie, hebben ze de grootste pret.

Tom komt regelmatig langs. Knokie verstopt zich dan achter de speelgoedkist op zolder. Daar heeft hij al een eigen plekje gemaakt. Een dekentje om op te liggen en aan een verlengsnoer dat ze hebben aangelegd, liggen een oude Nintendo en een iPod met koptelefoon op te laden.

Jilte vindt ook nog tijd om een vampierpak te maken voor Diana. Die kijkt haar moeder de hele tijd op de vingers en geeft aanwijzingen om het zo echt mogelijk te laten worden.

Dan is het zover. Het grote feest van groep 8 gaat beginnen! Knokie is bezig Diana zorgvuldig op te maken. Net als hij klaar is klinkt van beneden de bel van de crossfiets van Tom. Diana kijkt door het raam en ziet Tom, verkleed als ridder en zijn nichtje, verkleed als prinses. Ze zwaaien en Diana zwaait terug.
‘We komen eraan!’

De afgelopen dagen heeft Tom een paar keer geprobeerd Diana de naam van haar introducté te ontfutselen. Diana had een paar keer een vaag antwoord gegeven, alsof ze het nog niet wist.

Na lang aandringen vertelde ze het aan Tom, althans een beetje.
‘Hij heet Koenraadt.’

‘Koenraadt, wat een ouderwetse naam. Hij noemt zich zeker Koen?’
‘Nee, hij noemt zich Knokie,’ zei Diana met een steels lachje. ‘Alleen voor het feest natuurlijk.’

Knokie doet het laken over zich heen en loopt met Diana de trap

af. Als ze buiten komen staart Tom hen beiden aan.

‘Wow!’ zegt hij. ‘Wat zie je er geweldig uit Diana. Een echte vampier.’

‘Een vampiermeisje,’ verbetert Diana hem lachend en ze draait een rondje zodat haar cape om haar heen flappert.

‘En... eh jij bent Koenraadt?’ zegt Tom tegen het laken dat naast Diana staat.

Knokie buigt licht.

‘Inderdaad waarde ridder Tom,’ zegt hij plechtig. ‘Maar men noemt mij Knokie.’

Tom stelt zijn nichtje voor.

‘Dit is Anita.’

‘Prinses Anita bedoel je zeker, ridder Tom,’ zegt Knokie grappig.

Dan richt hij zich naar Anita en maakt een diepe buiging.

‘Het is een eer u te leren kennen, U Edele Hooggeborene Prinses Anita. Let u niet op die lompe ridder naast u, hij weet niet beter.

Met een echte prinses naar een bal te mogen, dat is een eer die mij nog nimmer ten deel is gevallen.’

Diana stapt op haar fiets en roept jolig: ‘Kom Knokie, opstappen!’

Knokie springt op de bagagedrager en roept: ‘Avanti!’

De drie fietsen zetten zich in beweging.

Jilte kijkt uit het slaapkamerraam naar de vertrekkende kinderen.

‘Ik dacht dat Tom bij Diana was om zich te verkleden,’ zegt ze over haar schouder tegen Tjerk die half in slaap op bed ligt.

‘Maar ik hoorde Tom bellen en zag dat hij samen met een meisje is en Diana kwam naar buiten en er is nog iemand bij hen. Een jongen die als spook verkleed gaat. Vreemd hè?’

‘Nee,’ bromt Tjerk en hij begint weer te snurken.

Jilte draait zich van het raam weg.

‘En toch is er wat aan de hand met Diana. Ik heb er geen goed gevoel over.’

Tjerk bromt wat.

‘Morgen maar eens vragen,’ zegt Jilte.

‘Morgen?’ bromt Tjerk die half wakker wordt omdat Jilte op bed gaat zitten. ‘Morgen heb je dag- en nachtdienst hoor.’

Jilte zucht.

‘Als we die nieuwe auto gekocht hebben, ga ik minder werken hoor Tjerk. Ik vind dat ik te weinig thuis ben voor Diana.’

‘Mmm, goed schat,’ hoort Jilte Tjerk brommen. Dan gaat ze liggen en binnen een minuut liggen ze allebei te slapen om kracht op te doen voor een nieuwe vermoeiende dag- en nachtdienst in het ziekenhuis.

10. Het feest

Als Tom, Anita, Diana en Knokie de hoek om fietsen horen ze de muziek al door de straat dreunen. Snel zetten ze hun fietsen in de stalling en hand in hand rennen ze over het plein naar de ingang. Bij de ingang van de school staat juffrouw Leun. Ze kijkt de kinderen goedkeurend aan.

‘Goed zo, keurig verkleed,’ zegt ze zo vriendelijk als ze kan. Maar als Diana de blik in haar ogen ziet, lijkt de zwoele avondlucht ineens veel kouder aan te voelen. Ze huivert en probeert langs juffrouw Leun te glippen.

Die houdt haar echter met een snelle beweging van haar arm tegen.

‘Ho ho, niet zo snel,’ zegt ze zacht.

‘Ik weet wie jij bent en ik zie Tom, maar wie zijn jullie vriendjes?’ Tom maakt een gebaar naar Anita.

‘Dit is Anita, mijn nicht.’

Juf Leun kijkt haar nauwelijks aan.

‘Ja ja, goed,’ zegt ze. ‘Hier zijn jullie consumptiebonnen. Twaalf in totaal.’

Ze geeft Tom de bonnen en wuift hem en Anita naar binnen.

‘En nu jullie tweetjes,’ zegt ze terwijl ze met gloeiende ogen naar Knokie kijkt.

‘Wie ben jij, vriendje?’

Ze buigt zich een beetje voorover, alsof ze door het laken heen wil kijken.

‘Eh... dat is Koenraadt, juf Wandi... eh ik bedoel mevrouw Leun. Hij is mijn neef uit... uit Afrika.’

De juf lacht zacht. Ze snuft alsof ze iets ruikt, iets lekkers.

‘Een neef uit Afrika, hè. Tuurlijk. Geen wonder dat hij zo... mager is.’

Ze richt zich op en geeft Diana consumptiebonnen.

‘Hier, zes bonnen. Jullie mogen naar binnen.’

Diana kijkt even naar de bonnen in haar hand en aarzelt.

‘Zes? Maar Tom kreeg er twaalf.’

Juf Leun richt haar ogen op Diana.

Diana kijkt recht in de ogen van de juf en schrikt.

‘Zes lijkt me genoeg voor jullie,’ klinkt het zacht. ‘Of niet soms, Koenraadt?’

Knokie schuifelt wat, maar zegt niets. Hij trekt Diana aan haar mouw. Diana begrijpt de hint en samen schuifelen ze langs juf Leun, die weer lijkt te snuiven, naar binnen.

Daar staan Tom en Anita te wachten.

‘Wat duurde dat lang? Was er iets?’ vraagt Tom.

Diana schudt haar hoofd.

‘Die juf Leun is echt eng,’ zegt ze dan. ‘Het lijkt wel of er vuur brandt in die koude bleke ogen van haar.’

Meester Grotakker spreekt ze even verderop aan.

Hij heeft een lijst bij zich.

‘Deze lijst is voor de verkiezing van de best verklede feestganger van vanavond. Even kijken...’

Hij krabbelt wat op de lijst.

‘Tom, ridder. En wie ben jij jongedame?’

‘Ik ben Anita. Ik mocht mee van Tom. Ik ben als prinses.’

‘Ah, goed,’ zegt meester Grotakker en krabbelt weer wat op de lijst.

‘En nu jullie...’ hij kijkt over zijn brillette dat een beetje suffig voorop zijn neus staat, naar Diana.

‘Nou... ik ben Diana, ik ben als vampier.’

Meester Grotakker knikt: ‘Dat weet ik en dat zie ik. Ik ken je.’

Hij gebaart naar Knokie.

‘En dit is je introducé?’

Diana knikt.

‘Dat is Knokie.’

‘Knokie?’

‘Zo noemt hij zich vanavond,’ zegt ze snel als meester Grotakker haar bevreemd aankijkt.

‘Knokie,’ zegt hij en hij krabbelt op zijn lijst en glimlacht. ‘Knokie, het spook. Goed dan. Veel plezier, jongelui.’

Knokie is intussen doorgelopen.

De muziek trekt aan hem als een magneet aan een nietje. Hij loopt in de richting van de muziek tussen de heen en weer rennende kinderen door naar de gymzaal.

De gymzaal is prachtig versierd met slingers en ballonnen.

Aan de ene kant van de zaal is een podium met daarop een grote muziekinstallatie. Meester Greuver staat in zijn hemdsmouwen het ene plaatje na het andere op te zoeken en af te spelen.

Aan de andere kant van de gymzaal is een bar met hapjes en drankjes.

Aan de muur hangen allemaal gekleurde doeken die de kinderen van de lagere klassen de afgelopen tijd gemaakt hebben door lakens te verven en te versieren in alle kleuren die je maar kan verzinnen.

Eén laken is vol met gekleurde handen en voeten. Een ander laken is vol geschilderd met bloemen en vlinders. Op weer een ander hebben kinderen teksten geleverd. ‘Dag groep 8’ en ‘Tot ziens’.

Ondertussen dreunt de muziek door. Diana, Tom en Anita duiken achter Knokie op. Met zijn viereen lopen ze, een beetje onwennig nog, tussen de kinderen door in de richting van het podium.

Meester Greuver ziet ze en wenkt Diana. Diana klimt op het podium en antwoordt op een vraag van de meester.

Dan springt ze weer van het podium af en loopt grijnzend naar Knokie.

‘Ons lievelingslied,’ roept ze in zijn oor. ‘Let maar op.’

Dan begint het volgende lied.

De dreun knalt uit de speakers en Knokie kan een grijns onder zijn benauwde laken niet onderdrukken.

‘Wow Cool!’ roept hij en hij begint te dansen op de muziek die ze al zo vaak op het zolderkamertje gedraaid hebben.

Hij zwaait en draait in het rond met Diana, die als een echte

vampier om hem heen lijkt te vliegen.

Dan begint een nieuw lied en nog één en nog één. Knokie weet van geen ophouden. Wanneer Diana wat te drinken haalt, swingt en draait hij alleen door. Zodra Diana weer terug is, dansen ze samen weer verder.

Terwijl de avond vordert krijgen Knokie en Diana niet genoeg van de muziek. Andere kinderen gaan regelmatig aan de kant zitten om wat te eten of te drinken en blijven daar dan hangen. Moe van het dansen. Kijkend naar Diana en Knokie.

Knokie en Diana zijn zich niet meer van de andere kinderen bewust. Zelfs meester Greuver maakt een klein huppeldansje als hij weer het favoriete lied van Diana en Knokie opzet. Knokie zwaait zijn hoofd zo hard heen en weer dat hij soms met beide handen zijn schedeltje weer op zijn nek moet drukken. Gelukkig valt dat niemand op.

Meester Grotakker ziet de twee rondzwieren en richt een spotlicht op het dansende vampiermeisje en haar spook.

Iedereen danst en klapt in de maat. De spot vangt de twee figuurtjes. De kinderen klappen nog harder. Kreten van bewondering gaan op. Het lijkt wel of het laken van Knokie licht geeft. Het licht schijnt erdoorheen en daaronder wordt de schaduw van een dansend skelet zichtbaar. Iedereen klapt en joelt en stampet. Wat een perfect pak heeft dat spook!

Prachtig!

Briljant!

Geniaal!

Aan de andere kant van de zaal kijkt iemand gefascineerd toe. Een wenkbrauw omhoog en een vreemd lachje om de mond.

Dan stopt de muziek en pakt meester Greuver de microfoon.

Hij maant de joelende en klappende menigte tot stilte. Als de zaal rustig is zegt hij in de microfoon:

‘Jongens en meisjes!’

Zijn stem galmt door de zaal en is buiten de school op straat zelfs te horen.

'Jongens en meisjes! Of moet ik zeggen. Ridders! Agenten en bakkers! Vreemde figuren en feestneuzen! Prinsessen en bedelaars! Vampiers en Spoken! Het feest is helaas afgelopen!'

Er klinkt een boegeroep door de zaal.

'Wij willen muziek!' roept er iemand.

Meester Greuver lacht. Zo'n fantastisch feest hebben ze in geen jaren gehad. Veel beter dan een suffe toneelvoorstelling.

'Wacht nou even. We zijn nog niet klaar. Aan het einde van het feest is de verkiezing van de best verklede persoon. Ik heb overleg gepleegd met meester Grotakker en de juffen en ik wil graag de volgende vier op het podium zien!'

Hij pakt een papiertje uit zijn broekzak en vouwt het open.

'Als eerste: Tom, de ridder met de rode helm!'

Onder luid applaus klimt Tom het podium op.

'Als tweede: Kim, de bakkersvrouw!'

Weer applaus en de als bakkersvrouw verklede Kim klimt met bezweet gezicht het podium op.

'Als derde: Diana, het vampiermeisje!!'

'Dat ben ik!' juicht Diana en ze rent naar het podium toe.

De kinderen joelen en klappen als Diana op het podium klimt en naast Kim en Tom gaat staan.

'En als vierde en laatste!.... Onze mysterieuze danser....Knokie, het spook!!'

Knokie maakt een enorme sprong en rent naar het podium.

De zaal joelt en klapt. Ergens achterin begint iemand te roepen:

'Knokie! Knokie! Knokie!'

Al snel neemt de zaal het over en iedereen joelt, stamp, klapt en schreeuwt: 'Knokie! Knokie! Knokie!'

Als de zaal wat bedaart, doet meester Greuver een stap naar voren. Hij lacht en zet de microfoon weer aan zijn mond.

'Het is duidelijk wie de eerste prijs heeft gewonnen. Dat is Knokie!'

De zaal klapt en stamp. Meester Grotakker pakt een grote glimmende beker van achter het podium en loopt ermee naar

Knokie. Als hij voor Knokie staat, zet hij de beker op de vloer.
'Jij krijgt de prijs, geheimzinnige danser,' zegt meester Grotakker.
'Maar eerst gaan we zien wie jij bent!'
En voordat Knokie iets kan doen trekt hij in één ruk het laken van Knokie af.
En daar staat hij, in de volle schijnwerpers op het podium.
Een skelet.

'IEIEIEIE!!!'

Iemand schreeuwt. Anderen deinzen achteruit.
'Weg!' gilt iemand en duwt kinderen opzij om bij de uitgang te komen. Meer kinderen proberen te vluchten. In hun angst duwen ze andere feestgangers die achter hen staan ruw naar achter. Kinderen beginnen te vallen, anderen vallen eroverheen.
Iemand begint te schreeuwen: 'HELP! LAAT ME ERUIT!'
Op het toneel staat een verbaasde meester Grotakker met een laken in zijn handen.
'Was dat een skelet?' kan hij alleen maar denken.
Diana is snel voor meester Grotakker gesprongen.
'Weg Knokie!!' roept ze.

Knokie staat even stil, kijkt snel om zich heen en dan springt hij met een grote sprong aan de achterkant van het podium af. Op handen en voeten kruipt hij achter het podium naar de kleine nooddeur in de zijmuur. Hij duwt de klink naar beneden, opent snel de deur en verdwijnt de stille gang in.
De kinderen zijn in paniek. Maar niet alleen de kinderen, ook de meesters en de juffen zijn verbijsterd en kunnen zich niet beheersen. Schreeuwend rennen ze naar de uitgang. Links en rechts kinderen van de grond plukkend zodat ze niet door anderen overlopen kunnen worden.
Iedereen is in paniek en vlucht weg.
Iedereen, behalve één. Juf Leun staat bij de deur en kijkt met grote hongerige ogen naar het podium. Haar tong likt langs haar lippen.

Haar ogen zijn toegeknepen tot twee kleine zwarte gloeiende
hebberige kooltjes. Ze lijkt ineens helemaal niet meer op een juf.
Ze is de Mandrikhaan en niemand, helemaal niemand die het in de
gaten heeft!
'Ik wist het wel.' Een gespleten tong likt langs haar lippen. 'Ik wist
het wel.'

Knokie vlucht intussen door de lange gladde gang.
Hij ziet alleen maar deuren. Links en rechts deuren. Waarheen?
Hij blijft stilstaan en kijkt rond.
Welke deur moet hij nemen om buiten te komen?
Welke?
Het is stil in school.
Dan hoort hij een fluisterend geluid.
Hij draait zijn hoofd naar het zachte geluid.
Hij houdt zijn hoofd scheef om het beter te horen.
Het klinkt als een zangerig gesis.
Knokie maakt van schrik een sprongetje.
De Mandrikhaan!
Hier! Op school!
Het geluid komt dichterbij!
Op goed geluk opent Knokie een deur en hij vlucht een kamer in.
Met bange ogen blijft hij midden in de kamer stilstaan.
Er staat een tafel met wat stoelen midden in de kamer. Op de tafel
staan nog wat kopjes waar de leraren koffie uit gedronken hebben.
In een hoek staat een klein kastje met daarop een koffieapparaat en
een waterkoker.
Knokie let er niet op.
Hij luistert naar de voetstappen in de gang.
Ze komen dichterbij.
Ze stoppen.
Voor de deur!
In paniek kijkt Knokie om zich heen. De ramen zitten potdicht.

Geen plek om zich te verstoppen.
Of toch?
In het plafond zit een luik.
Kan het open?
Hij stapt snel op de tafel en maakt het luik los.
Hij trekt zich op aan de rand en glipt zo de donkere zolder op.
Als hij door het gat naar beneden kijkt ziet hij de klink van de deur
omlaag gaan.
Snel klapt hij geruisloos het luik dicht en hij blijft trillend in het
donker zitten.
Hij hoort de deur opengaan.
De Mandrikhaan komt de kamer in en snuft, loopt rond, mompelt
boos. Vertrekt dan weer.
Het is weer stil in de kamer beneden.
Knokie verroert zich niet.
De uren verstrijken langzaam.
Maar Knokie verroert zich niet.
Echt niet.

11. Een superidee!

Uren later ligt Tom in zijn bed en hij staart naar het plafond. Zoals alle kinderen heeft hij thuis tegen zijn ouders een vreemd verhaal verteld.

‘Ik zweer het je mam en pap. Onder dat laken kwam een echt skelet tevoorschijn! Een echt skelet!’

En, zoals ook alle andere ouders, vertelden de ouders van Tom hem, dat hij het vast niet goed had gezien. De lampen, de muziek, de late avond, de drukte, dat alles bij elkaar zorgde ervoor dat hij maar dacht dat hij een echt skelet had gezien.

‘Tuurlijk Tom, ga nou maar slapen. Je zal zien dat je morgenochtend, als je lekker uitgeslapen bent, begrijpt dat je maar denkt dat je dat hebt gezien. Het was gewoon een goede verkleedtruc.’

En zoals alle kinderen van zijn klas, geloofde Tom zijn ouders. En toen hij in slaap viel wist hij zeker dat hij iemand had gezien die een pak aan had met daarop een skelet geschilderd. Verder niets. Geen skelet.

‘Een slimme truc van Diana en haar neef, die... die Koenraadt.’ Zijn ogen vallen dicht en al gauw klinkt zijn gesnurk door het hele huis.

De moeder van Tom zegt beneden aan tafel nog tegen zijn vader:

‘Als ze maar niet stiekem drugs hebben gebruikt.’

Toms vader wuift dat idee weg: ‘Tuurlijk niet. Die jongen is gewoon moe. Al die opwinding ook. Kom, wij gaan ook maar eens slapen. Het is morgen weer vroeg dag.’

Het hele weekend wacht Diana op Knokie. Ze laat haar raam, ondanks dat het wat fris is, openstaan.

Maar Knokie komt niet.

Uiteindelijk als de zondag al bijna voorbij is, loopt ze naar beneden en roept ze Boes.

‘Kom Boes, we gaan een eindje wandelen.’

Blij rent Boes vooruit. Hij weet precies waar ze heen gaan. Naar het kerkhof.

Diana loopt het kerkhof op. Boes is op het bankje gaan liggen.

Maar Diana gaat niet bij hem zitten. Ze loopt over het knerpende grind in een rechte lijn over het kerkhof. Helemaal achterin, daar is het mausoleum van Knokie. Daar wil ze heen.

Als ze voor de zware deur staat met het bronzen plaatje aarzelt ze.

Als hij nou binnen ligt, wat dan? Moet ze proberen hem weer wakker te maken? Maar hoe moet je dat doen? Ze duwt de deur open en stapt het kleine mausoleum in. De deur staat op een kier en er komt maar een heel klein beetje licht naar binnen.

Ze kijkt rond.

Het is helemaal leeg.

Diana beseft dat ze hier verder niets te zoeken heeft. Hier is hij niet.

Maar waar moet ze dan zoeken?

Waar is Knokie dan wel naartoe gegaan?

Ze heeft geen enkel idee.

Ze maakt zich zorgen om Knokie.

Hij is haar beste vriend. Naast Tom dan, maar Knokie is anders.

Anders, maar toch heel echt.

Ze hoopt dat hem niets ergs overkomen is.

Ze schrikt van haar eigen gedachten.

Misschien is hij wel de stad uit gevlucht en zwerft hij nu eenzaam in de bossen rond.

Of misschien is hij wel aangereden en ligt hij ergens in stukjes uit elkaar in het donker langs de snelweg.

Of... of...

Diana stapt weer naar buiten, het mausoleum uit. Ze aarzelt of ze de deur dicht zal doen. Ze besluit deze op een kiertje te laten staan. Uit een ooghoek ziet ze binnen een glinstering. Het zweeft door het mausoleum.

Dan is het weg.

Een speling van het zonlicht waarschijnlijk, denkt ze.

Als ze wegloopt lijkt het wel of ze zacht tinkelend gelach hoort.

Ze houdt haar hoofd schuin om beter te luisteren, maar de vogels in de bomen fluiten zo hard, ze kan zich niet op het zachte geluid concentreren.

‘Glaminia?’ roept ze zachtjes. ‘Ben jij dat?’

Stilte.

Of niet?

Weer dat zachte tinkelende gelach. In het licht van de ondergaande zon ziet Diana glinsteringen heen en weer tussen de oude scheefgezakte grafstenen vliegen.

‘Zijn jullie elfjes?’ vraagt ze.

De glinsteringen verdwijnen.

‘Weten jullie waar Knokie is?’ vraagt ze.

Geen antwoord.

Langzaam slentert ze het kerkhof af, terug naar huis. Boes dartelt om haar heen.

Ook die zondagnacht komt Knokie niet terug.

Diana ligt lang wakker in haar bed. ‘Gek eigenlijk wat ik allemaal meemaak’, zegt ze voor zich uit. ‘Een skeletje dat komt binnenvallen, hoe vreemd kan het zijn?’

Maar nog vreemder is het gevoel in haar buik.

Ze mist Knokie.

Uiteindelijk valt ze in slaap.

De week verloopt langzaam. Maandag gaat voorbij en ook de dinsdag en de woensdag. Donderdagochtend gaat de wekker weer af met zijn schrille gepiep. Diana strekt haar arm lui uit bed en wappert met haar hand slapjes naar de wekker. Ze raakt het apparaat dat achteruitschuift en zo mogelijk nog irriteranter begint te piepen.

Zuchtend stapt Diana uit bed en zet de wekker af.

Ze kijkt rond, dat doet ze nog steeds elke ochtend, in de hoop Knokie grijnzend op de speelgoedkist te zien zitten. Helaas, geen Knokie.

‘Het is alweer donderdag,’ verzucht ze. ‘Knokie, Knokie, waar ben je toch?’

Ze kleedt zich aan, gooit lusteloos het luik open en geeft de ladder een zet zodat hij rammelend uitvouwt naar beneden.

Uit de slaapkamer klinkt een brom: ‘Kan wel zachter hoor.’

Extra luidruchtig gaat ze de ladder af naar beneden. Van buiten komt het getingel van de fietsbel van Tom alweer.

Beneden loopt ze naar de voordeur en ze doet hem open.

‘Kom je niet?’ vraagt Tom, als hij ziet dat ze zich weer omdraait en het huis inloopt, naar de keuken.

‘Alle tijd!’ roept ze over haar schouder. ‘Kom binnen, ik moet nog ontbijten.’

‘Maar... maar...,’ aarzelt Tom. ‘..We moeten niet te laat komen. Je weet dat mevrouw Leun dat niet leuk vindt.’

‘Nou dan ga jij toch alvast naar school... Watje!’ roept Diana vanuit de keuken.

Tom stapt van zijn fiets en loopt naar binnen.

Hij vindt dat Diana wel een beetje gelijk heeft.

Volgende week is de laatste schoolweek voor de grote vakantie. De CITO-toetsen zijn allang geweest. De rapporten zijn al klaar en iedereen weet naar welke nieuwe school hij of zij na de vakantie gaat. Zelfs het afscheidsfeest is al geweest.

Juf Leun geeft wel nog steeds streng les, maar eigenlijk is niemand meer echt geïnteresseerd in de lessen. De zomervakantie lonkt. Iedereen houdt zich alleen maar koest tijdens de lessen omdat ze bang zijn voor juf Leun.

Tom loopt de gang door en snuift de heerlijke geur op die uit de keuken komt.

Er spettert een eitje in de koekenpan die Diana op het vuur heeft gezet.

Ze bakt het eitje snel en handig en verdeelt het dan over twee borden. Uit de la pakt ze een half brood en ze legt een boterham op ieder bord. De twee eten gehaast. Ze willen het niet aan elkaar toegeven, maar allebei zijn ze bang voor juf Leun en ze durven toch eigenlijk niet te laat te komen.

Diana zet de borden op het aanrecht.

‘Kom, we moeten gaan,’ zegt ze.

Ineens voelen ze zich gehaast en zwiingend fietsen ze snel naar school.

Zodra ze het plein oprennen gaat de bel.

Net op tijd!

Met zweet van inspanning op hun voorhoofd sluiten ze aan in de rij.

Juf Leun kijkt wel naar hen, maar zegt niets.

De klas schuifelt naar binnen en iedereen zoekt zijn plek op.

Tot verbazing van de kinderen geeft de juf geen opdracht om een schrift te pakken.

Ze kijkt de klas rond en zegt dan, terwijl ze haar leesbrilletje van haar neus afhaalt: ‘Het schooljaar is bijna afgelopen, jongens en meisjes.’

De klas kijkt nietszeggend terug.

Dat weten zij ook.

‘Eigenlijk zijn deze en de volgende week zinloze weken.’

De klas ontspant zichtbaar.

Blijkbaar heeft de juf ook geen zin om les te geven. Ze zijn benieuwd wat er komen gaat.

‘Ik weet nog goed dat ik in groep acht zat,’ gaat ze verder.

‘Het was net zo’n school als dit. Hij bestaat allang niet meer. Ze hebben hem afgebroken en er staan nu flats op het oude schoolplein. De school had beneden de lokalen, net als hier. De gymzaal stond aan de andere kant van het plein. Boven de lokalen was ook een grote zolder.

Toen was er nog geen geld voor excursies en uitjes. En op school-

kamp gaan, nou dat zat er al helemaal niet in. Ik weet nog goed dat ik in groep 8 zat, dat heette toen de zesde klas. Wij wilden aan het einde van ons schooljaar toch iets bijzonders doen. En we kregen een superidee! Een nacht kamperen op de zolder van de school!

De klas luistert verrukt.

Wow! Wat een gaaf idee.

Kamperen op de zolder van school!

‘Natuurlijk mocht het niet. Onze meester vond dat geen goed idee.

Hij was bang dat we dan een puinhoop in de klassen zouden maken of kattenkwaad uit zouden gaan halen. Of dat we onbezonnen dingen zouden doen midden in de nacht en misschien wel brand zouden stichten of, nou ja, je kon het zo gek niet verzinnen of hij verdacht ons ervan. Het mocht dus niet.’

Juf Leun kijkt de kinderen strak aan. Haar bleke ogen glinsteren.

De pupillen lijken wel kleine zwarte diamanten die diep in haar gezicht vastzitten.

‘Dus...’ zegt ze dreigend en ze heft haar vinger op.

‘... Dus...’

De klas luistert ademloos.

Juf Leun voert de spanning nog verder op.

‘... Dus... Dus deden we het stiekem!’

Er klinkt een zucht op uit de klas.

De kinderen kijken elkaar aan. Dat zou wel vet zijn! Een nacht op de zolder van de school kamperen.

Er klinkt geroezemoes op uit de klas. Juf Leun bekijkt goedkeurend het tafereel voor zich. Dat gaat de goede kant op.

Dan steekt ze een benige vinger op.

‘Maarrrrr,’ zegt ze en de klas valt direct weer stil.

‘Maarrrrr dat was niet alles. Wij waren die avond de school ingegaan door de zijdeur. Die hadden we open laten staan toen we naar huis gingen en we slopen naar de zolder. Daar zetten we kaarsen aan en we hadden eten en veel drank meegenomen. Ook had iemand zijn gitaar meegenomen en zo maakten we de hele

avond en een groot deel van de nacht plezier. Uiteindelijk gingen we slapen. Midden in de nacht schrokken we wakker van een vreemd geluid.

We deden voorzichtig het luik open en gluurden naar beneden. Uit één van de lokalen scheen licht! Daar kwam ook het geluid vandaan! Eén voor één lieten we ons zachtjes door het luik naar beneden zakken en we slopen naar het lokaal. Ik deed de deur op een kier en toen zagen we het. Er was een inbreker de school binnengedrongen! Hij stond voorovergebogen over het bureau van de juf en was bezig om de spaarpot waar we iedere week één cent in deden open te breken. Die spaarpot was om de arme kinderen in Afrika te helpen. En dan zou een inbreker al ons geld meenemen!’ Ze zweeg en de stilte vulde het lokaal.

‘Jullie begrijpen dat we dat niet pikten! We stormden het lokaal in en overmeesterden de inbreker. We bonden hem vast aan het bureau van de juf. Maar toen, wat moesten we doen? We konden hem niet vrijlaten maar we konden ook niet de politie waarschuwen. Wij mochten eigenlijk niet in de school zijn. Dus we pakten onze spullen van de zolder en we gingen ieder naar ons eigen huis terug.

Je begrijpt dat we dachten dat het de volgende dag een enorme drukte zou zijn op school. De inbreker was natuurlijk gevonden, vastgebonden aan het bureau van de juf en die zou ongetwijfeld de politie gewaarschuwd hebben. Maar niets van dat al. Er was geen politie. De juf zat gewoon aan haar bureau, alsof er niets aan de hand was. Jullie begrijpen dat wij ook verbaasd waren, maar we konden natuurlijk niets vragen, want dan hadden we onszelf verraden.’

‘En wat was er dan gebeurd met de inbreker?’ vraagt Dirk van achter uit de klas met schitterende ogen. Wat een geweldig avontuur!

Juf Leun zwijgt weer. Haar mond gaat open en ze likt met haar donkerrode tong langs haar lippen.

Ze kijkt Dirk diep in zijn ogen. Dirk, die helemaal achterin zit, krijgt het gevoel dat de juf vlak voor hem staat en haar ogen diep in de zijne boort.

‘Die inbreker?’ zegt ze dan. ‘Die inbreker? Ja, daar is nooit meer wat van gehoord. Wel hebben ze dagen later op het kerkhof een man gevonden. Hij was helemaal leeggezogen en lag daar in het gras, weggesmeten als een lege papieren zak. Ik denk...’

Ze steekt weer haar vinger op voor de verbijsterd luisterende kinderen.

‘... Ik denk dat dat de inbreker was. Maar wat er precies met hem gebeurd is? Niemand zal het ooit weten.’

Na deze woorden heerst er een diepe stilte in de klas.

De kinderen kijken met bleke gezichten naar de juf die zwijgend voor hen staat.

Sommige kinderen vragen zich af of de juf dit laatste gedeelte er gewoon bij verzonnen heeft om er een extra spannend verhaal van te maken. Andere kinderen kijken naar de juf en vragen zich af wie zij nou eigenlijk echt is, deze vreemde invaljuf, met haar gemene straffen en enge verhalen.

Aan het einde van de dag komt Dirk naar Diana toe bij het fietsenrek.

‘Gaaf verhaal hè. Dat gaan wij ook doen.’

‘Wat?’ vraagt Diana afwezig terwijl ze haar fiets uit het rek sjort.

Dirk valt uit, ongeduldig als hij is: ‘Wat is er de laatste tijd met jou aan de hand, joh? Je doet zo vreemd, alsof je er niet helemaal bij bent? Slapen op de zolder van de school, bedoel ik natuurlijk, slome.’

Diana haalt haar schouders op.

‘Ik zie nog wel,’ zegt ze zacht en ze stapt op haar fiets.

‘Tom doet ook mee, hoor!’ roept hij haar nog achterna.

12. De voorbereidingen

Diana zit op haar bed en peutert lusteloos aan een los stukje huid van haar hand. Ze heeft vanmorgen haar hand geschaafd aan haar fiets en nou zit er een velletje los.

Ze kan er niet afblijven. De hele dag peutert ze al aan het velletje en zo langzamerhand is het al een flink stuk loshangend vel geworden. Tegenover haar, op de speelgoedkist, Knokies speelgoedkist, noemt Diana het, zit Tom.

Tom kijkt haar aan alsof hij op iets zit te wachten. Dat is ook zo. Ze heeft de afgelopen tijd ook wel heel vreemd gedaan.

Diana aarzelt of ze Tom erover zal vertellen. Ze begrijpt ook dat hij vindt dat ze de afgelopen tijd vreemd heeft gedaan.

En dat klopt.

Maar het is ook zo vreemd.

Ze bedenkt wat ze zal zeggen.

Tom maakt het haar gemakkelijk door er zelf over te beginnen.

‘Die... eh ... die vriend die je meegenomen had naar het schoolfeest.

Die... eh... dat... eh... was dat... eh?’

Diana knikt en valt hem in de rede.

‘Ja, een echt skelet. Een levend skelet.’

Tom kijkt naar de grond en schudt zijn hoofd.

‘Het is niet te geloven! Niet te geloven!’

‘Maar het is toch echt waar, Tom, het is een skelet en hij heet Knokie, nou ja zo noemt hij zich en...’

Dan stukt haar stem want Tom heeft zijn hoofd opgeheven en kijkt haar recht aan. Met boze ogen zegt hij: ‘Je had het me moeten vertellen. Dat kan toch gewoon, Diana! Ik ken je al mijn hele leven! We vertellen alles aan elkaar en dan gebeurt er dit en je verzwijgt het gewoon voor me!’

Diana schrikt van zijn reactie en stottert wat: ‘Ik... eh... ik dacht... nou ja... ik dacht dat je me niet zou geloven...en dat je me voor gek

zou verklaren en... nou ja... eh... ik weet eigenlijk niet precies wat ik dacht...'

Tom zijn boosheid zakt.

'Een levend skelet. Hoe cool is dat? Wow.'

Diana lacht.

'En als hij danst dan knakken zijn botjes op het ritme van de muziek.'

Nu kan Tom ook weer grijnzen.

'Waar is hij nu? Ik wil hem weleens spreken.'

Diana schudt haar hoofd en de lach verdwijnt weer van haar gezicht.

'Knokie is weg,' zegt ze bedrukt. Tom trekt verbaasd een wenkbrauw op.

'Weg? Wanneer? En waarheen is hij dan?'

'Ja, slimmerd, als ik wist waarheen hij was, dan had ik hem wel weer hierheen gehaald. Hij is bij het schoolfeest weggerend en daarna heb ik hem niet meer gezien.'

'Oh.'

'Ik heb overal gezocht, maar hij is nergens. Ik hoopte dat hij terug zou zijn gegaan naar zijn mausoleum op het kerkhof, maar daar is hij ook niet.'

'Mausoleum?'

'Ja, achterin, op het kerkhof.'

Tom frunnikt met zijn vingers.

'Eh, ik kom eigenlijk nooit op het kerkhof, mij te creepy.'

Diana staat snel op.

'Welnee! Het is er juist hartstikke mooi. Knokie heeft daar zijn vriendin Glaminia ontmoet. Glaminia is een vampiermeisje en zijn beste vriendin. Ik was er gisteren en ik dacht de elfjes te zien en te horen.'

'Eh...' Het gaat Tom duidelijk te snel. 'Eh... Knokie is dus een levend skeletje en zijn vriendin is een vampiermeisje? En er zijn ook elfjes?'

Diana knikt.

‘Ja. Glaminia is ook hier geweest. Ze heeft me door de lucht gedragen. Dat was cool joh, maar ook best eng. Ze kan vliegen en ze kan in een vleermuis veranderen en...’

Nu ze eindelijk begint met vertellen, houdt Diana niet meer op. Ze vertelt het snel en warrig, maar Tom begrijpt eruit dat Glaminia hun kwam waarschuwen voor een nog vreemder en gevaarlijk wezen. Een Mandrikhaan!

Hij pakt zijn iPhone en googelt ‘Mandrikhaan’.

Niets.

Of toch. Op een site van een obscure en onbekende schrijver staat een korte tekst over de Mandrikhaan.

Tom leest hardop.

‘De Mandrikhaan is een mythisch wezen. Uiterst gevaarlijk voor zowel de mensen als voor de ondoden onder ons. Niemand weet hoe de Mandrikhaan eruitziet of waar en hoe ze leeft. Het schijnt dat als je haar hoort zingen, je het niet overleefd. Hoewel ook hier niets zeker is. Niet eens is zeker of de zang van de Mandrikhaan wel echt bestaat of dat dit ook onderdeel van een mythe is.

Mogelijk schrijft men de zang van de vampier onterecht toe aan de Mandrikhaan. Omdat er niemand te vinden is die ooit de Mandrikhaan gezien of gesproken heeft (en/of het na kon vertellen) is alle informatie die er wel over te vinden is per definitie onbetrouwbaar.’

Hij scrollt nog wat verder.

‘Niets, dat was het enige.’

Hij kijkt op van zijn telefoon.

‘En waarom is die Mandrikhaan zo gevaarlijk, denk jij?’

Diana haalt haar schouders op.

‘Dat weet ik ook niet precies, maar alle ondoden zijn er bang voor. En volgens Glaminia is er hier ergens één vlakbij en moeten we oppassen.’

Diana heeft ondertussen haar schoenen aangetrokken.

‘Kom, we gaan even op het kerkhof kijken. Dan laat ik je meteen het mausoleum van Knokie zien.’

Tom schudt zijn hoofd. Hij ziet een beetje bleek.

‘Nou... eh... nee mij niet gezien hoor.’

Diana laat zich weer op haar bed zakken.

Buiten klinkt een donderklap en ineens kletteren er hagelstenen op het dak. Achter de betimmering hoort Diana een muis knagen. Als ze uit het raam kijkt ziet ze ineens een kat voor het raampje zitten.

‘Kijk een kat! Arm beest. Zal ik haar binnenlaten?’

Ze staat op en loopt naar het raam.

De kat kijkt met haar twinkelende zwarte ogen, glinsterend als diamanten, door het raam naar binnen. Ze klauwt met haar pootje tegen het raam. Haar nagels krassen over het glas.

‘Liever niet, Diana. Ik ben allergisch voor kattenharen.’

Alsof de kat het gehoord heeft, draait ze zich om en ze springt de dakgoot in.

Terwijl de hagelstenen op en rond haar vallen loopt ze langzaam, zonder haast door de dakgoot weg.

Dan kijkt de kat nog één keer om. Doordat op dat moment een bliksemflits de hemel oplicht, kan Diana de kat goed zien. De intelligente kattenogen kijken Diana recht aan. De kat lijkt te grijnzen. We zien elkaar nog wel, lijken die ogen te zeggen.

Diana rilt.

Door de hagelbui, die nu overgaat in een forse regen, koelt het snel af op de zolderkamer.

‘Even wat anders,’ zegt Tom. ‘Ik kwam eigenlijk vragen of je ook meedoet? Mark en Dirk doen mee, en Andrea natuurlijk ook.’

‘Waarmee?’ vraagt Diana verbaasd. Ze kan de kat niet uit haar gedachten zetten. Die blik in de ogen van dat beest, die deed haar aan iemand denken, maar aan wie?

Tom zucht, gaat ze nou weer zo afwezig doen?

‘Met het kamperen op de schoolzolder bedoel ik natuurlijk.’

‘Ah!’ Diana kijkt hem aan.

Ze begrijpt dat Tom niet door heeft hoe erg ze over Knokie inzit.

Maar het heeft ook geen zin om duf te blijven wachten.

Misschien komt hij wel terug, misschien niet.

‘We gaan het zien,’ zegt ze tegen de lucht.

‘Hè?’ vraagt Tom.

‘Oh... niets.’

Dan kijkt ze hem glimlachend aan.

‘Natuurlijk doe ik mee. Spannend!’

Tom kijkt ineens enthousiast en opgelucht tegelijk.

Hij pakt een verfrommeld stuk papier uit zijn broekzak.

‘We hebben een lijst gemaakt van wat we nodig hebben. We hebben ook al een idee wie wat moet regelen.’

Hij vouwt het open en leest voor.

‘Andrea zorgt voor een sleutel van de zijdeur, zodat we daar ongemerkt naar binnen kunnen.’

Diana knikt. Dat is logisch, de vader van Andrea werkt op school als begeleider voor moeilijk lerende kinderen. Hij is vaak laat op school en heeft een sleutel van alle deuren. Andrea zal ongetwijfeld een sleutel kunnen ‘regelen’.

‘Dan de voorraden,’ zegt Tom.

‘We moeten alles verzamelen in de kast in het ongebruikte lokaal. Ik heb daar al twee flessen cola in verstopt. Ik zal daar nog zorgen voor bekertjes en nog twee flessen water. Andrea zorgt ook voor een speler en heeft wat gave nummers gedownload op haar iPod. Voor jou...’

Hij kijkt over zijn brilletje naar Diana.

‘Tja... eh we hoopten al dat je mee zou doen, dus daar hebben we rekening mee gehouden.’

Diana knikt.

Tom leest snel verder.

‘Als jij wilt zorgen voor kaarsen. Volgens Andrea is er geen verlichting op de zolder.’

Diana knikt. Kaarsen, dat is makkelijk. In de kelder staan altijd wel een paar dozen met verschillende kaarsen, daar kan ze er makkelijk wat van meenemen.

‘Dirk zorgt voor hapjes en zo.’

Diana knikt weer.

Ook dat is logisch. Dirk zijn ouders hebben een cateringbedrijf, dus hij kan daar wel wat van achterover drukken.

Buiten loopt de kat door de dakgoot. De hagel en de regen deren haar niet. Ook zij is op zoek naar Knokie. Op de hoek van het dak verandert ze in een zwarte slang en ze glijdt door de regenpijp weer terug naar beneden. Hier is Knokie dus niet, dat is haar duidelijk.

De Mandrikhaan, want dat is ze, had graag binnen op die zolderkamer gekeken. Want de tijd dringt en misschien zou ze aanwijzingen kunnen vinden. Of misschien had ze wel informatie uit die kinderen kunnen persen. Ze had makkelijk door het raam naar binnen kunnen gaan, maar besloot het niet te doen.

Ze hoorde Diana met Tom praten en besloot stil te blijven zitten luisteren. Daardoor hoorde ze ook wat ze moest horen.

Ja, de Mandrikhaan heeft het goed gehoord, dat wicht weet ook niet waar Knokie is.

Maar, denkt de Mandrikhaan grimmig terwijl ze door de regenpijp naar beneden glijdt, dat wicht weet ook van mijn bestaan!

Dat is ernstiger. Dat betekent dat Diana het zeker niet mag overleven.

De gevorkte tong van de slang slipt naar buiten. Angst van een levend mens. Niet te versmaden. Maar de levenskracht van Knokie, een levend skeletje, is nog veel beter.

Maar nu nog niet. Nog even wachten. De val is al opgezet en klappt binnenkort toch wel dicht. Dan zal ze zich nog prima kunnen vermaken met de kinderen en zich met hen voeden.

Ze glibbert beneden in de tuin uit de buis en glijdt door het hoge natte gras van de voortuin. Haar scherpe neus ruikt de

aanwezigheid van het levende skeletje. Het spoor is al een paar dagen oud.

Ze volgt het zwakke geurspoor en glibbert stilletjes door de goot, soms stilhoudend en snuivend. Het spoor leidt haar naar een steegje aan de overkant van het kruispunt.

Plotseling stopt het met regenen en direct breekt er een heerlijk warm zonnetje tussen de wolken door.

De slang snuift bij de ingang van de steeg de lucht op en glijdt dan stil het steegje in.

Diana komt net weer de zolder op en leegt haar armen op de grond. Tom klimt achter haar aan, ook met zijn armen vol kaarsen. Ze bekijken tevreden de buit.

‘Dat zijn wel genoeg kaarsen, denk ik.’

Ze hebben van alles wat gepakt.

Korte dikke kaarsen en lange dunne. Witte, rode, bruine en gele.

‘Dat wordt top!’ zegt Tom tevreden. ‘Die brengen we morgen in onze rugzakken naar school.’

Diana kijkt door het raam en ziet dat buiten de zon schijnt. Ze loopt naar het dakraam en klapt het open. Waarom ze het doet weet ze niet maar ze steekt haar hoofd naar buiten en kijkt de straat af.

Verschrikt trekt ze snel haar hoofd weer naar binnen en kijkt met grote ogen naar Tom.

‘Wat is er?’ vraagt hij verbaasd aan Diana die hem met een bleek gezicht aankijkt.

‘Ik weet het niet zeker, maar ik dacht dat ik aan het einde van de straat juf Leun uit een steegje zag komen.’

Tom loopt naar het raam en steekt zijn hoofd naar buiten.

‘Ik zie niemand. Zeker alweer vertrokken. Of je hebt het je weer verbeeld natuurlijk.’

Diana schudt haar hoofd.

‘Nee, ik weet het wel zeker. En weet je wat zo vreemd is? Het is hetzelfde steegje waar Knokie in terechtkwam toen hij niet kon stoppen met stappen.’

‘Wat is daar verder dan nog in dat steegje?’ vraagt Tom. ‘Misschien kan je zo wel tussen de huizen door naar de straten erachter en nam ze een korte weg.’

‘Het is doodlopend. Daar is niets, alleen vuilniszakken.’

En mijn step, denkt ze achterdochtig. Zou juf Leun...?

Ze schudt de stomme gedachte van zich af, tuurlijk niet.

Onzin.

13. Op zolder

Die donderdag lijkt eeuwig te duren. Het is de laatste donderdag van het schooljaar en dat lijkt de kinderen de beste dag om stiekem op zolder te kamperen.

Lang niet iedereen van groep 8 doet mee. Ondanks dat iedereen enthousiast was, bleken er steeds meer af te vallen. Uiteindelijk zijn het alleen Andrea, Mark, Dirk, Tom en Diana die het aandurven om ook echt op de zolder te gaan kamperen. Gelukkig houden de andere kinderen uit groep 8 hun woord en zeggen ze tegen niemand iets over het kampeeridee.

Omdat het niet voor ieder kind makkelijk is om 's avonds zonder honderd vragen van ouders te moeten beantwoorden van huis weg te blijven, hebben ze verzonnen dat ze bij Diana een pyjama-feestje houden.

Diana's ouders vinden dat natuurlijk prima. Ze zijn allang blij dat hun dochter weer gewoon doet en niet meer over haar 'imaginary friend' praat.

'Wij regelen wel een extra nachtdienst voor ons,' zegt haar moeder. 'Dan hebben jullie het rijk alleen.'

Eén voor één verzamelen ze zich op de zolder bij Diana.

'Cool hier,' zegt Andrea bewonderend. 'Dat wil ik ook. Wij hebben ook een zolder met zo'n luik, maar onze zolder staat vol met oude rotzooi die mijn ouders niet weg willen doen.'

'Ik heb net zo lang gezeurd tot het mocht en mijn ouders hebben toen alle ouwe troep die ze hier hadden opgeslagen weggedaan.'

'Nou dat zullen mijn ouders nooit doen,' zegt Andrea. 'Mijn vaders elpees staan bijvoorbeeld op zolder, dat zijn er honderden. En soms pakt hij zijn oude platenspeler van zolder en een elpee en die draaien ze dan beneden.'

Ze steekt haar vinger walgend in haar keel en rochelt overdreven. 'Juk, van die stomme ouderwetse flutmuziek.'

Als het eindelijk schemert besluiten ze te vertrekken. De groep gaat stilletjes naar buiten en stapt op hun fiets.

De spanning is bij iedereen voelbaar.

‘Heb je de deur van het slot gedaan?’ vraagt Tom fluisterend.

‘Ja natuurlijk,’ zegt Andrea geïrriteerd. ‘Dat was toch mijn taak.

Nou dan doe ik dat ook.’

Ze vertelt er niet bij dat ze hulp heeft gehad. Ze was thuis op zoek gegaan naar de sleutel van de zijdeur in de werkkamer van haar vader. Maar zijn bureau, waar hij zijn sleutels in bewaart, zat op slot.

De volgende dag was Andrea op school naar de zijdeur gelopen en had hem geprobeerd open te doen, maar de deur zat goed op slot.

Ineens had ze een stem achter zich gehoord.

‘Wil je door die deur naar buiten, kindje?’

Haar hart sprong in haar keel.

Gesnapt!

Stotterend en ondertussen wanhopig een smoes verzinnend draaide ze zich om. Ze bereidde zich al voor op een erge straf en het kamperen op zolder zou ze helemaal wel kunnen vergeten.

Maar ze kreeg geen straf. Integendeel! Voor haar verbaasde ogen stak juf Leun haar hand uit. In haar hand hield ze een sleutel.

De sleutel van de deur!

Ze boog zich dicht langs Andrea heen, snoof diep en deed de sleutel in het slot.

Ze draaide het slot los en keek Andrea aan.

‘Ga maar gauw naar buiten, naar je vrienden. Ik ga nu weer naar mijn klas en misschien, misschien vergeet ik wel de deur weer op slot te doen.’

Ze glimlachte samenzweerderig.

Met een rood hoofd van opluchting opende Andrea de deur en ze rende langs de schoolmuur naar het plein, naar de anderen.

Andrea fietst tussen de anderen naar school.

Ze maakt zich een klein beetje zorgen.

Zal juf Leun zich aan haar woord hebben gehouden en ‘vergeten’ zijn de deur op slot te doen? Of staat zij, of misschien zelfs de directeur, hun straks op te wachten? Of is de deur op slot en is het gewoon een gemene grap van de invaljuf? Ze haalt haar schouders op.

‘We zien het wel,’ zegt ze tegen de avondlucht.

‘Wat zeg je?’ vraagt Tom die de vreemde woorden opvangt.

Het doet hem aan Diana denken, die zei laatst ook al zoiets.

‘Niets,’ zegt Andrea snel.

Ze besluiten de fietsen niet in het rek te zetten maar te verstoppen achter de grote rododendron die achter de school staat.

Het is stil op straat.

Geen auto komt langs. Geen vogel roert zich meer. De straatlantaarn bij school werpt een vuil geel licht op de kinderen waardoor hun gezichten met een vreemde kleur lijken op te gloeien.

Stil lopen ze naar de zijdeur toe.

‘Aan u de eer,’ zegt Dirk plechtig, om de spanning te breken. Hij buigt naar Andrea.

Andrea stapt op de deur af en duwt langzaam de klink naar beneden.

‘Kom op,’ sist Tom. ‘We kunnen hier niet eeuwig buiten blijven staan, straks worden we gesnapt.’

Andrea duwt zacht tegen de deur.

Hij beweegt niet.

‘Is-ie op slot?’ hoort ze Dirk vragen.

‘Hij zal wel een beetje klemmen,’ zegt Andrea.

Ze zet haar schouder tegen de deur en geeft een flinke zet. De deur zwaait open. Door de snelheid glipt de klink uit haar handen en de deur knalt met een dreun tegen de muur. Andrea tuimelt naar binnen en komt op haar handen en knieën in de donkere gang terecht.

‘AU!’

‘Ssst! Zachtjes!’ zegt Tom en hij stapt snel achter Andrea aan de gang in. De rest glipt ook naar binnen.

Andrea krabbelt met een rood hoofd overeind.

‘Sorry.’

‘Geeft niet,’ zegt Mark. ‘We zijn binnen.’

Hij stapt voorop.

‘Volg mij!’

Zijn vader is militair en hij vindt zichzelf al net zo stoer.

De school is donker en ziet er heel anders uit dan overdag, vindt Diana. Overdag is het er gezellig. Het licht schijnt dan naar binnen en overal hoor je kinderen. Overdag leeft de school.

’s Nachts is de school een lege schil, dood en saai.

Het ruikt muf.

Hun voetstappen galmen hol en spookachtig door de stille gang.

Mark opent de deur van het ongebruikte lokaal. Uit de kast pakken ze de spullen die ze in de afgelopen dagen hebben verzamelt.

‘En nu naar de zolder.’

Mark heeft op internet een plattegrond van de school gevonden en weet dat er twee luiken zijn om op zolder te kunnen klimmen. Op de plattegrond stond ook nog een trap getekend, maar die is nooit gebouwd. Die was er door de architect ingetekend voor het geval ze ook op zolder nog lokalen zouden gaan maken, maar dat is er nooit van gekomen.

‘Let op,’ zegt hij gewichtig.

‘Er zijn twee luiken. Het ene luik is in het lokaal van groep 3 en de andere is in de lerarenkamer. Ik stel voor dat we dat luik nemen.

Die is het dichtst bij de uitgang van de school.’

Ze pakken hun tassen en volgen de gewichtig met grote stappen vooruitlopende Mark.

Diana kijkt in de kale grauwe lerarenkamer om zich heen. Er staan wat grijze tafels met zwarte oude stoelen eromheen. Op de tafels

staan nog wat leeggedronken koffiekopjes.

‘Jak,’ zegt Andrea naast haar. ‘Wat een smerige kamer.’

Het koffieapparaat in de hoek stinkt naar oude bittere koffie en zijn vieze lucht hangt in de hele kamer.

‘Alsof er hier iets dood is gegaan en ergens ligt te stinken.’

Diana giechelt.

Mark springt vrolijk fluitend op de tafel en klapt het luik in het plafond omhoog. Een zwart gat komt tevoorschijn.

Met een klap valt het luik boven hun hoofd op de zoldervloer. Er komt wat stof naar beneden uit het plafond.

‘Wacht op mijn teken,’ zegt Mark tegen de rest terwijl hij zich omhoogtrekt en door het zwarte gat de zolder op verdwijnt.

Boven hun hoofd horen de anderen hem wat rondstommelen.

Dan klinkt zijn stem: ‘Alles veilig hier! Kom maar boven.’

Andrea rolt met haar ogen als ze Diana aankijkt.

Wat een opschepper!

Ze trekt zich op en klimt de zolder op.

Direct achter haar aan klimmen ook Tom en Dirk naar boven.

Dirk, niet de sterkste, wel de vetste, wordt door Tom en Mark aan zijn armen omhoog getrokken. Even hangt hij met zijn benen schoppend in de lucht, dan trekken ze hem de zolder op. Diana doet haar rugzak met de kaarsen af en duwt deze over de rand van het luik.

Als ze de rand beetpakt en zich omhoog hijst, stopt ze ineens.

Ergens achter haar, uit de school, klinkt een zacht zangerig geluid.

Ze draait haar hoofd om het beter te horen, maar het is stil.

‘Kom je nog, Diana? Of blijf je hier de hele nacht hangen?’ vraagt Mark pesterig. ‘Offeh... heb je ook een handje nodig? Lukt het niet alleen?’

Hij steekt zijn hand naar haar uit.

‘Grmpf,’ zegt Diana en ze trekt zich met één soepele beweging de zolder op.

Als ze boven is probeert ze de donkere zolder te bekijken. Er is bijna geen licht en de duisternis omsluit de vijf kinderen die rond de enige plek staan waar licht doorheen komt. Het luik in de vloer. 'Ik ga het luik dichtdoen,' zegt Mark. 'Dan kan jij licht maken, Diana.'

Diana knielt snel bij haar rugzak neer.

'Even wachten, Mark, niet zo snel. Ik maak eerst licht, dan mag het luik dicht.'

Hij protesteert.

'Maar als je licht maakt dan kunnen we gezien worden.'

Diana kijkt hem aan.

'Wie kan ons hier nou zien, Mark?'

Ze pakt twee dikke kaarsen en zet deze op de grond. Dan pakt ze de aansteker en steekt ze de kaarsen snel aan.

De kaarsen verspreiden een zwak flakkerend licht dat vreemde schaduwen tovert op de gezichten van de kinderen.

BAM!

Diana's hart maakt een sprong van schrik.

Mark heeft het luik met een knal dichtgegooid.

'Tjonge Mark!' roept Andrea. 'Doe normaal!'

'Hier is toch verder niemand, hebben we net van onze betweter gehoord,' schampert Mark met een blik op Diana.

Diana negeert hem. Ze zijn allemaal zenuwachtig, dat is duidelijk.

Snel zet ze op een groot stuk van de zolder overal kaarsen neer. De dunne kaarsen steekt ze eerst aan en daarna drupt ze wat kaarsvet op de grond waarin ze ze vastplakt.

Al snel staan her en der kaarsen gezellig te flakkeren.

Het licht speelt op de balken van het schuine dak boven hen.

Doordat er zoveel kaarsen aan zijn komt het licht tot bijna in de verste hoeken van de grote zolder. Achterin staan wat kasten, kratten en verhuisdozen. Ook staan er oude schoolborden, afgedankt door de komst van de digiborden en wat gymtoestellen. Een bok met een kapotte poot hangt scheef tegen een kast en

ernaast ligt een bundel oud touw.

Aan de andere kant staan nog wat dozen opgestapeld die vermoeid tegen een paar oude metalen grijze kasten aanleunen.

Tom en Dirk hebben een kist gepakt en slepen deze naar de lichtkring.

Tom pakt wat flessen uit en zet deze naast de kist en Dirk haalt de lekkernijen tevoorschijn die hij van zijn ouders heeft gejat.

Met een plechtig gebaar zet hij ze op de kist.

‘Deze zijn eigenlijk bestemd voor de receptie van de burgemeester en de wethouders ter gelegenheid van zijn 50ste verjaardag. Maar die mensen zijn toch al te dik, dus kon het best wat minder vond ik.’

De anderen lachen. Het breekt de spanning.

Andrea heeft intussen twee mobiele speakers neergezet en haar iPod erop aangesloten.

Al snel klinken de klanken van Stromae aanstekelijk over de zolder.

‘Dat is het favo liedje van Knokie,’ schiet het door Diana heen.

‘Morgen, morgen ga ik weer naar je zoeken Knokie. En ik zal je zoeken tot ik je vind.’

Tom opent een fles cola en laat deze rondgaan.

‘Ik heb er wat rum van mijn vader ingedaan,’ zegt hij ondeugend.

Diana aarzelt voor ze een slok neemt.

‘Rum? Mag dat wel?’

‘Je hoeft toch niet meer te rijden vandaag?’ grapt Mark.

Diana neemt een flinke slok. De rum met cola voelt zoet in haar mond maar brandt door haar slokdarm naar beneden als ze het doorslikt.

Ze proest ervan.

De anderen lachen.

‘Kom dansen,’ zegt Andrea plots tegen Mark als een nieuw liedje begint.

Al snel volgende de anderen. Ze gaan op in de muziek en dansen urenlang.

Diana had zich nog afgevraagd wat ze op die zolder zouden moeten doen. Zouden ze zich niet gaan vervelen? Zou ze een spelletje mee moeten nemen?

Maar nu, hier, met de muziek en het kaarslicht, samen in het geheim op de lege zolder van de school verveelt ze zich geen moment. De muziek voert haar en de anderen mee. Ze eten van de hapjes van Dirk, ze drinken uit de meegebrachte flessen cola van Tom en ze dansen tot diep in de nacht.

Uren later zitten ze in een kring.

De dunne lange kaarsen zijn al lang geleden opgebrand. De dikke kaarsen verspreiden een zacht licht.

Diana gaapt. Ze is moe. Moe van de spanning, moe van het dansen op de muziek.

Ook de anderen zijn moe. Andrea heeft de muziek zacht gezet en ze luisteren stil naar een liedje over liefde en eenzaamheid.

‘Het is genoeg geweest,’ zegt Mark ineens.

‘Nu is het tijd voor het tweede deel. We gaan slapen en morgenvroeg staan we op om weer hier te verdwijnen.’

Dirk lacht. Hij heeft duidelijk te veel cola op.

‘Nee, we gaan slapen en morgenvroeg klimmen we gewoon door het luik naar beneden en gaan we in de klas zitten. Alsof er niets gebeurd is.’

De anderen lachen met hem mee.

Dat is een goed idee!

Dat doen we!

Mark, die vindt dat hij als zoon van een militair alles goed moet regelen, vertelt hun wat er morgenochtend dan allemaal moet gebeuren.

‘Die kaarsen laten we gewoon staan, die hoeven we niet op te ruimen.

De resten van het eten stoppen we in een plastic tas in jouw rugzak, Dirk.

De flessen kunnen we ook hier laten, hier komt nooit iemand. En als er een keer iemand komt, nou dan zijn wij allang weg van school. Onze slaapzakken proppen we ook in onze rugzakken. Niemand zal het ooit weten.'

Zo simpel is het.

Diana rolt haar slaapzak uit en kruipt erin. Andrea gaat naast haar liggen en Tom gaat aan de andere kant naast Diana liggen. Mark zoekt een plekje verderop, bij een grote kaars. Dirk aarzelt nog.

'Kom Dirk, bedtijd jongen, of moet je een kusje van je mama hebben?' plaagt Mark hem. 'Kom dan maar hier hoor, jongen.'

Hij maakt overdreven kusgeluidjes in de lucht.

'Neu,' mompelt Dirk. 'Ik moet even naar de wc.'

Hij loopt naar het luik, opent het en verdwijnt door het gat naar beneden. Het luik valt achter hem dicht.

Diana voelt hoe moe ze is. Haar voeten lijken wel brandende kolen. Haar hoofd suist een beetje.

Naast haar zegt Andrea: 'Aaah, heerlijk. Even liggen, gewoon met mijn ogen dicht.'

Dan valt ze in slaap.

Aan de andere kant van Diana ligt Tom, hij is ook al in slaap gevallen.

Diana luistert naar de stilte op zolder, maar dan vallen ook haar ogen dicht.

14. Licht in het lokaal

Ineens schrikt Mark wakker.

Hij schiet rechtop.

Een geluid!

Hij luistert.

Om hem heen is het helemaal aardedonker. De kaarsen zijn allemaal uit, behalve degene die naast hem staat. Die geeft een klein bolletje geel licht.

Daar!

Dat geluid!

Daar is het weer!

Hij houdt zijn hoofd scheef om te horen waar het vandaan komt.

Het lijkt wel van beneden te komen.

Zouden ze zich verslapen hebben en komen de leraren al op school aan?

Hij kijkt op zijn horloge.

De lichtgevende cijfers geven aan dat het half drie 's nachts is. Nog lang geen ochtend dus.

Hij pakt de kaars van de grond en houdt deze boven zijn hoofd.

Verderop ziet hij de anderen liggen.

Hij ziet Andrea, naast haar Diana en daarnaast ligt Tom. De slaapzak van Dirk, die naast Tom ligt, lijkt leeg.

Leeg?

Zachtjes staat hij op en loopt naar de slaapzak van Dirk.

Hij knielt erbij neer om het beter te zien, maar dat is niet nodig.

Dirk is er niet.

Mark moet zich goed concentreren om zich te herinneren wat er is gebeurd.

Ze gingen slapen en Dirk ging nog even naar de wc, beneden.

Mark kan zich niet herinneren of Dirk teruggekomen is. Hijzelf was ook gaan liggen en waarschijnlijk al in slaap gevallen voordat

Dirk terug was gekomen.

Mark grinnikt. Waarschijnlijk kon Dirk niet alleen door het luik weer naar boven komen en misschien ligt hij nu wel in de lerarenkamer te slapen.

Zou kunnen.

Maar hij twijfelt. Dan had Dirk hen toch wel geroepen en wakker gemaakt.

Misschien is Dirkje wel naar huis gegaan, stiekem.

De schijter.

Zou kunnen.

Maar Mark twijfelt nog steeds. Hij voelt zich verantwoordelijk voor de anderen.

Zijn vader zegt altijd tegen hem: 'Een goede leider let op zijn mannen. Die laat ze niet aanmodderen, maar zorgt ervoor dat hij precies weet waar ze zijn en wat ze doen. Dus, zoon, als jij een goede leider wil zijn, moet je altijd weten waar je vrienden zijn en wat ze doen. Vergeet dat niet.'

Mark had het goed in zijn oren geknoopt. Anders dan de andere kinderen had hij thuis, aan zijn vader, wel verteld dat ze die nacht op zolder zouden blijven kamperen. Zijn vader had het een goede grap gevonden. Maar hij had hem ook deze raad meegegeven.

Met het geluid van de raad van zijn vader in zijn oren, gaat Mark op zoek naar Dirk. Hij knielt bij het luik en opent het zachtjes. Dan steekt hij zijn benen door het gat en laat zich op de tafel in de lerarenkamer zakken. Voor de zekerheid laat hij het luik boven zijn hoofd openstaan. Zo kan Dirk altijd de anderen wakker maken als hij terugkomt voor Mark hem gevonden heeft.

Met een voorzichtig sprongetje komt hij op de grond terecht en hij loopt naar de deur van de lerarenkamer. Ook de gang is donker. Na een kleine aarzeling loopt hij de gang in. Verderop schijnt er licht onder één van de deuren door. Het is de deur van hun lokaal. Zou Dirk daarheen zijn gegaan? Maar waarom?

Of....

Het verhaal van juf Leun schiet hem te binnen. Zou er een inbreker in het lokaal zijn?

Eerst Dirk vinden.

Voorbij de hal met de voordeur van de school zijn de jongens-wc's.

Mark duwt de deur open.

'Blèh, wat een stank.'

Hij vermant zich en opent wat deurtjes. Veel jongens trekken de wc niet door en zo te ruiken heeft Dirk dat ook niet gedaan.

'Dirk!' zegt hij zacht.

Geen antwoord. De wc is leeg.

Opgelucht verlaat hij de jongens-wc en hij sluit de deur.

Verderop lonkt het licht dat onder de deur van hun lokaal schijnt.

Zou Dirk de inbreker gesnapt hebben?

Of andersom misschien. Misschien heeft de inbreker hem wel gevangen. Vastgebonden.

Mark sluipt naar het lokaal toe.

Het witte licht is fel.

Hij drukt de klink naar beneden en opent de deur op een kiertje.

Het witte licht verblindt hem, maar zijn ogen wennen snel en dan kan hij de klas in kijken.

Daar!

Daar zit Dirk!

In zijn bankje. Zijn handen heeft hij voor zich op het tafeltje.

Roerloos zit hij daar, met grote ogen.

Het is stil in het lokaal. Doodstil.

Dan ineens beweegt Dirk zijn hoofd. Hij kijkt naar de kier van de deur en ziet Mark.

Dirk opent zijn mond en schreeuwt.

Zonder geluid.

Mark hoort niets. Hij kijkt als gebiologeerd naar de mond van Dirk die open en dicht gaat.

'HELP!' lijkt hij te roepen en 'WEG!'

Maar Mark hoort niets. Vreemd.

Dan ziet Mark ineens een beweging vooraan in de klas.

Er staat daar iemand!

Voor de klas. Een mens... of niet?

Dan ziet hij het wezen.

Een afschuwelijk wezen!

Zijn hart klopt keihard in zijn keel. Zijn handen worden nat van zweet. Druppels zweet lopen van zijn hoofd in zijn nek. Hij spert zijn ogen wijd open.

Hij gelooft niet wat hij ziet.

Dan beweegt de Mandrikhaan haar hoofd en kijkt naar de kier van de deur.

Ze grijnst en steekt een vinger uit naar de deur.

Ze wenkt.

Mark tuimelt achterover terug de gang in. Hij slipt en valt. Zijn gympen piepen wanhopig over de gladde vloer om houvast te krijgen.

Op handen en voeten rent hij door de gang en hij valt de wc binnen. Hij duikt een hokje in en schopt de deur van het hokje met zijn voet dicht. Hijgend en met opengesperde ogen zit hij onderuitgezakt op de wc-pot en hij duwt zijn rug zo ver mogelijk tegen de muur.

Hij houdt de deur van het wc-hokje in de gaten.

‘Wat nu?’ jammert een stem in zijn hoofd.

‘Wat nu?’

Op zolder begint Tom luid te snurken. Andrea wordt wakker van het uitbundige gesnurk van Tom.

‘Tom,’ zegt ze. ‘Tom, je snurkt.’

Tom snurkt vrolijk door.

Andrea drukt haar handen op haar oren om het niet te horen, maar het snurken klinkt dwars door haar handen heen.

Hoe kan Diana nou daar doorheen slapen? denkt ze en ze draait zich op haar andere zij, zo ver mogelijk bij dat irritante geluid vandaan. En dan ziet ze... het luik.

Het luik staat open!

Op slag vergeet ze Tom en zijn gesnurk. Ze schiet overeind in haar slaapzak.

Hoe kan dat nou? Het luik staat open.

Wie heeft het luik opengezet?

Ze kijkt rond over de zolder.

Ze ziet de grote kaars staan en daarnaast ligt de slaapzak van Mark.

Leeg.

Hij is natuurlijk naar de wc, denkt Andrea.

Dan voelt ze dat ze eigenlijk ontzettend moet plassen.

‘En als Mark nu naar de wc is, kan ik ook wel gaan.’

Dat is een prettig idee.

‘Als ik nu naar de wc ga, ben ik niet alleen beneden in die lege school.’

Ze stapt uit haar slaapzak en gaat bij het luik zitten. Ze laat haar benen even in de lucht bengelen voor ze afzet en met een plofje komt ze op de tafel in de lerarenkamer terecht.

De deur staat nog op een kier en ze gluurt de gang in.

Niemand.

Snel loopt ze naar de meisjes-wc en ze trekt het deurtje van het laatste hokje open.

Van schrik vergeet ze dat ze moet plassen.

Op de meisjes-wc, daar in het laatste hokje, haar vaste plek, zit Mark. Hij heeft één knie opgetrokken en houdt zijn handen voor zijn gezicht.

‘Mark!’ roept Andrea. ‘Wat doe jij in de meisjes? Ik weet wel dat jullie nooit doortrekken en dat het vreselijk stinkt op de jongens, maar om dan hier te gaan...’

Mark laat zijn armen zakken en kijkt Andrea met grote ogen aan. Hij ademt diep in.

‘Andrea! Gelukkig, jij bent het.’

‘Wat is er Mark?’

Mark staat op en zegt gehaast en verwilderd: ‘We moeten hier weg!’

Nu! Dirk!

Dan stokt hij en zijn ogen gaan weer wijd open.

‘Oh nee,’ kreunt hij.

Voor Andrea kan vragen wat er met hem is, klinkt achter haar een kille stem. Een stem die door merg en been gaat.

‘Zo, twee voor de prijs van één. Dat is boffen. Nou Tom en die andere meid nog en mijn geluk is compleet.’

Langzaam draait Andrea zich om.

Ze ziet een klauw op zich afkomen.

Dan wordt het zwart.

Ver weg hoort ze hoe Mark schreeuwt en krijst, zo hard hij kan, maar ze kan het niet verstaan.

Diana droomt. Ze zit in een roeibootje op een meer. De zon schijnt en Knokie zit tegenover haar. Hij laat haar een ring zien. Ze wil net giechelend zeggen dat dat toch niet kan als er een schreeuw vanaf de oever klinkt. En de droom spat uit elkaar als een porseleinen kopje op een tegelvloer.

Versuft gaat ze rechtop zitten.

Naast haar klinkt het gesnurk van Tom. Ze schudt aan Tom, hij maakt een knorrig geluid en gaat op zijn zij liggen. Het gesnurk stopt. Diana kijkt naar Andrea maar ziet dan dat haar slaapzak leeg is. Een stukje verderop ziet ze het luik. Het staat open.

Ze hoort een zacht geluid. Een schuifelend geluid achter in de zolder. Dan een nieuw geluid, van veraf. Het klinkt als het zingen van een vampier, maar dan anders. Het schuifelende geluid is gestopt.

Ze kijkt naar de flakkerende kaars. Daar ligt Mark. Maar dan ziet ze dat ook de slaapzak van Mark leeg is. En die van Dirk ook!

Dat is vreemd, heel vreemd.

Waar zijn ze allemaal?

Ze schudt weer aan Tom.

‘Tom, wakker worden.’

Tom wordt wakker en gaat overeind zitten. Hij krabt zich op zijn hoofd.

‘Ja, mam?’ zegt hij slaapdronken. ‘Moet ik al opstaan?’

Diana schudt weer aan hem.

‘Nee, gek. Ik ben het, Diana.’

Tom opent zijn ogen.

‘Oh, Diana, ben jij het?’ zegt hij dom.

‘Nee, de koningin, nou goed. Tom, je moet wakker worden.’

‘Ik ben wakker.’

Hij krabt weer op zijn hoofd.

‘Mark, Andrea en Dirk zijn weg,’ fluistert Diana.

Meteen is Tom klaarwakker. Hij springt op, vergeet dat hij in een slaapzak zit en valt met een dreunende klap languit op de zoldervloer.

De klap lijkt wel door de hele school heen te galmen.

‘Stil nou!’ sist Diana.

Tom kruipt mopperend en scheldend uit zijn slaapzak.

Samen kijken ze over de rand van het gat.

De lerarenkamer is leeg en stil.

‘We gaan kijken waar ze zijn.’

‘Waarom?’ zegt Tom. ‘Misschien zijn ze wel naar de wc?’

‘Allemaal tegelijk?’

Tom haalt zijn schouders op.

‘Ja, eh, kan dat niet?’

Dan hoort Diana weer het zacht zingende geluid.

‘Hoor je dat?’

Tom luistert en knikt.

‘Iemand zingt.’

Diana huivert. Een koude rilling trekt over haar ruggengraat.

‘Weet je dat verhaal over de Mandrikhaan nog?’

Tom knikt weer.

‘Denk jij dat dit...?’

Diana haalt haar schouders op.

‘Ik weet het niet, maar raar is het wel. Kom, we gaan kijken.’
Ze laten zich door het luik naar beneden zakken en sluipen naar de deur.

In de gang is het stil en donker.

‘Kijk,’ fluistert Diana. ‘Daar bij ons lokaal. Licht!’

Tom knikt.

‘We gaan kijken.’

Stil sluipen ze naar de deur van hun lokaal. Vlakbij de deur blijven ze staan om te overleggen.

‘Wat nu?’ vraagt Diana.

Tom aarzelt. Een deel van hem gelooft Diana, maar een ander deel van hem niet. Dat deel zegt: kom op Tom, levende skeletten bestaan niet, vampiers en zombies ook niet en een Mandrikhaan al helemaal niet. Loop gewoon dat lokaal binnen. Hij legt zijn hand op de klink, maar trekt hem dan weer terug.

‘We gaan in het lokaal van groep 7 kijken,’ fluistert hij tegen Diana. ‘Daar is een ruitje in de tussendeur. Dan kunnen we misschien zien wat er in ons lokaal gebeurt.’

‘Goed idee,’ fluistert Diana en ze sluipen door de gang naar het andere lokaal.

Aan de andere kant van de deur staat de Mandrikhaan te luisteren naar de fluisterende woorden van de Tom en Diana.

Ze grijnst.

‘Slimme donders, maar niet slim genoeg.’

De Mandrikhaan loopt weer naar haar plek vooraan in de klas.

Ze kijkt naar de drie bange kinderen die voor haar zitten.

Ze zitten vast aan hun bankje.

Andrea haar handen zijn in het bankje gegroeid.

Ik kan nooit meer los, denkt ze wanhopig, waarom moest ik ook zo nodig op die stomme zolder gaan slapen?

Voor haar ligt de kaart van Azië. Ze weet dat ze de juiste plaatsen moet aanwijzen, maar ze kan ze niet aanwijzen want haar handen zitten in het tafelblad vastgegroeid.

‘Rawhalpindi,’ klinkt de ijzige stem van de Mandrikhaan.

Wanhopig kijkt Andrea op.

‘Ik... ik...’ stamelt ze.

‘Niet spreken jij, aanwijzen!’

Andrea trekt en rukt wanhopig, maar haar handen komen niet los uit het tafeltje.

De Mandrikhaan bukt en zegt vlakbij haar oor:

‘Nog even kindje. Als je de volgende niet weet aan te wijzen, zal ik je toch echt moeten straffen. Misschien wel door een drupje van je bloed te drinken.’

Andrea is wanhopig en bang. Haar angst straalt over naar de Mandrikhaan die ervan geniet.

Heerlijk.

Maar niet genoeg.

Ze moet dat ondode ventje vinden en snel ook.

Ze voelt dat haar krachten zijn afgenomen, nog even en ze kan zelfs deze kleine kinderen niet goed meer in haar macht houden.

‘Ik moet me snel voeden met de levenskracht van het skeletje en dan zal ik mijn volle macht weer ten toon kunnen spreiden. De hele wereld zal huiveren!

Iedereen zal er dan aangaan!’ krijst ze en ze grijnst een rij scherpe tanden bloot. ‘IEDEREEN!’

Dan draait ze zich om en kijkt Dirk aan.

‘De tafel van drie, jongen en snel nu!’

Dirk hoort het haar zeggen.

De tafel van drie. Dat is een makkie. Zeker voor een groep 8-er die altijd de hoogste cijfers haalt voor rekenen. De tafel van de drie.

Belachelijk makkelijk.

Hij opent zijn mond om hem op te ratelen, maar sluit hem dan weer snel.

Hij weet het niet meer!

De tafel van drie!

Hij weet het niet!

De Mandrikhaan komt naar hem toe.
Met afschuw kijkt hij in de zwarte diamanten ogen van het wezen.
Hij ruikt haar rottende adem als ze zich vooroverbuigt.
De gesprongen aders op haar doorschijnende huid verspreiden een rode gloed op haar afschuwelijk vervormde gezicht.
‘Nog steeds koppig, kleintje? Als je de tafel van drie niet snel opzegt, dan zal ik je moeten straffen. Of weet jij misschien waar dat lieve skelettenvriendje uithangt?’

Dirk slikt en knijpt zijn ogen stijf dicht. Maar het helpt niet. Ook met zijn ogen dicht ziet hij het gezicht van de Mandrikhaan voor zich. Net zo helder en duidelijk als wanneer hij zijn ogen open heeft.

De Mandrikhaan schuifelt naar haar volgende slachtoffer.
Mark ziet haar dichterbij komen. De jurk slobbert om haar heen.
‘Je was al niet moeders mooiste, juffie Wandī. Maar nu ben je helemaal een lelijk kreng,’ zegt hij koppig.
Ze pakt de hand van Mark van zijn tafeltje en houdt deze stevig vast.

Ze knijpt zo hard dat Mark het gevoel heeft dat zijn vingers in haar harde knuist verfrommelen.
‘AU! Bitch!’

De Mandrikhaan pakt een grote houten liniaal en slaat keihard op het tafeltje van Mark.
Op de maat van de keiharde slagen zegt ze: ‘Mijn naam is mevrouw Leun! En niet juffie Wandī! Begrepen!’
Bij iedere slag schrikt Mark op in zijn stoel.
‘Met jou ga ik me ook nog wel bezighouden,’ zegt ze dreigend.
‘Maar nu nog niet. Geniet nog maar even van het geluid.’
Ze geeft nog een harde klap op het tafeltje van Mark. Dan draait ze zich om.

Een valse grijns breekt door op het gezicht van de Mandrikhaan.
‘Ik hoor... ik hoor jullie vriendjes al komen. Ik denk dat ze jullie willen komen redden.’

En met die woorden sluipt ze in de richting van de tussendeur die naar het lokaal van groep 7 leidt.

Mark heeft haar niet gehoord. De laatste klap lijkt in zijn hoofd gewoon door te gaan. Harder en harder. Hij kreunt en houdt zijn handen op zijn oren om het geluid buiten te sluiten. Tevergeefs. Hij kan zich er niet voor afsluiten. Het dreunt en het blijft dreunen in zijn oren. Zo hard dat het pijn doet.

Tom staat achter de tussendeur. Diana staat naast hem.

‘En nu?’ vraagt Diana zachtjes.

‘Let op.’

Op het ruitje van de tussendeur zit een poster van de maan geplakt.

Tom maakt voorzichtig een hoekje los en klapt de flap omhoog.

Achter de poster komt het raampje tevoorschijn.

Tom kijkt verbaasd.

‘Het raam is helemaal donker? Er brandde toch licht in ons lokaal? Hoe komt het dan dat we niets kunnen zien? Ik begrijp er geen hout van.’

Maar dan wordt de deur met een ruk opengetrokken.

Licht flitst door de open deur het lokaal in.

In het felle licht ziet Tom een magere graaiende klauw tevoorschijn komen.

De klauw grijpt zoekend in het rond, grijpt Diana vast en sleurt haar schreeuwend het lokaal in. De deur klapt dicht.

Stilte.

Duisternis.

Tom staat verdwaasd in het donker te kijken.

‘Diana!’ roept hij en hij bonkt op de tussendeur.

Geen beweging in te krijgen.

Hij bonkt en stampet en schopt tegen de deur.

Als een kluis, zo dicht.

Dan hoor hij ineens een stem. De stem van juf Leun. Schor en

gebiedend. Onheilspellend.

‘Jij mag ook zo hoor, Tom. Gewoon op je beurt wachten.’

Van schrik deinst hij naar achteren.

Een wapen, denkt hij, ik heb een wapen nodig!

Hij herinnert zich ineens dat hij op de zolder een ijzeren staaf heeft zien liggen.

‘Dat is een prima wapen. Die moet ik hebben!’

Hij rent de klas uit en vliegt door de gang naar de lerarenkamer.

Zwetend klimt hij op de tafel, trekt zich op aan het luik en tuimelt de zoldervloer op.

Snel staat hij op en kijkt in het rond.

Het licht van de laatste kaars is flets, maar het is genoeg.

Daar!

Daar ligt de ijzeren staaf.

Een stem klinkt weer in zijn hoofd.

‘Ik kom je halen, Tom!’

Dan klapt achter hem het luik dicht.

Tom springt een meter de lucht in en draait zich om.

Zijn hart klopt in zijn keel.

De staaf ligt te ver weg om snel te kunnen pakken.

Bij het luik, in het flauwe flakkerende licht van de laatste kaars, staat iemand!

Of beter gezegd, iets.

Een skeletje!

15. De zombie

Het skeletje heft zijn hand op en zegt schuchter: 'Hai Tom. Ik ben Knokie.'

Tom zijn mond valt open.

'Je bent het echt?'

'Nee, mijn moeder,' grapt Knokie, maar hij wordt dan meteen weer serieus.

'Je hebt mij toch gezien, tijdens dat feest op het toneel?'

Tom knikt.

'Ja maar wat...'

'Wat ik hier doe?'

Tom knikt.

'Nou simpel. Nadat ik gevlucht was toen mijn laken van mij afgetrokken was, rende ik op goed geluk een kamer in. Toen hoorde ik opeens het gezang van de Mandrikhaan. Ik schrok me te pletter. De Mandrikhaan was hier op school! Ik zag gelukkig het luik in het plafond, maakte het open en klom erdoorheen, voordat ze me vond. Ik verstopte me hier op de zolder. Wat moest ik doen? De Mandrikhaan zou mij zeker willen vangen. Maar ook jullie waren in gevaar. Ik was te bang en durfde hier niet weg. En toen kwamen jullie ineens de zolder op met zijn allen. Ik durfde me niet te vertonen voor iedereen.'

Tom knikt.

'Dat begrijp ik wel.'

'De Mandrikhaan is hier op school. Ze zal de gevangen kinderen zeker kwaad doen. Maar mij wil ze ook hebben. Ze heeft mij nodig om te kunnen blijven wie ze is!'

Hij bibbert en zijn botjes rammelen zacht tegen elkaar.

Dan verstijft hij.

Tom hoort het ook.

Beneden hen, onder het luik, klinkt een geluid. Een stem zingt zacht.

‘Ik zal je vinden. Ik ga je vinden.’

Snel steekt Tom de ijzeren stang door het handvat van het luik en door een ring in de vloer. Zo zit het luik vast.

Dan schuifelen ze bij het luik vandaan. Tom pakt de laatste kaars van de vloer en houdt deze voor zich uit.

Zo stil ze kunnen, sluipen ze over de zolder, helemaal naar de andere kant.

‘Ze zal het luik openkrijgen,’ fluistert Tom. ‘Wat moeten we doen? We zijn verloren.’

Knokie trekt aan Toms arm.

‘Kom mee,’ zegt hij zacht. ‘Er is nog een uitgang. Misschien kunnen we op tijd wegkomen.’

Hij gaat voorop naar een luik in de muur. Het ziet eruit als een klein deurtje. Het is ooit gemaakt om spullen van de ene zolder naar de andere te kunnen brengen, maar het bleek veel te smal en te klein en dus is het nooit gebruikt.

Samen sjoeren ze het deurtje open.

Tom schijnt met de kaars achter het deurtje.

‘Een gang. Hier kunnen we doorheen kruipen. Ik denk dat deze gang naar de gymzaal gaat.’

Hoort hij nou achter hen een schrapend geluid? Hij durft niet te kijken, maar duwt Knokie de gang in. Als hij ook in de gang is pakt hij het deurtje en klapt het zachtjes dicht.

Tom weet het niet, maar het is net op tijd. Het zolderluik, hun luik, beweegt. Het gaat een klein stukje omhoog, maar de stang houdt het luik tegen. Een knokige arm komt tevoorschijn en voelt in het rond tot het de ijzeren stang vindt. De arm sjoert aan de stang en schuift deze door de ring totdat het luik weer vrij is. Dan duwt de arm het luik nog verder open en verschijnt het hoofd van de Mandrikhaan die zoekend rond speurt.

‘Ruik ik een skeletje?’ fluistert de stem.

‘Als ik nou nog in een slang kon veranderen, kon ik het geurspoor weer vinden en volgen.’

De Mandrikhaan klimt op de zolder en kijkt in het rond.
'Hier hebben die kinderen hun feestje gebouwd. Hier zal het skeletje dus niet zijn,' sist ze teleurgesteld en ze verdwijnt weer door het gat naar beneden.

Tom en Knokie lopen intussen gebukt door de lage smalle gang tot ze aan het einde komen.

'Hier zit weer zo'n deurtje,' fluistert Knokie.

Hij duwt, maar het deurtje geeft niet mee.

Tom wurmt zich naast Knokie en samen duwen ze met volle kracht tegen de deur. Daar is de deur niet tegen bestand en hij schiet open.

'Hola,' roept Knokie verschrikt en hij tuimelt het donker in.

'Knokie!' roept Tom en kijkt over de rand.

'Hier ben ik,' hoort hij Knokie zeggen. 'Gelukkig hangen de touwen hier tegen de muur.'

Hij hangt in de gymzaal aan één van de touwen en slingert zacht heen en weer.

Dan begint hij af te dalen. Tom grabbelt tot hij ook een touw vastheeft en klimt dan ook langs het touw naar beneden.

Ze hebben haast. Ze weten niet waar de Mandrikhaan is, misschien wel vlakbij!

Tom rent naar het raam en zet het open. De koude nachtlucht slaat in zijn gezicht.

'Kom Knokie! Naar buiten.'

Hij klimt in de vensterbank en steekt zijn hand uit naar Knokie die zijn hand stevig vastpakt. Tom trekt Knokie ook op de vensterbank. Even kijkt Tom rond.

De gymzaal is aan de achterkant van de school gebouwd en niemand kan hun zien. Achter de gymzaal ligt een veldje waar ze in de zomer vaak buiten gymmen.

Verderop staat de oude kerk.

Snel klimt Tom uit het raam en springt op het gras. Knokie volgt zijn voorbeeld.

‘Wat nu?’ vraagt Tom aan Knokie.

‘Er is maar één iemand die ons kan helpen,’ zegt Knokie. ‘En dat is Glaminia.’

‘Glaminia? Je vampiervriendinnetje! Zij bestaat dus ook echt?’ zegt Tom ongelovig.

‘Tuurlijk,’ antwoordt Knokie. ‘Waarom niet? Er bestaan nog wel vreemdere wezens. Zoals je wel weet inmiddels.’

‘Maar waar vinden we haar? Op het kerkhof?’

Knokie schudt zijn kleine schedeltje.

‘Nee, ze woont hier ver vandaan. Ze is pas geleden hierheen gekomen om me te waarschuwen voor de Mandrikhaan, maar ik geloofde haar niet echt. Dus ik ben gebleven. Bij Diana. Sufferd die ik ben.’

En Knokie gaat in het gras zitten en houdt zijn schedeltje in zijn handen.

‘Sufferd die ik ben. Ik had moeten vluchten, nu zijn jullie allemaal in gevaar.’

Tom kijkt naar Knokie en geeft hem dan een por.

‘Hé, van zelfmedelijden is nog nooit iemand beter geworden, hoor,’ zegt hij streng. ‘En zo vinden we Glaminia zeker niet.’

Knokie kijkt naar Tom op.

‘Je hebt gelijk. Help me eens overeind.’

Hij steekt zijn benige handje naar Tom uit.

‘We gaan naar de kerk,’ zegt Knokie. ‘Daar zullen ze wel raad weten.’

Tom kijkt verbaasd naar Knokie.

Naar de kerk? Wie weet daar raad, de dominee soms?

Maar hij zegt niets en samen lopen ze naar de kerk.

Het oude kerkgebouw doemt somber en donker voor hen op.

Knokie opent een klein deurtje aan de zijkant, kijkt om en zegt dan tegen Tom: ‘Wacht hier op mij.’

Hij verdwijnt naar binnen en sluit de deur.

Tom staat verbaasd voor de gesloten deur. Het is stil hier buiten. De sterren flonkeren zacht aan de hemel. De maan schijnt met zijn kille licht op hem neer.

Hij huivert een beetje in de koude nachtlucht.

‘Mooi is dat,’ mompelt hij. ‘Nu moet ik hier gaan staan wachten.

Terwijl Knokie in de kerk ronddwaalt op zoek naar Glaminia.’

Hij voelt aan het deurtje, maar het zit op slot. Verderop ziet Tom nog zo’n deurtje. Hij loop erheen en rammelt er een beetje aan.

Dit deurtje geeft mee.

‘Niet op slot,’ zegt hij zachtjes. ‘En nu?’

Dan neemt hij een besluit.

‘Ik ga hier niet als een zombie blijven staan wachten op dat skeletje,’ mompelt hij tegen de nachtlucht.

Hij opent de deur en neemt een stap het donker in.

Tom verwacht op de vloer van de kerk te stappen, maar hij stapt in een gat en tuimelt de trap af.

‘Whoohoo!’ roept hij verschrikt terwijl hij onzacht over de stenen traptreden naar beneden stuitert en met een harde bonk op de stenen vloer landt.

Hij voelt aan zijn hoofd, daar komt een lelijke buil omhoog.

Stommelend komt hij overeind en hij kijkt de kerker rond. Plots voelt hij dat hij niet alleen is. Er beweegt iets in het donker en het komt op hem af!

In het licht van de maan dat langs de trap naar beneden valt ziet hij ineens zijn ergste nachtmerrie werkelijkheid worden.

Voor zijn ogen komt uit een nis een vreemde figuur wankelen. Zijn gezicht is als een rottend masker en hij wankelt met stijve benen op Tom af.

Een zombie!

Hier! In de kerker van de kerk!

De zombie loopt met gestrekte armen naar hem toe. De holle ogen in het karkas kijken hem moordzuchtig aan. Een reutelend geluid ontsnapt aan de rottende lippen van de zombie.

Tom is verstijfd van schrik. Hij kan zich niet meer bewegen. De handen van de zombie sluiten zich met een misselijkmakend geluid om zijn keel en beginnen te knijpen. Hard te knijpen. Toms keel wordt dichtgeknepen en hij reutelt. Hij probeert iets te zeggen maar het lukt niet. Wanhopig probeert hij zijn stem terug te vinden. 'Arrgghh,' kan hij alleen maar zeggen. De zombie verschuift zijn handen om nog beter grip te krijgen. Zijn gezicht, of althans wat ervan over is, houdt hij vlakbij het gezicht van Tom. De vette plakkerige zwarte haren van de zombie zwaaien een beetje heen en weer. De mond van de zombie vertrekt in een grijns. Met al zijn krachten waagt Tom weer een poging om iets te zeggen. "li... zoe... Glami... ia,' reutelt hij. De zombie kijkt verrast. Hij laat de nek van Tom een beetje los. 'Ik zoek Glaminia,' zegt Tom weer. Zij stem klinkt schor. De zombie opent zijn mond en zijn gezicht vertrekt. Dan spreekt de zombie. Zijn stem klinkt borrelend, alsof hij onderwater praat. 'Glaminia? Jij zoekt Glaminia?' Tom probeert te knikken maar zijn nek zit nog vast in de greep van de zombie. 'Ja, Glaminia,' zegt Tom iets krachtiger nu. De zombie laat Tom ineens los en doet een stap naar achteren. Hij gaat op een stuk steen zitten en steunt zijn hand onder zijn kin. 'Zeg dat dan meteen,' zegt hij en kijkt op naar Tom die verbijsterd naar de zittende zombie staart. 'Hoe vind je mij trouwens als Rodin?' Tom haalt niet begrijpend zijn schouders op. 'Rodin?' 'De cultuurbaar,' schampert de zombie. 'Hij weet niet eens wie Rodin was.' 'Inderdaad,' zegt Tom.

De zombie peinst in stilte.

‘Ben ik?’ mompelt hij. ‘Denk ik?’

Dan schudt hij zijn hoofd en kijkt Tom weer aan.

‘Ik kom er niet uit. Maar je zoekt Glaminia, zei je. Glaminia, het mooiste vampiermeisje dat ik ooit ben tegengekomen. Ik zal je helpen, kom, naar de toren.’

De zombie staat energiek op en opent een deur achterin. Achter de deur is een trap.

‘We gaan via de kerk.’

‘Naar de toren?’ vraagt Tom verbaasd.

‘Nee, naar de friettent,’ antwoordt de zombie jolig.

Tom volgt hem. Verderop komen ze langs nog zo’n deurtje. Vanaf de andere kant van de deur klinkt er een gesmoord roepen.

‘Hé!’ roept de zombie terwijl hij spetterend met zijn vuist op de deur slaat. ‘Rustig aan jij, je bent al een paar eeuwen dood hoor.’

Maar Tom herkent de stem.

‘Dat is Knokie!’

De zombie stopt.

‘Ah, het vriendje van Glaminia, de mazzelaar.’

Hij schuift de klink opzij en Knokie komt tevoorschijn.

‘Ah, meneer Rodin, goedenavond,’ zegt hij keurig, wanneer hij de zombie ziet.

‘Ik heb uw jonge vriend opgepikt,’ zegt de zombie met een gebaar naar Tom.

Knokie ziet hem.

‘Kon je niet blijven wachten buiten?’

De zombie loopt verder.

‘Kom mee lieden. We hebben niet een eeuwigheid de tijd.’

‘Nou,’ grapt Knokie. ‘Technisch gesproken wel.’

Even later komen ze in de grote zaal van de kerk. De zombie begeleidt hen naar de trap van de toren.

‘Hier verlaat ik jullie,’ zegt hij met zijn plechtige stem. ‘Ik ga niet al die trappen op. De vleermuizen zijn bovenin, die vinden jullie zelf wel.’

En met die woorden verlaat de zombie hen beiden.

Knokie pakt de trapeuning van de wenteltrap.

‘Wie het laatst boven is, is een duffe zombie.’

En met die woorden sprint hij de trap op, gevolgd door Tom.

‘Dat hoorde ik!’ roept Rodin de twee nog na.

16. Gevangen door de Mandrikhaan!

Tom ziet Knokie voor zich de wenteltrap op stormen. Hij lijkt wel te vliegen.

‘Kom op!’ roept Knokie naar beneden. Het galmt door het stenen trappenhuis.

Hijgend rent Tom achter het skeletje aan. De wenteltrap is smal en het duizelt hem als hij weer een rondje draait langs de trap.

Steeds hoger gaan ze.

Dan houdt de trap ineens op en staan ze in een rond kamertje, hoog in de toren. Tom ziet boven zijn hoofd de vier klokken van de kerk hangen.

‘Ah, we zijn in de klokkentoren,’ zegt hij.

Knokie kijkt omhoog en wijst.

‘Kijk Tom, die moeten we hebben.’

‘De klokken?’ vraagt hij verbaasd.

‘Nee, sufferd, daar!’ zegt Knokie en wijst nogmaals.

Tom kijkt tussen de klokken door en ziet zwarte zakjes aan de balken hangen.

‘Dat? Wat zijn dat?’

Knokie lacht geheimzinnig.

‘Let maar op.’

Hij stopt twee vingers tussen zijn tanden en laat een schrill gefluit horen.

Tom ziet dat er in paar van de zakjes beweging komt.

Ze klappen open en spreiden hun vleugels uit. Onder de vleugels komen kleine koppetjes tevoorschijn.

Knokie fluit nog een keer.

Drie vleermuizen laten de balk waar ze aan hangen los en vallen naar beneden.

Vlak voor ze de grond raken flapperen ze weer omhoog en vliegen ze een rondje door de klokkentoren, dan landen ze op de

uitgestoken arm van Knokie.

Met zijn schrandere oogjes kijkt een van de vleermuizen Knokie aan.

‘Ik zoek Glaminia,’ zegt Knokie.

De vleermuis begint te groeien.

Hij springt van de arm van Knokie af en terwijl hij springt verandert zijn gestalte in een vampier. Tom deinst van schrik achteruit wanneer de vampier hem hebberig aankijkt.

‘Ah, een mensss,’ zegt de vampier en grijnst een paar scherpe tanden bloot. Zijn diepliggende zwartomrande ogen kijken verlekkerd naar Tom.

Knokie lacht.

‘Je hoeft niet van een vampier te schrikken hoor, Tom.’

Tom wrijft over zijn nek. Hij kan het niet helpen.

‘Vind je het gek. Ik weet het wel, maar als hij zo hebberig kijkt...’ moppert hij zacht.

De vampier wendt zich weer tot Knokie.

‘Waarom sssoek je Glaminia?’

‘Ik heb hulp nodig,’ zegt Knokie. ‘En snel ook. Glaminia weet wat er gedaan moet worden.’

‘Wat isss er dan?’ zegt de vampier ongeduldig.

Knokie aarzelt. Hij lijkt wel nog bleker te worden in het maanlicht.

Hij wijst door het klankgat naar buiten. De vampier kijkt waar Knokie heen wijst.

Vanaf dit hoge punt kijk je precies over het dak van de gymzaal heen. Daarachter zijn de lokalen. In één lokaal brandt licht. Een vage gestalte loopt heen en weer door het fel verlichte lokaal.

De vampier buigt voorover om beter te kijken.

‘Isss dat wat ik denk dat het issss? Lijkt dat niet...?’

Hij draait zich met een ruk om en kijkt met grote angstige ogen naar Knokie.

‘D.d.dat,’ stottert hij en wijst in de richting van de vage figuur in het lokaal.

‘I.i.iss d.d.d.dat... i.i.iss d.d.dat...?’

Knokie knikt.

‘De Mandrikhaan.’

De vampier doet snel allebei zijn handen voor zijn oren. Hij bukt alsof hij pijn heeft.

‘Noem die naam niet!’

Knokie legt zijn hand op de schouder van de bange vampier.

‘Daarom moet je Glaminia halen. Zij weet wat te doen. Mijn vrienden zitten in dat lokaal. Gevangen door de Mandrikhaan.’

De vampier kijkt op.

Tom ziet dat hij zweet van angst. Een van angst zwetende vampier. Als het niet zo eng was, zou hij erom moeten lachen.

‘De tijd dringt. Niemand weet hoeveel tijd de gevangen kinderen nog hebben.

Ze zoekt mij ook,’ zegt Knokie.

De vampier vermant zich. Slikt even en knikt dan.

‘Ik sssal haar halen. Glaminia weet raad. SSSeker.’

Hij kijkt hongerig naar Tom.

‘Eén ssslokje? Voor onderweg?’ probeert hij.

‘Hé, nee zeg!’ roept Tom verschrikt uit en stommelt zó ver naar achteren dat hij bijna ruggelings van de wenteltrap af naar beneden duikelt.

De vampier grijnst en neemt dan een sprong in de richting van het klankgat in de toren. Terwijl hij springt, spreidt hij zijn armen en verandert hij weer in een vleermuis.

Hij fladdert door het klankgat naar buiten en verdwijnt in de nacht.

De andere twee vleermuizen die op Knokie waren geland, hebben het zich intussen gemakkelijk gemaakt. Ze hangen nu ondersteboven aan zijn onderarm.

‘Wat zal ik met deze doen?’ peinst Knokie. Hij trekt met zijn benige handje een vleugel van een van de twee vleermuizen opzij en kijkt

de zich slapend houdende vleermuis aan.

‘Lafaard,’ zegt hij zacht.

De vleermuis verschiert van kleur. Hij laat snel los van de arm van Knokie en fladdert ook door het klankgat naar buiten.

‘En jij ook,’ zegt Knokie bedaard tegen de derde vleermuis.

Deze slaakt een zucht. Vervolgens laat ook hij zich vallen, spreidt zijn vleugels uit en vliegt door het klankgat, schrille geluiden makend, naar buiten.

Tom ziet de laatste vleermuis het donker in fladderen.

‘En nu Knokie?’

‘We wachten,’ zegt Knokie.

Tom gaat bij het klankgat zitten en kijkt naar buiten.

Hij ziet de school en het verlichte lokaal. Als hij goed kijkt kan hij Diana zien zitten in haar bankje. In een ander bankje zit Mark. Hij knijpt zijn ogen een beetje dicht om goed te kunnen zien wat er in het lokaal gebeurt als hem ineens iets opvalt.

‘Juf Leun is weg! Ze staat niet meer voor de klas.’

Knokie komt snel naast hem zitten en samen staren ze naar het lokaal.

Knokie knikt.

‘Inderdaad.’

‘Kom, we gaan kijken.’

‘Wacht even, misschien is het een valstrik. Misschien wacht ze ons op. We kunnen toch niet zomaar weer naar binnen stormen?’

Dan klinkt achter hen ineens triomfantelijk een kille stem.

Tom verbleekt en zijn hart lijkt wel een slag of twee over te slaan.

Knokie tuimelt achteruit tegen de muur en kijkt met verschrikte ogen naar het trapgat.

‘Ik kom wel naar jullie toe hoor kinders, als jullie niet naar mij willen komen.’

Uit het trapgat komt de Mandrikhaan omhoog.

Haar gestalte lijkt de hele ruimte te vullen en ze kijkt de twee aan.

Haar zwarte ogen glinsteren in de bobbelige vette huid. Haar bleke

gezicht doet Tom denken aan het deeg dat zijn moeder maakt om oliebollen te bakken.

Haar jurk slobbert om haar heen en haar kleffe haren zwieren om haar kalende schedel.

Met een zwaai van haar linkerarm grijpt ze Tom beet en klemt hem onder haar arm.

Tom is verstijfd. Hij kan niets doen.

Dan strekt de Mandrikhaan haar andere arm uit en klauwt ermee naar Knokie. Knokie duikt onder haar grijpende klauw door en rent door de klokkentoren.

‘Nooit!’ schreeuwt hij en duikt door het klankgat naar buiten.

Schreeuwend verdwijnt hij de diepte in.

‘V...!’ scheldt de Mandrikhaan terwijl ze Tom bijna laat vallen. Met een zwaai draait ze zich om en stort zich het trapgat af. Ze bekommert zich niet om Tom. Bij iedere stap die ze doet bonkt zijn hoofd tegen de muur aan.

Zijn hoofd bloedt op meerdere plaatsen en hij voelt zich duizelig van de pijn. Bang, weer knalt zijn hoofd tegen de muur en schraapt wat vel van zijn hoofd.

Knal! Zijn oor suist van de klap tegen de leuning aan.

Kratsj! Zijn schouder schuurt langs de ruwe torenmuur en schaaft een heel stuk vel los.

Beneden aangekomen rent de Mandrikhaan door de kerk heen naar de openstaande buitendeur. Met een sprong is ze buiten.

Hijgend van de inspanning staat de Mandrikhaan stil in het licht van de volle maan.

Het is stil buiten, doodstil.

Ze loopt een rondje rond de kerk. Tom kijkt met één oog mee. Hij verwacht overal verspreid de botjes van Knokie te zien liggen, maar niets. De grond is leeg onderaan de toren.

‘Hij is natuurlijk weer gevluht, de lafaard,’ grauwt de Mandrikhaan.

‘Maar ik krijg hem wel. Eerst jou naar je vriendjes brengen.’

Met grote stappen loopt ze naar de school terug. Tom bungelt een beetje heen en weer onder haar arm. Hij heeft de moed en de kracht niet om te spartelen. Maar hij grijnst onder zijn bebloede gezicht. Knokie is ontsnapt! Dat is in ieder geval een gelukje. De Mandrikhaan stapt de school binnen en opent de deur naar het lokaal van groep 8. Ze zet Tom in de stoel vooraan in de klas en draait de stoel om zodat hij de klas in kijkt.

Andrea kijkt met grote ogen naar het gehavende gezicht en de kapotte schouder van Tom.

Wanhopig probeert ze nog steeds Rawahlpindi op de kaart aan te wijzen. Maar haar handen zijn nog steeds diep in haar tafeltje vastgegroeid.

Dirk zit met paniek in zijn ogen te mompelen: 'Eén keer drie is... Eén keer drie is... Twee keer drie.. Hoe gaat de tafel van drie? Hoe gaat de tafel van drie? Ik moet het snel opzeggen anders knipt ze mijn vingers eraf. Kom op. Je kan het. Eén keer drie is...'

Mark zit met zijn ellebogen op het tafeltje en zijn hoofd tussen zijn handen. Hij houdt zijn oren potdicht.

'Niet zo hard! Niet zo hard!' jammert hij.

Diana zit in een hoekje van de klas op de grond en kijkt naar haar hand die langzaam in een skelettenhandje verandert. Als ze Tom ziet steekt ze haar hand op en zegt: 'Kijk, ik verander langzaam in een skelet, net als Knokie, gek hè?'

Tom ziet aan haar bange bleke gezicht dat ze zich groot houdt en bewondert haar om haar moed.

Haar mond vormen de woorden: 'Knokie'.

Tom probeert te knipogen maar dat doet pijn aan zijn gezicht.

'Weg' vormt hij met zijn mond.

De Mandrikhaan buigt zich voorover. Het lijkt wat moeizaam te gaan. Er klinkt een knakkend geluid in haar rug.

'Jij mag zien hoe je vriendjes lijden,' zegt ze. 'En als je me niet vertelt hoe ik dat levende skeletje kan vinden, dan zal ik één voor

één je vrienden leegzuigen. Met jullie vijven kan ik nog minstens zestig jaar vooruit, dus ik heb tijd genoeg om jullie kleine knokige makker te vinden.'

Tom zegt niks. Hij staart alleen maar terug naar de Mandrikhaan. Hoe heeft hij ooit kunnen denken dat juf Leun een mens was? Er is geen menselijke trek meer te vinden op haar gezicht. Haar vettige schimmelige huid ziet eruit als geschilderd leer. Uit de zwarte diamanten ogen flonkert alleen maar haat. En ze stinkt! Stinkt!

Nog erger dan de jongens-wc.

'Goed,' zegt ze peinzend.

'Je wilt niets zeggen? Met wie zal ik beginnen Tom? Jij mag kiezen.'

Tom kijkt haar alleen maar aan en zegt niets. Wat kan hij zeggen?

De Mandrikhaan pakt Tom ineens ruw bij zijn keel.

'Jij MAG niet kiezen jongen, jij MOET kiezen. Of moet ik met jou beginnen?'

Tom volhardt in zijn zwijgen.

Hij knippert niet met zijn ogen maar kijkt de Mandrikhaan strak aan.

'Dan begin ik maar met jou. Zeg maar gedag tegen je makkertjes.

Zij komen ook nog wel aan de beurt.'

En met die onheilspellende woorden buigt de Mandrikhaan zich over Tom heen.

De rest kan alleen maar bang toekijken.

17. Gered!

Dan klinkt er opeens een zoemend geluid. Het komt van buiten. De Mandrikhaan is afgeleid en kijkt waar het geluid vandaan komt. Tom maakt van de gelegenheid gebruik en rukt zich met een krakend geluid los uit de kleverige greep van de Mandrikhaan en springt uit de stoel.

Dan ziet hij het ook.

Buiten, voor het raam van de klas, vliegt een zwerm vleermuizen. Ze zwermen en fladderen voor het raam heen en weer. Het zijn er honderden, misschien wel duizend! Het worden er meer en meer. Misschien wel tweeduizend!

Het gefladder van hun vleugels is binnen duidelijk te horen en het wordt nog luider. De beestjes vliegen tegen het raam aan.

Tik, tik, vliegen ze tegen het glas.

Harder en harder vliegen ze schreeuwend tegen het glas.

Bonk! Bonk! Bonk!

De ruiten rammelen.

Hun schrille geluid gaat door merg en been.

De Mandrikhaan kijkt even besluiteloos naar de vliegende menigte buiten. Dan glimlacht ze.

‘Is dat alles wat jullie kunnen, jongens? Slap hoor.’

De vleermuizen dansen nog heftiger op en neer voor het raam. Ze bonken met hun koppen tegen het glas en proberen krassend met hun pootjes en vleugels houvast te krijgen op het raam.

Meer en meer komen er.

Alle drie de grote ramen van het lokaal zitten nu vol vleermuizen.

Dan wijken ze ineens opzij.

Uit de verte zien ze een volgende golf vleermuizen aankomen. Een zwarte donkere massa. Ze vliegen op volle snelheid recht op het raam af. Dichter en dichterbij komt de zwerm.

‘Ze vliegen zich te pletter op het glas!’ schreeuwt Tom.

De Mandrikhaan staat nu rechtop en kijkt er minachtend naar.

Maar dan verstart de grijns op haar gezicht.

Vlak voor ze zich tegen het raam te pletter vliegen verandert de zwerm vleermuizen in grote, donkere gedaanten.

Vampiers!

De gedaanten knallen in volle vaart tegen het glas en ... tuimelen er dwars doorheen.

De glassplinters vliegen alle kanten op.

De zwerm schiet recht op de Mandrikhaan af.

Tien, twintig, dertig vampiers schieten achter elkaar door het gat in het raam de klas in.

De Mandrikhaan houdt haar armen beschermend voor haar gezicht, maar het is tevergeefs.

De vampiers bedelven haar en ze valt krijsend, met een walgelijk spetterend geluid op de grond onder de bijtende en grauwendente. Haar schreeuw, rechtstreeks uit de hel, klinkt op uit de grommende en grauwendente massa en doet de ramen in de sponningen trillen.

De andere twee grote ramen van het lokaal barsten en het glas valt in stukken op de grond. De vleermuizen, die buiten voor het raam dansen, vliegen nu ook naar binnen en zwieren luid krijsend door het lokaal.

De schreeuw van de Mandrikhaan wordt zwakker en zwakker.

Dan is het stil.

Eén voor één staan de vampiers op.

Een grote vampier met een prachtige paars bewerkte cape veegt zijn snuit af en draait zich naar het raam. Daar zit een klein vampiermeisje in de vensterbank.

‘Bah,’ zegt de grote vampier. ‘Mandrikhaanbloed. Als je nog eens een idee hebt Glaminia, dan liever iets smakelijks.’

Als alle vampiers weer opgestaan zijn, ziet Tom iets op de grond liggen. Iets walgelijks en onuitsprekelijks, de resten van de Mandrikhaan.

De grote oude vampier kijkt Tom aan en wijst naar de restanten.

‘Die zal jullie, en ons, geen kwaad meer doen.’

De vampiers, het zijn er zeker veertig, vullen het lokaal. Ze ontfermen zich over de kinderen.

‘Mijn hand. Kijk, mijn hand groeit weer aan,’ zegt Diana blij tegen Glaminia die zich over haar heen buigt.

‘Het zsal beszt even pijnlijk zsjjn,’ zegt Glaminia en strijkt over de botjes van Diana’s hand waar langzaam weer vlees op groeit.

‘DRIE! JAAHAHAHA! Een keer drie is DRIE!’ roept Dirk ineens en springt blij uit zijn stoel.

‘Ik weet het weer. En twee keer drie is ZES!’ juicht hij.

‘Kan het wat zachter?’ kreunt Mark.

Andrea zit alleen maar met een stralend gezicht naar haar handen te kijken die uit haar tafeltje bevrijd zijn. Dan gaat haar vinger langzaam naar de kaart van Azië en wijst ze Rawahlpindi aan. En nog een keer en nog een keer.

Glaminia loopt naar Tom en stoot hem aan.

‘Je bloedt,’ zegt ze met een vreemde stem.

Tom kan niet stoppen met grijnzen. Hij kijkt haar diep in haar ogen en zegt dan: ‘Je mag wel een slokje nemen hoor. Je hebt ons tenslotte gered.’

Glaminia strijkt met haar hand over zijn hoofd en kijkt Tom aan. Ze gaat met haar mond naar zijn oor en fluistert: ‘Een andere keer, als we alleen zijn. Wanneer ik je nu zou bijten, dan wil iedereen. En ik wil je voor mezelf. Helemaal voor mij alleen.’

Dan draait ze zich om en speurt het lokaal af.

‘Waar is Knokie?’ vraagt ze.

Op dat moment zwaait de klasdeur open en komt Rodin de klas in. In zijn armen draagt hij een pakket botjes.

Iedereen valt stil en kijkt naar de zombie. Dan klinkt er een stem uit de armen van de zombie.

‘Je kan me nu wel neerzetten hoor, Rodin.’

De zombie doet zijn armen van elkaar en Knokie springt eruit op de grond. Hij maakt een buiging en zegt.

‘Goeie dramatische entree hè!’

‘KNOKIE!’ gilt Diana en stormt naar hem toe.

‘Voorzichtig, voorzichtig,’ roept Knokie lachend. ‘Anders moeten we weer puzzelen.’

Hij valt in haar armen en ze omhelzen elkaar stevig.

Dan pakt Knokie haar hand en kijkt er keurend naar.

‘Mooi skelettenhandje zeg. Jammer dat het alweer aangroeit.’

Diana lacht.

Dan kijkt Knokie de klas rond. Het is er nog steeds een chaos.

Veertig vampiers staan druk te praten. Glaminia glimlacht naar hem vanaf de andere kant van het lokaal en wuift. Tom staat naast haar en kan zijn ogen niet van haar afhouden.

Er zwieren vleermuizen door de ramen naar binnen en naar buiten. Rodin gaat op een tafeltje zitten en steunt zijn hoofd in zijn rechterhand.

Hij bromt: ‘Saai hoor, ik dacht dat hier een feestje was. Maar misschien ben ik niet, dus denk ik niet. Of denk ik niet, dus ben ik niet. Dus is er wel een feestje maar weet ik het niet.’

Knokie geeft Rodin een klap op zijn schouder.

Er klinkt een scheurend geluid.

‘Nou zit-ie weer los, verdorie,’ bromt Rodin goedmoedig en sjort wat aan zijn schouder.

‘Rodin is mijn held,’ roept Knokie tegen Glaminia. ‘Ik sprong uit de kerktoeren op de vlucht voor de Mandrikhaan. En ik dacht dat ik op de grond in 206 botjes uiteen zou knallen toen ik ineens zacht landde.’

‘Toeval,’ bromt Rodin. ‘Ik zat buiten rustig na te denken of ik ben en of ik besta. Net toen ik een beetje op gang kwam hoorde ik een kreet en ik keek omhoog. Zo kon ik precies Knokie opvangen.’

Knokie grijnst en knijpt in de zachte rottende armen van de zombie.

‘Lekker zacht viel ik,’ zegt Knokie, dan kijkt hij de klas rond. ‘Maar je hebt gelijk. Het is hier wel wat saai.’

‘TOM! Wakker worden!’ roept hij.

Tom kijkt op en lacht naar Knokie.

‘Is er hier geen muziekkapparaat?’ vraagt Knokie.

‘Tuurlijk wel.’

Tom rent naar een hoek van de klas en zet de computer aan. Het digibord licht op.

De vampiers kijken verbaasd naar het flakkerende digibord.

‘Even wachten...’

Als de browser verschijnt, tikt hij in: ‘youtube thriller’.

Binnen een paar seconden dreunen de klanken van ‘Thriller’ door het lokaal.

De vampiers staren verbaasd naar het filmpje en beginnen dan op de maat van de muziek mee te deinen.

Knokie springt rond en roept: ‘Muziek! Dansen, Diana!’

Tom zet snel een afspeellijst klaar en mengt zich dan onder de vampiers.

Al snel dansen en stampen de kinderen en de vampiers door het lokaal. Knokie is op het bureau van de juf gesprongen. Hij zwaait met zijn armen en laat zijn schedeltje in het rond draaien. Op het hoogtepunt van de muziek roept hij: ‘RODIN! Stagedive!’

Hij springt over de hoofden van de vampiers heen in de armen van Rodin.

Ook de andere vampiers laten zich niet onbetuigd en ze draaien en tolleren met zijn allen door het lokaal van groep acht. Tafels vallen om, stoelen kletteren op de grond. Het deert ze niet. Het is feest! ‘Tof feest!’ roept Andrea boven de muziek uit.

‘Ja!’ beaamt Mark. ‘Maar het mag wel wat zachter van mij.’

‘Zeurpiet!’ lacht Andrea en ze pakt hem bij zijn armen en springt en draait met hem door het lokaal.

Dan klinkt er ineens een waarschuwende roep. De grote bebaarde vampier met de paarse mantel roept.

‘Het wordt straks dag, mijn vampiervrienden. We moeten gaan.’

Hij geeft Diana en de anderen een hand.

‘Bedankt voor de hulp,’ zegt Diana tegen de grote vampier.

‘Bedank Glaminia maar,’ antwoordt hij. ‘Zij heeft ons ervan overtuigd dat we met zijn allen de Mandrikhaan aan zouden kunnen. En ze had gelijk.’

Dan springt hij naar het raam en terwijl hij door het gat springt verandert hij in een vleermuis. Met trage vleugelslag wiekt hij weg.

Dan gaan ook de anderen. In een warreling van mantels, de ene nog zwarter dan de andere, wervelen ze rond en vliegen als vleermuizen door de kapotte ramen naar buiten.

Glaminia gaat als laatste.

‘Bedankt Glaminia!’ roepen ze haar in koor na en ze zwaaien tot ze haar niet meer kunnen zien.

Ineens is het stil en leeg in de klas.

De vijf vrienden kijken naar de puinhoop en naar elkaar.

‘Waar is Knokie eigenlijk?’ vraagt Diana ineens.

‘Misschien is hij met de vampiers meegegaan?’ zegt Mark vragend.

Diana loopt de gang in naar de hal.

Daar zit Knokie. Hij zit op de vuilnisbak bij de voordeur. Zijn beentjes bungelen boven de grond. Hij wrijft met zijn knokige handjes in zijn lege oogkassen.

Diana loopt naar hem toe en hij pakt haar hand. Met vermoeide oogjes kijkt hij haar aan.

‘Het was geweldig je te mogen leren kennen, Diana. En te kunnen dansen op je muziek. Ik zal het nooit vergeten.’

‘Ga je weg, Knokie? Maar het is juist zo leuk.’

Hij legt zijn benige handje tegen haar wang.

‘Ik ben moe Diana. Ik moet even gaan slapen.’

Knokie staat op en sloft met zijn zacht rammelende botjes naar de deur.

Bij de deur draait hij zich nog een keer om.

‘Jullie moeten ook gaan slapen, maar misschien willen jullie eerst

het lokaal nog even opruimen.'

Dan opent hij de deur en stapt de nacht in.

Als Diana hem nakijkt ziet ze hoe het maanlicht smaakvol door zijn ribbetjes schijnt en grillige schaduwen op de straat achter hem werpt.

Diana loopt weer terug naar het lokaal en bekijkt nog eens de puinhoop.

'Dat gaan we niet opruimen hoor,' zegt Andrea.

'Niet te doen,' beaamt Dirk.

'Lekker rustig is het nu zeg,' zegt Mark tegen niemand in het bijzonder.

'Gaan we op zolder verder slapen?' vraagt Diana.

Tom schrikt.

'Echt niet. Eén Mandrikhaan op één nacht is wel genoeg.'

De anderen knikken.

'We gaan bij mij thuis slapen,' zegt Diana. 'Ik gaf toch een pyjamafeestje? Het was dan wel een smoes, maar als we bij mij gaan slapen dan is het ineens geen smoes meer, maar echt.'

Tom knikt.

'Goed idee. Als ik nu thuis zou komen, wordt mijn moeder wakker en moet ik van alles uitleggen. Nee, ze denken dat we bij jou zijn. Dus dat doen we dan ook.'

Hij loopt terug de gang in naar de lerarenkamer. Snel stapt hij via een stoel op de tafel onder het luik.

'Wat ga je doen, Tom?' roept Diana verschrikt.

Tom klimt de zolder op en roept terug: 'Ik pak onze rugzakken.'

Hij stommelt even wat rond op de zolder en laat één voor één de rugzakken door het luik zakken. Daarna springt hij zelf naar beneden en klikt het luik dicht.

'We gaan!'

Buiten pakken ze hun fietsen vanachter de rododendron vandaan

en langzaam fietsen ze naar Diana's huis.
Halverwege komt Boes hen achterna rennen.
Diana geeft hem een aai.
'Ben jij de hele nacht buiten geweest?'
Met de sleutel opent ze de deur. Boes rent meteen naar de woonkamer en installeert zich op de bank.
Voor ze de ladder opklimmen, stuurt Diana Tom naar de badkamer.
'Er zit nog allemaal bloed op je gezicht en je bent overal geschaafd. Het lijkt me beter als je dat even schoonwast. Ik weet niet hoe mijn moeder morgenochtend reageert als ze je zo uit je slaapzak ziet klimmen.'

De anderen gaan naar de kamer van Diana en zoeken een plekje op de grond om te slapen.
Niet veel later stommelt Tom de ladder op en hij sluit het luik.
Al snel is alleen het gesnurk van Dirk nog hoorbaar in huis.

18. De laatste schooldag

KNAL!

Alle vijf schieten ze geschrokken rechtop.

Voor hen is het luik van de zolderkamer van Diana opengegooid.

Met grote verschrikte ogen kijken ze naar het gat in de vloer.

Allemaal denken ze meteen aan de gebeurtenissen van gisteravond.

Dan steekt Diana's moeder haar hoofd door het gat.

Ze kijkt rond en zegt: 'Zo slaapkoppen. Wakker worden. Beneden staat vers gebakken brood met zelfgemaakte jam voor jullie klaar, nou ja, zelfgemaakt, zelfgemaakt door meneer Hero dan.'

Ze grinnikt om haar eigen flauwe grap. Dan kijkt ze de warrige hoofden weer serieus aan.

'Kom op, kinders. Vandaag is jullie laatste schooldag. Ook al zullen jullie het natuurlijk belachelijk laat hebben gemaakt, op de laatste schooldag mag je niet te laat komen.'

Met slaperige ogen stommelen ze één voor één de trap af en gaan naar beneden de keuken in.

In stilte eten ze een broodje.

Pas als alles op is komt er een beetje leven in de groep. Allemaal denken ze hetzelfde.

Hoe zullen ze de school aantreffen?

De puinhoop in het lokaal was enorm. Alle ramen waren stuk. De tafels en stoelen overhoop gegooid en in de klas, midden op de vloer, de vreselijke resten van de Mandrikhaan.

Dat moeten ze nu toch wel gevonden hebben.

Ze fietsen langzaam naar school. Uit de verte zien ze al dat er een brandweerauto bij de school staat. Er komen net twee politieauto's aanrijden.

Over het plein zien ze nog meer politieagenten rondlopen.

Moeders en vaders en nieuwsgierige kinderen worden door drie

potige agenten op afstand gehouden.
Vlak voor het plein bij het fietsenrek staat meester Greuver.
Hij komt de vijf kinderen handenwringend tegemoet.
‘Kinderen, ik moet jullie iets vertellen. Er is hier op school vannacht iets vreemds gebeurd. Jullie lokaal is beschadigd. En juf Leun is vanmorgen niet komen opdagen. We hebben de politie gebeld en die zijn naar haar huis gereden. Maar ook daar is ze niet. Ze is weg, verdwenen, vreselijk. Niemand kan haar vinden. We weten niet waar ze is. Dus ik vrees dat voor jullie de schoolvakantie nu al is begonnen.’

De vijf kijken elkaar aan. Dan barsten ze, voor de verbaasde ogen van meester Greuver, in een vrolijk, opgelucht gejoel uit.

Dirk gooit zijn armen in de lucht en roept ‘JIPPIEIEIE!’

Mark slaat zijn handen voor zijn oren en kreunt: ‘Kan het wat zachter?’

Dan haalt hij zijn handen weer van zijn oren en lacht. Hij maakt een vreemde dansbeweging die hij van een vampier heeft geleerd en trappelt met zijn voeten als een echte tapdanser op de stenen. Andrea gooit haar pet hoog in de lucht.

Tom slaat de anderen als een gek op de schouders en daarna omhelzen ze elkaar. Ook de verbaasde meester Greuver krijgt een knuffel.

Als ze bedaard zijn, vraagt hij bars: ‘Wat had dat te betekenen?’

De kinderen hikken nog na en kijken elkaar weer aan.

Andrea zegt: ‘Niets, we zijn gewoon blij dat het vakantie is.’

Daarna lopen ze lachend het schoolplein weer af, stappen op hun fietsen en rijden terug naar huis.

